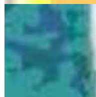

T*
ZiiNI GREY
OMUL

i
,
I
■i]

»
*
¥ *
COLECŢIA ALBAŞTRA
~| Kr. 1

tâ
ZÂNE 6RIY
I
Mitimul vânător
(Th* last ol the plainsrnen)
T-ra ducere auiozizată
da d. Mirc*a

Editura Danubiu, Str. Dr. Istrate 10, B
Of. Reg. Com. 1395/941

«;:nss;â»'
Colecţia fltlBastră
îşi inaugurează activitatea printr'un roman datorit penei unui dintre cei mai faimoşi scriitori americani. Pe făgaşul trasat de romanul iui Zâne Grey, această colecţie va continua să publice, odată pe lună, numai opere de ridicată clasă.

Iată, dealtfel, programul nostru pentru primele numere;

1. Ultimul vânător
de Zana Grey
2. Craiul Pădurilor Robin Hood
de O». f. Vîvtonl
3. Ubâda neagră
d* Vtafnel Scbatini
4. Detunături fn noapte
Mdx Brand
5. Cavalerul «lin
Batavia
* M.

Ven
OfUI
■1
6. Valta Aiparlrai
4*
• .•4
Grey
Vânâtor
de Zâne Grey

Ultimul

Cap: I

DEȘERT

UL ARIZONEI

In după amiaza aceea cantonarăm, în mijîo- cui vastei întinderi, ierboase arsă do soare, Ia timbra unui grup de pini moleşiţi de căldura. Ziua fusese înăbuşitoare; apoi, odată cu căderea neaşteptată a nopţii, începu să bată un. vânt rece dinspre pustiu. Până şi Mormoni' caro ne serveau de călăuze printre dunele de nisip îngrămădite ici colo do vânt, încetară să se mai roage şi să intoneze cântecel[1]} lor religioase cum obişnuiau să facă înainte de apusul Soaxelui. Ne adMflarăm cu toţii într’un grup făcut şi obosit în Jurul focului cantonamentul

JŞun Câţiva ifpienî n&m^aâ apărură ea nişte uns-[1] iTre ■din teatrele solif||| şi melancolice şi sd apVopiară de noi. Salutaffm «u o sinceră bucui* ie Sosirea lor. Erau oameni buni şi paşnici in* “«ni; atceîa; aparţineau tribului Navajos, şi kwrnisi să schimbe că noi păturile şi brS' la «are priveau eu jind. Unul cBn ei, un

ţarîîo

tip in aii: şi snn^d, care după înfăţişare păreai a fi şeful lor, şi ia şi ceva engleză»

Ce mai?.. — zise o], cu o voce profunda

Şi m,î înţelese ram că aeraşi a. era o prescurtare ’d<*Ia ,.Co mai faceţi?" care serveşte de salutare»

m razurile asm: ana i oare,

• - Ohe. Nr•-rld ’ r(:'>a■;!v! *........................ i -:a’! i; i ă I:t î• Ct î ;du 1

său Jim Emmett, şeful călăuzelor mormoni'.

— U[/h!"—fu răspunsul simplu al îndianuluU

— Mn re Fa ţ a Pa 1 i d ă. J5u ffalo Jones, mare şef, ma; o ^â'viior do ty. •• continuă Emmett a-ra i and soro Jonos.

-- Ce mai°.. repetă Navajul cu demnitate; şi întinse mâna în semn de prietenie.

Jones mare sef alb, urînde bivol, lea<?a

JL

^ S

strâns. — continuă Emmett făcând gestul de a învârti lasso-ul prin aer înainte de a-1 lansa.

" Mu mare, mic aşa — replică indianul zâmbind şi coborând mâna până la înălţimea genunchi ulu.î.

Jones stătea în 'lumina fata hron

linî-a gurii hot|ptă>, -jq^pâlarul pătrat şi ochii pătrunzători ascunşi pleoapele sale grele. Bârfea sa era aspră şi in* •'câ leită şi t> linişte strania se citea pe trasatul

•ârîl« sale de granit; |ri|pE- al ux^^^irit echil£j braţ căpătat în deeig!f|$! unei vipi lungt::-^L|!#

i. El întiP® ^ srwvt indianul Nava#

«puuiuosc. *.>. * spre indianul

ambele mâini groase

. Orîno Kr*mî mai

tr'o singură

Indianul

sî musculoase. * — •

, mare b

zi — zi$eeî.

• i

bivoli

$& îndreptă: cu cei
4 ■

nnitate,

păstrâm

M
-şi zâmbetul său prietenesc; şi Jones continua apoi:

— Eu mare şef, eu fi)si: departe la, nord, departe. ţara lui Li iile Stjks, luat tauri, Manitou cel alb dîn tribul Marilor Sclavi.,. Naza! Nazal

— Naza? —■ repetă indianul arătând spre steaua polară. ~ Nu, nu!

— Da* Eu mare Faţă Palidă viu din ţara depărtată unde apun stelele, străbătut Apele cele mari, fost Buckskin, Siwash, mare vânător ^ * jaguari.

Jaguarul este o zeitate pentru Na va jos, care
au fată de acest anima} c teamă salutară în~
f
tocmai ca şi indienii din tribul Marilor Sclavi dela Nord faţă de taurul sălbatec.

Dar eu nu ucis jaguar — continuă Jones văzând cum se înăspresc trăsăturile indianului. Eu urmărit jaguar cu caluî, urmărit mult, mult silit jaguar să se urce în copac, eu mare şef, eu căţărat copac, aruncat lasso, prins jaguar şi
'V J J A j

legat

strâns

tare

o - --------------------

Faţa încruntată a Navaiuluî se lumină.

«r
—- Albul vrea glumii cu mine. Nu!

— Da — exclamă Jones, întinzând oralei sale puternice.—Eu puternic, eu prind jaguar» leagă strâns, apoi dus jaguar cu mine, viu.
î^^..Nu! — repetă indianul cu vehemenţă.
da! — protestă Jones, făcând un semU
•' nu! — striga din nou Na /aju!. ,
Ba da! —- urla Joneâ. .

—Minciuna mare! —‘tună indianul.
ÎFoţi începură să"râdă, şi Jones însuşi, cate
• ' il ** ■
'
nu tra o fire posacă, râse cu ei. Indianul mânu festase faţă de Jones un scepticism p» cate»

Hropt să spun îl împărtăşisem şi eu cândva . îmi amintesc de discursul pe care mi l-a ţinut • un veteran al preerjei ale cărui cicatrice atestau o viată aspră şi aventuroasă.
V — Ascultă, tinere, am auzit că intenţionezi să străbaţi canvonul în ciuda zăpezii care a căzut din abundenţă în ultima vreme. Dacă vrei ' să

mă asculţi pe mine, ai face bino să te -în*, icrei ia New York si să abandonezi ideia ace-
•>
s'i oi întreprinderi. Ascultă-mă pe mine, nici •prin g&nd să-ţi treacă să străbaţi deşertul* ..*mai ales cu Mormonii; nebunii aceia spun me» ^reu că apa se găseşte acolo din belşug, dar după ţjpărerea mea înclin mai cutând să cred că au ; <apă la creier. Dela Flagstaff până la ranchul lui , ţjono> sunt cam o sută cincizeci de miile, şi . numai în două rânduri vei găsi apă în calea pa. Eu îl cunosc bine pe acest Buffalo Jones: fi-am cunoscut încă de pe vremea când mânuia ^asso-ul care i-a atras-porecla de „Urmăritorul rjbizonului ameriran”. ŞL mai ştiu şi de călătoria aceea îndrăzneaţă pe care a întreprinsa lâprin ţinuturile pustii delii nord în urmărirea . ^taurului sălbatic. Acum cred că ghicesc dece
spre Siwâ$lc: s*a dus să prindă ja* arii vii, sunt sigur. fAscultă-mă pe 0bne& l-ar prinde şi pe diavolul în]_ fasso *ul &ău, /dacă nu s'ar-teme că va'yii.
mm • .*,â * , .*
/|it pe lumea ceaîalta; Prinde orice Cil IassQ-uI
e
ţ -
■ ■
. .:
jaguari, bizoni, oameni, cai şi $ A-cest (ăjscttrs nu făcu d£cât»să ci ... aiiut -în mine dorinţa 'de a-1 însoţi pa Jories. Si

m »
mine,
persoană cu
pră-
câini
f.
* ■-*
mai
iată că mă găseam cu el în. inima preeriei..,

— In tr’adevăr nu este uşor să crezi în tot ceeace spune Jones ~ observă Judd, unui din
oamenii lu Emmett. — De unde ar avea ua om puterea si curajul să facă asemenea lu- Cruri? Şi nu este o cruzime sa ţii în capii vital o un animal sălbatec? Nu este o faptă cara l-ar putea supăra pe Dumnezeu ?

Jones răspunse imediat printrun citat biblic*

— Şi Domnul zise; ^£ă-i facem pe om după chipul şi asemănarea noastră; şi să aibă stăpânirea deplină asupra peştilor din mare, asupra păsărilor din văzduh, asupra sălbătăciunN
lor pădurii, asupra întregului pământ şi asupra tuturor reptilelor care se târăsc la suprafaţa pământului”. Aţi înţeles? „Stăpânirea...
asupra sălbăticiunilor pădurii!” repetă el cu
o voce tunătoare; şi desfăcu braţele închizând .uriaşii săi pumni,

Stăpânirea deplină! Âcegia fu cuvântul Domnului! '

Se simţea în el atâta siguranţă şi atâta tărie He convingere, încât propriile sale senzaţium ni transmiteau şl nouă aproape fără de voie. ᶠApoi, el se linişti, lăsă să-i recadă braţele
iimp de câteva clipe rămase tăcut. Dar fusese | iîeajuns câ şă ridice o parte din vălul care acO«

ieţii

sale

frânga

ᵛ * an*

gatul

fpşreii marea; şi strania pasiune a y
[te primele zile al© călătoriei, el îmi.povesti cS i|»ca de mic copil riscase să-şi ’ᴬ a captura o mică vulpe, şi că ;•*? ţinuse bine, deşi ea îl muşcase cu cruzime <3® ‘ mâna. îmi mai spuse că în loc sa se-joace ctt ‘pil de vârsta sa, prefera să alerge singur pnîi

odată

prinsă

preerVt sau să se caţere pe colinei o împădurite sau sa stea ore întregi la pândă lângă o vizuină depe stâncile prăpăstioase care în America se numesc „goprers”, Şi copuul acela a- răiase ceeace va deveni omul de mai târziu, Intr’adevăr, timp de cincizeci de ani îi obsedase o pasiune invincibilă pentru scea „stăpâ nire asupra fiarelor pădurii” făcând ca via,a .să i. se scurgă întro vânătoare coivjnuă-

Oaspeţii noştriî indienii plecară foarte cu-* jând, dispărând pe tăcute tot aşa precum veniseră, în obscuritatea desen ului; şi »joi re căzuraxn întro lin. şte adânca întreruptă numai de meîopea, p lângă rea-tă a unui Morman cate se ruga. Dar pe neaşteptate câinii mârâiră şi bătrânul Moze, cel mai sburlit şi mai agres-v dintre câini, sar* în picioare .şi începu -ă lai.re in direcţia deşertului.

O porunca aspră din parte*a lui Jones i 1 facu să se culce Ia Ioc; ceilalţi câini se pololira şi en

— Ar fi mai bine sa legam cftinii, zise Jonc-s. Nᵀar fi exclus ca un poyot să se apropie dinspre coline şi să asmuţă câinii pe urmei?, sale

Câinii expdiţjei mă interesau şi îmi plăneau mai mult decât aş putea-q srune; Jones însă pa* rea să aibe pentru bietei- animale-un dispreţ suveran: Pe drept cuvânt, quintetul acesta do nnîaSâîe-'cu' utectxlîe ^uns: sf P-eoşfite era ca* gabii Să-sconta 'dîn sărite chiar' .«*, pe un sfânt*
oar mite p& un om. Bătrânul Moze fusese a- cj|i|ziţîonat de Jones în Missouri, ;i ani îndelungaţi nu făcuse altceva de^ât să miroasă şi s$ urmărească urmei! viatului de ori ce feî#
Era un câine alb pătat cu negru, sburiit, cu corpul acoperM; de cicatrice care demonstrau combativitatea sa fcv:.' . Du~a maniera. vn care-şi agîta coada, s ar ii put ut spune că era perfect conştient de

urâţenia sa şi că ştia că avea puţine şanse de a se face iubii de etneva. Totuşi mr-şî. pierduse speranţa de a-şi fac- un prieten. Cât despre mine, inima sa buna ca n* se ascundea sub o înfăţişare displăcută, mă cucerise d°1a prima vedere.

Ca să vorbesc despre faptele lui Moze rni-ar trebui un spaţiu cu mult mai. mare decât ar ii necesar ca ^a povestesc întreaga călătorie. Ir/ii ajunge să crumrr câteva incidente pentru a arăta ea te era caracterul a cest uf câine şi pentru a demonstra că progenitura sa, dacă nu obţinuseră prena ul îniâ'u la vreo expozitiv canină, cel pu'on moşteniseră tip- sânge foarte combativ. La Fiagstaff, spre exemplu, îl legaserăm cu un lanţ în curticica unul grajd., şi a doua zi dimineaţa îl găsirăm spânzurat, do;';tea laltă parte a palisadej care înconjura curtea şl
care era îftalfă cV- peste doul metri. II liberarăm sti îl întinse ram pe jos aşteptându-îie dm; t tr'un. moment m altui să ne îndeplinim dur#* roasa sarcină de a-î îngropa: dar nu trecu*!?
nici câteva minute şi Moze îşi reveni m-li îşi agiţă coada şi se duse să se încăere cu . cSN din grajd. Jntr*ădevăr, bătălia era siafcî* tiunea sa* Mi era un câine în tot Flag$tafiîl cu care Mo? a sa nu se fi încăerat.
. altă aventură a tai Moze îl lisă cu ■famata pârii # p* jows, caiâ hu sO mir&
nele
guta
chiar
atât de uşor.

Luaserăm într'un rând cu noi câinele la lîl Tover în regiunea Marelui Canyon; şi acolo» .văzând că ne era imposibil să trecem peste piscul cel mai înalt din partea nordică a canionului, îl lăsarăm cu unul din oamenii iui Jo« nes, un oarecare Rust, cu porunca ca acesta*
să-l ducă înapoi Ia Fiagstaff într'un interval da "cincisprezece zile. Rust anticipă acel teiincn cu câteva zile, şi când îl revăzurăm se declară extrem de mulţumit că îl scapam de responsa*
• bilitate de a păzi un astfel de animal. Iii "câteva cuvinte el ne puse în curent cu câteva %in năsdrăvăniile pe care Ie făcuse Moz°. As1> in'tr'o zi, câinele îşi rupsese lanţul şi se a-
runcase în apele repezi ale râului Colorado,
i '
încercând să ajungă înnoi pe malul celălalt. Rust şi ceilalţi tovarăşi ai săi, cari asistaseră stupefiaţi la această scenă, îl văzură dispărând în apele galbene şi repezi ale fluviului, pier- '.rZâWd'orice speranţă de n-l mai putea salva. Numai un peşte ar mai fi putut trăi în acel pim»:f
al fluviului, numai o pasăre ar fi putut trece peste malul abrupt care mărginea fluviul. Şt ^lotuşi, în aceeaş seară, după terminarea lucru* Iui, în timp ce oamenii se pregăteau să se înapoieze pe la colibele lor, primul lucru pe care-1 ,văzură fu Moze, care le venea în cale mişcând
Vesel din coadă. învinsese apele repezi ale râu* ; lui Colorado şl se înapoia se acasă !
t'u câinji aduşi din California, ani- naari şi robuste de culoare roşie-

cafenie, le dădui numele de Don, Tige, Jude şi Ringer,

Celor

"Jjgbz. . ___w

flPŞi . 7^ '.i

pati

male

şi prin forţa persuasiune! reuşisem să stabilesc» ca să zic aşa, un fel de legătură familiară între ei şi Moze. Aşadar, în seara aceia legai câinii, după ce le îngrijisem labele însângerate de

drumul lung pe care-1 făcuseră prin nisip şî lăsaî liber pe Moz^, ştiind că acesta, de îndată ce era prins în lanţuri, devenea nervos şi feroce ca un tigru.

între timp. Mormonii se trântiseră pe jos în- velin du-se în păturile lor; Ia rândul său Jones* făcu şi el la fel. Mă îndepărtai puţin de focul[1] care era gafa sa se stingă, şi mă dusei să admir marea de nisip care se întindea misterioasă st imensă, spre nord. Cu linişte solemnă ! Inba» lam cu nesafiu aerul rece şi curat şi simţeam”

o senzaţiei curioasă pe care n’aş fi în stare s’o' Hescrfuu.

Apoi mă întinsei si ou să dorm, dar mult tîxr\x> încă rămăsei cufundat în contemplarea:

cerului albastru caref atârna ca tm clopot urla? deasupra capetelor noastre. Stelele; sclipeau ftjşte diamante dând imnvesiâ că erau cu mult mai departe decât pe orice parte al bietului nostru glob pământesc. TTn ţ)e ici-colo câte un nouras mic de nisip..; 4Do’y încetul ou încetul, aţipii şi eu şi ultimul lucru de care-mi mai aduc aminte din noaptea aceea ifucă bătrânul Moze veni să se culce lângă[1] mine căutând qăldura coifului meu.

Când mă trezii, a doua. 7.i d mfnea>a. poşete «ra de-a cum Ia orizont ’ ca im disc uriaş de foe, colorând înfr’un roşii delicat piscurile în^pe- 2ite San-Frâncîstului care se zăreaţi 'w '*e-

părtări. Mormonii, în picioare, trebaiuiau jurul cailor, încărcând pachetele pentru reluM ; rea călătoriei. Erau cu toţii oameni înalţi şt robuşti, mai curând tăcuţi, dar activi şl muttV citori, şi era interesant să-i vezi cum îşi făceaţi preparativele lor de plecare. Călătoreau in earfl trase de eîvlâri, de-o manieră primitivă; exact*

— aşa mă asigura Jones —, cum făcuseră' : acum cincizeci de ani strămoşii lor pe când îndreptau traversând preeria, spre acea giune numită Utah şi care era pământul lor al făgăduinţei şi în care se stabiliră pentrU totdeauna.

In primele ore ale dimineţii înaintarăm relativ destul de repede. Cu cât însă ne apropiam :de deşert, aerul devenea mai cald, pâlcurile di codrii începeau să se rărească şi arborii aveai* mai puţine frunze şi deveneau din ce In c£ mai rari. Din când în când mă întorceam Să privesc piscurile înzăpezite ale San~FrancL?cu-< . care scânteia a la soare într’o albeaţă orbi-*

. 'Cineva îmi spusese că acele piscuri se* ?a"U ?zn part?. la C' sute de milo i rilf pustiu şi câ pentru călătorii cari se îndreptau în '^recţia. aceea, av@au aceeaş însemnătate ca şi steaua polară, care îi atrăgea ca un fel de

î'^ISî • • * v .«

lui
toare

putc

fascinatie

speciala
fa

Dar când priveam spre nord, srnţeam cum cuprinde un fior de groază şi dfe u·mîre în ţa măreţiei spectacolului. Terenul stânoos si t^faîic:csttc®a-:vrspiajfc ia vide; vr. : picături ondulate şi aride, coline golaşe cafeil: ş-i aproa* pe turtite» dune nisipoase brăzdate, de vânt. iQ-
tul părea că se cufundă într'o obscuritate cenuşie, înirrun ceva sălbatec şi dazolat* vag ca Ifttr'o ţară ireală din basme:
: *— Vezi acele dune albe, colo, la stânga T îmi zise Emmett* Printre ele curge Micul Colorado: Ce distanţă crezi că ne desparte de ele?

— Vre-o ti'eizeci de mile — răspunsei eu-

Âş fi zis două zeci, după socoteala pe care 0 făcfcara, dar după tonul întrebării înţelesesem că distanţa trebuia să fi fost cu mult mai mare. ,

— Aş» de unde, sunt şaptezeci de mi ie; abea poimâine vom ajunge acolo. Si dacă cumva zăpezile de pe munţi au început să se topească,
^apoi vem avea mult de furcă cu trecerea fluviului.

După amiaza se iscă un vânt care ridică nou- raşî de nisip ce-mi înţepau obrajii ca nişte ace v unu scule, orbindu-irtă şi umplându-mi nasul : gura cu părticele de cvarţ, care mă silf ai^ a

'ea, spre marea mea ruşine, sa apelez
on nnn
' '*a cu apa.. ^ ^
ată cu căderea serii, fui aiât dă obosita
xt intrat in sacul care-mi servea de paft^K*
♦ ’ • * ,’*• \ . ..
• ui 'nîr’un somn de plumb fără vise. IStua ur« mâi o? re fu ceva mai călduroasă, vântul suflă cit mai multă Îndârjire stârnind nisipul care mi chinui obrapii ca şi în ziua precedenta.

tre
Trecui cii bine şi peste incercărea ^ceasta. A
zh cam pe la amiază. ~câH începură i "
Y*
ic
che...

WIJ£*
catarii
mersul
lor
de
obiceiu
leneş
parară că se trezesc dicj visarea
«pă — zise
lor
filosofica
" r
Simt
•— zise KmmAiL
într'adevăr, nu trecu mult, şi deşi căldura era înăbuşitoare iar nările umplute cu nisip,
simţii si eu mirosul de aua. Camti, deşi i'> dureau labele din cauza nisipului supia-încălzît* trecură pe lângă noi ca o săgeată. După nit o câteva mile, de îndată ce trecurăm de ultima colina, zărirăm însfârşit Micul Colorado, Era un fluviu larg, cu apele noroioase şi roşiatice, p\ ine de vârtejuri ameninţătoare. Intr'unul 'din. braţele sale laterale, se iveau din fundul lâUiUi câteva stânci ascuţite, printre care apa se trecură în toate direcţiile. Câinii -se r:\oe- ziiLi înapoi pentru a se răcori; caii şi catârii ar fi vrut sa facă şi ei la fel, dar fură împiedicaţi la timp; oamenii îşi potoliră cu iă^mue ■seio?*, spălându-şi faţa pentru a îndepărta i'Ur cetele de nisip care li se lipiseră de piele. Ştiind, dela informatorul meu din Fiagstaff, pât de rară era apa prin regiunile acelea, profitai din plin de această ocaziune spre marea atisfacţie. Apa, deşi plină de nisip, era potolea de minune setea.
" ^^îf^Colonido nu-mi părea d *' "' n\ I
i* 1
■rn 7
pie . ... ^ ....
obişnuit, care-şi vedea liniştit de cursul său paşnic.
—- Nu prea ţi-a făcut cine ştie ce impresie, af? ..... rnă întrebă Emmett, care păru să-mi fi citit gândurile. — Dar vei fi foarte surprins când iţi voiu spune câţi oameni şi cai au aurit ta funidul nisipurilor sale mobile şi trădătoare.

După această revelaţie nu măi insistai sa aflu în ee consista primejdia Micului Co’o-
rado împins de veşnica mea curiozitate, mă descălţai şi intrai în apă. Imediat nisipul umed ^.şi rece se strânse în jurul picioarelor mele» voind parcă să mă ţintuiască pentru veşnicie de fundul primejdiosului fluviu*

— Şi cum procedaţi ca să ajungeţi pe malul celălalt? — îl întrebai pe Emmett, de îndaţa ce mă înapoiai lângă el.

— Riscăm şi noi aşa la întâmplare — imi răspunse liniştit Mormonul. Dealtfel, am mai trecut în câteva rânduri fluviul, tot prin acest puf,t t. Prima oară doj cai ni s’au înfundat îa
r, nisip şi a trebuii să~i părăsim; într’alt rând *apa era atit de înil ă mc?.t fui smuls de pe şea ST abea de scăpai cu viaţă.
Emmett îsi trimese fiul să cerceteze curen* "tul, călare pe un catâr. Animalul trecu aproa- pe in galop fluviul, împroşcând apa cu copi iele sale, şi ajunse pe celălalt mal. Apoi tână ni] se înapoie pe aceeaş cale şi raportă tâtătjf său că Iângfă malul opus*se afla un punct prî* mejdios.

împreună cu Jones, mă urcai în primul car şi încerca» să iau şi câinii cu mine, dar aceştia refuzară cu îndârjire să mă asculte. Emmett înhămase la carul nostru patru cai, cari sub’ îndemnul biciului necruţător al Mormonilor şe avântară în apă. Âş fi dorit să privesc, sS văd ce se petrece în ciurul nostru, "dar îmi fu imposibil din cauza norilor de apă stârniţi de copitele bietelor animale biciuite fără răgaz. [*~— îmi urlă ceva la ureche, <îar din cauz&
•v ' • i • •. " •
*

Jones

Ultimul vânător
sgomotului dea dreptul infernal din jurul nostru îmi ia imposibil să aud ceeaee îmi spunea. La un moment dat, roţile carului în caro mă afiam, se iubiră de un obstacol ascuns sub apă şi cât p’aci să fiu pioiectat ca un boKd în apele mocirloase ale primejdiosului fluviu. In încordarea mea, scosei un strU găt şi fără să vreau îl lovii pe Jones cu puni- ' nul în spate. Excitarea primului moment se transformă pe neaşteptate într’o teroare mută* Roţile carului păreau că se afundă şi timp de câteva secunde crozuî că suntem pierduţi.
> Cineva strigă:

— Se afundă un csî! — Fu un moment de panică generală, în care timp, urletele Mormonilor, pocnetele biceior şi stropii de apă, mă i orbiră şi mă ameţiră aproape complect; apoi t cei trei cai rămaşi în picioare făcură o ultimă Sforţare şi reuşiră să-i scoată pe tovarăşul lor { din nisipul care-i înghiţea încetul cu încetul.
• Iptul animal se ridica, se poticni, apoi se ri- ; dica din nou; apoi fc’ţi patru, cuprinşi de teroare, se încordară intru sforţare supremă, şi ţntr’un nour de spumă gălbuie galopară spre ţărmul opus.

Jones era mai mult decât desgustat. Ca şi, jceilalţi oameni ai' preeriei, ura şi el apa. lîmmett şi ceilalţi camarazi, ai săi, de îndat# ce simţiră pământul sub picioare, deshămar^ caii, fără ica pe feţele lot bronzate de vânt şi e soare să se fi putut observa ce] mai mic *|jp alarmă sau de agitaţie,
mai tisor decât EftHu# outul

Inchipui —
Emmett
ii
Celelalte care trecură fluviul fără nici un incident; câinii însă nu se vedeau nicăieri. In; zadar îi strigă Jones: animalele se limitară să~i răspundă prin câte un lătrat scurt. Mă gtreeurai printre stâncile care se vedeau din apa şi ajunsei până Ia câteva sute dv nrr-iri do ţărmul pe care tocmai îl părăsisem, Moze erai întins pe jos, dar ceilalţi lătrau şi urlau 1 n-« 'ic im hal de agitaţie imposibil de descris.
gai eu la rându-mi; bietele animale îmi râs-* punseră printr'un lătrat plângăreţ» se repeziră chiar în apă, dar cuprinse de teamă se înapoia ră înapoi.
— Aici, Mozeî Aici! -— uriai eu din toata puterile, pierzânduNmi răbdarea» Tu ai ma? traversat Marele Colorado, şi acesta în corn*
paraţie cu acela nu este decât un biet pârâiaş!* Haide, curaj, laşule!
Fie că înţelese sau nu, cuvintele mele pă-* rură să-l atingă pe Moze, care Jatra ;••••' <. • a- vanià în apă» înfruntând curentul cu mare e-nergie. Atinse ţărmul aproape în morfienţul când sosii şi eu, şi-şi agită coada cu v£sefe Poate că dintr'uja spirit ; de imitaţie, Judd* Ti-ge şi Don se lansară şi ei în apă atingând [ţărmul nostru la câţiva zeci de metri mai jos de locul în care ne aflam noi. Şi astfel s0 întâmplă că Ranger, cel mai^mîc din câinii fcoştri» rămase singur po cealaltă parte a râu- ' Din când în când bietul animal se arunta
• # **
apă, dar scoţând ţipete-ja mice de groază» se întorcea. înâtsoi alergând neoutincios dea-
lungul ţărmului, Timp de câteva minute con-
lui
în
tînuai să-l mai strig pe nume; apoi, pentru a-1 sili să treacă fluviul, mă prefăcu! că pfec lăsându-1 în părăsire. Gestul meu îi sfărâmă inima. Ridică capul, fă;-;[1], i .■ . * -t lung şi melancolic, ca şi cum ar fi adresat cerului o rugă supremă, apoi se repezi cu ho-» tarare nespusă în curentul gnJhen. ' ׃ > fluviului. Ranger înota ca un copil începător. Cu botul înainte sărmanul animal lupta din răsputeri să învingă curentul repede care-1 trăgea la vale. Mp. v> • •••'
ascuţită şi încercai să-3 urmăresc dela distanţă; dar după câţiva paşi îmi dădui seama că era ceva imposibil. Mă mulţumii atunci să-l aţâţ strîgându-1 mereu pe nume. El se lăsă trans- portat de curent până la o insuliţă, se urcă deasupra, apoi sări din nou în apă şi.-atinse malul întrun punct de unde nu-1 mai. puteam vedea. Când î] regăsii însfârşii pe nisipul uscat de pe ţărm, era ud leoarcă, dar foarte
[1] mulţumit şi mândru de isprava lui.
In după amiaza aceleiaşi zile, pornirăm po porţiunea do pământ care separă Micul de Matele Colorado: aproximativ vre-o şaptezeci ; do mile.
Până atunci îmi închipuisem desenul ca po ' o câmpie întinsă şi

nisipoasă, neteda şt mo
notonă/ Realitatea îmi arăta acum un lanţ do înălţimi izolate :ţ\ roşiatice, aride şi arse soare, dune albe do nisip, coline do argila al- fcâstrîţf, întinderi mai mult sau mai -Vaste de pământ golaş: într'un cuvânt o
‘ S cil mit <3a culori îmbinate şi lălâ d#
puţin
li e
aparte
\iri
purpurie, pentru care distanţele păreau înşo* lătoare.
■4
Imediat după Micul Colorado reîncepea urcuşul. Nisipul era des, caii înaintau cu greu-* tate, conductorii îşi fereau feţele de grăuntele de nisip şi de reflexele soarelui. Câinii în* cepură să şchioapele şi să rămână în urmă. Rnnger fu primul pe eare-1 luarăm în căruţă, apei urmară şi ceilalţi, unul câte unul» în &- fară de Moze, care nu voi să se urce, şi conţi*
nua să alerge cu capul în jos.
In depărtare, colinele roşiatice» superbei A
„mesas”, stâncile vulcanice ale Marelui Colorado parca ne invitau să înaintăm. Dar pă'~ nă acolo np; aveam de străbătut, o d’stanţă de aproape cincizeci do leghe de nisip mişcă- tor, de argilă arsă de soare şi de slanei aspre ş? prăpăstioase. în urma noastră se mai v^dea
* - . JL
încă piscurile înalte ale Iui San Francisco, care în atmosfera aceea rarefiată, păreau t- real de apropiate.
Cantonarăm în fundul unei văi în care găsirăm si apă: o gaură adâhcă galbenă, ʳ*‘r* - stânci uriaşe, un loc straniu, trist şi tăciit ca un mormânt. Panorama aceasta îmi fu deaj'uns pentru a-mi potoli ca prin farmec setea. Dor- mii puţin şi rău. Ore întregi rămăsei culcat pe spate admirând mulţimea de stele care şelipeau pe cer. Tăcerea era apăsătoare, a- jio&po de nesuportat; şi dacă Jones n’ar ii Jpicfeput să sforăie ca o maşină cu aburi sub
aş fi strigat sau aş fi sărit în pi^ *$6arepentru a scutura de pe mine i aceea He oprimare care nu-mi da pâcfe*
mpresia
Insfârşit, se iviră şi zorile. Era o dimineaţă cenuşie şi melancolică aşa cum se văd numaî în zi iele do toamnă De la noi, Mâ ridicai obo* sit M amorţii» cu .limba uscată. Toată ziua ; coniinuarăm să în a i ni ăm pe nisipul mobil şi ' încins de soare. Noaptea se lăsă din nou, rec^ şi uscată. Adormi! adânc» dar fui trezit, de sgomotul unui ca i ar care trecu pe lângă mine. f Odată cu ivirea zorilor, apăru la onzonl o dungă roşiatică pătată de nouri-groşi cenuşii*
£
Încercai să mă ridic m picioare. Aveam buzele crăpate; limba, umflată, devenise de două ori mai mare ca de obiceiu; ochii înroşiţi m$ 'ardeau Zărirăm câteva puţuri de apă; dar :i erau aproape uscate, şi cele

câteva picături de c.pă pe care le conţineau, atât de mocir* lo a se încât le lăsarăm cailor.
i
In zi.ua aceea, mi se întâmplă să văd ceva, .tare mă scutură oarecum din toropeala ʸ care mă cuprinsese, şl îmi dete o senzaţie care se ’ putea asemăna întrucâtva eu entuziasmul.
Tocmai traversam o limbă de pământ a
cărei vegetaţie*mi se păru cteadreptul luxuri* antă în comparaţie cu deşertul care ne încoiv jura. Drumul era mărginit de nişte dune ro- nde şi argiloase. atât de simetric aşezata! ŞSneât ai fi putut jura că erau operă tia^i om; yşi acele dune erau albastre, începând dela al* •ibastrul cel mai deschis până la albastrul get imai închis, trecând prin toate nuanţele acutei dorii Mai târziu, dună ce traversarăm
A
J
falii, căci fui singurul care exclamai:
— Ia uitaţi-vă. colo jos! Un lac roşu în con
jurat de arbori!
— Nu, băiete, nu-i nici un lac acolo — zis© Emmett, zâmbind. — Este pur şi simplu un miragiu, un miragiu care obsedează pe toţi călătorii deşert* ilui.
Şi astfel făcui cunoştinţă cu acea minciună frumoasă care se numeşte miragiu, Departe spre nord un lac limpede şi cristalin scânteia sue razele aurii ale soarelui. De sigur împre^ jurul, lacului, se zărea un brâu de arbori înalţi şi frumoşi, cu coarna verde care se legăna în bătaia unduitoare a vântului. Spectacolul care-mi apărea înaintea ochilor era măreţ şî ’/ouasi tangibil; apoi încetul cu încetul totul (dispăru ca prin farmec. încercai atunci uit ^sentiment de adevărată groază, şi deziluzia pe care o resimţii fu mai mult decât acută t atât de rea] mi se păruse acel lac. încât mă & codeam cum îmi potoleam se sale limpezi şi 0dihnitcare. Asemenea fcm* mene sunt capabile să inebuneasca pe căută* ioni de aur şi pe pastorii rătăciţi prin deşert. Mu este un lucru teribil să fii ars de sete .şi vâ^'V^ZL la câţiva* paşi de tine scânteind apep limpezi ale unui lac. să simţi aproape
i dătătoare de viaţă, pentruca apoi pe e să-ţi dai seama .că nu era decât o o glumă de prost, gust a i ? nîn aceea, nu mă mai mirai dece
me^eu de apă lucruri ext alunei nu
tea
la
apele
umezeal
neaşteptat

simplă iluzie
tului. Din cupa
Mormonii vorbeau
isvoarele ca pe niște
ioase. Și totuși până

deșer

considerând
da perfect seama cât de importantă era apa pentru viaţa unui om. Se spune că apa reprezintă trei sferturi din volumul globului pământesc;, în imensitatea deşertului ea reprezintă lumea întreagă, toată viaţa.

Şi astfel trecură încă două zile într'o atmosferă de nisip arzător, de vânt şi de reflexe orbitoare. Seara Mormonii nu mai cântau, Jones stătea tăcut, pierdut pe gânduri; câinii '.fuseseră părăsiţi ca nişte cârpe fără de valoare

t

La Foncaupie Wash înfruntarăm o furtună de nisip. Caii se întoarseră cu crupa în dircc- ţu4 vântului, şi cu capul în piept, aşteptară cu răbdare să treacă vijelia. Mormonii se aco- periră cu mantalele lor. iar eu cu capul înfă-* ;şurai în pătura mea din păr de cămilă mă adăpostii în spatele unor arbuşti. Nisipul ridicat de vânt producea un vuiet surd. sufocat. Totul în jurul nostru era opac şi galben. 'Grăunţele de nisip împinse în direcţia arbustului pe după care mă refugiasem, isbeau în : frunze producând un sgcmof uniform şi morbid. Din când în când ridicam un colţ al pă- turei, hazardând o privire în jurul meu. In* tr'un rând, sării vn morman de nisip care se formase pe picioarele mele. Retras ca o broască ţestoasă sub carapace, simţeam că mă

în pătura îngreuiată sub nisip ce mi se îngrămădise pe

încetă iot atât d|Şrtîsc cum începuse. Când reuşirăm

ixosîrtx iii se că

înăbus

. - >

r

de

cantitatea

spate.

pe

vini

schi

«î

nbat

însfârşit

pri

de

0

ma

na

totul

fusese nevăzută

cărarea

pe

F v . ' •

iu.

care o urmam fusese acoperită sau dispăruse apioape complect; roţile carelor se înfundau în nisip aproape până Ia osie: caii păreau mici dune ambulante. Eu însumi eram acoperit de nisip si nu puteam nici măcar să închid gura clin cauza firelor de nisip care-mi scârlâiau sub dinţi.

Tofusi ne conţin uarăm călătoria. Trecurăm pe lângă şiruri lungi de arbori pietrificaţi, trunchiuri căzute la rământ cu mii de ani în

*

urmă, unele din ele atingâr.d o lungime de

* peste treizeci de metri. In crăpăturile acestor îâmcisite ale lîvcuiului, furnici mari albe îşi instalaseră furnicarul lor. Căţărându-ne înec!''‘O r pe cărarea nisipoasa, orolrăm "o colină roşie cu piscurile înalte stâncoase. carfc no apăruse în cale ca un obstacol de neînvins;'

şi când în sfârşit zărirăm un grup de mici cedrii, înconjurat pe ici pe colo de iarbă rară»

behă‌ft

at

ne oprirăm pe loc pentru a ne petrece noaptea. , Sub unul din arborii aceia auzii un plângăreţ; urivind împrejur, iui foarte mii' să zăresc un miel mic #lb .pătat cu negru cari 'deabea se mai ţinea pe picioare. Zărindu-m& se apropie de mine. I] dusei în căruţă.

— Este un miel al indienilor din tribul Na* vaios —* zise Emmett — nrobabil ca s'â rătăcit şi a rămas în urmă. Aceasta înseamnă ci şi '"Navajii. trebuie sa fie pe undeva prin a*

propier

o

W"

*X-'.

n

alt

rmat de Jones, _ mă urcai pe o stâncă îfl* :a,?tCiare se ridica în

<*•

a

occident-

mentului

nostru

pentru

apropierea cantona-
vedea apusul soa-
o mare uriaşă de

fmr mai palid, colorat in roşu* Pe neaşteptate, uriaşul astru se ascunse pe după creştetul munţilor, în timp ce umbrele nopţii se iăs&u din ce în ce mai profunde deasupra capetelor noastre. Atât. de bruscă fu această tr&osfor-

mare încât odată cu lăsarea crepusculului se lăsă şi noaptea, o noapte solemnă, impresionantă şi tăcută cum numai în pustiu -se poate vedea.

f Ultima zi a călătoriei noastre câtr£ Marele Colorado, îmi va rămâne întipărită in mema- [1] tie pentru totdeauna. Ajunserăm la poalele unui munte uriaş, plin de stânci roşiatice, unt

«

■ infern ars de soare care pe drept cuvânt te ' putea băga în speneţi, Deafcea trecurăm de bariera aceasta încinsă de căldură si ^.vzirăm

%
‘mugetul surd al apelor.
! Când vezi pentru prima oară minunăţiile
naturei, ai foarte adeseori un sentiment de de-
i
ceva însă nu se poate spune des* Kio Colorado. Apele sale de culoar* . sân-
ygelul erau mai mult decât frumoase, erau minunate, dumnezeeşfL. Sram alai de ih,>u:b:f
în contemplarea acelui spectacol încât nici nu-1 auzii pe Emmett, care-mi arăta plin de mândrie casa sa solitara, o adevărată oază
■ j
printre stâncile acele impunătoare şi roşietîee. Ce plăcut este să-ţi odihneşti privirea pe arbuştii verzi de bumbac care-ţi aminte munca ordonată a
a străbat® cărarea care
■ţiu 'de nu*
ziluzie
pre
de
C£?"
w
W .
■..
■ 1 • wjtţ -
h
omului!
Pentru
colina, roţile carelor lăsau un
mai treizeci de centimetri între
înconjura
spa
el
marg
m
nea abisului. .Apoi urmă înspaimântătoarea coborâre spre fluviul turbure

şi umflai. In treacăt, zării golful îngust al Marelui Ca-* nyon din Ari zona in care se revarsă .fluviul Colorado. Sgomotul apelor, repetat si intensificat de ecou, era pe drept cuvânt îngrozitor ele auzit. Nu îmi putui reprima un fior ;<3e spaimă la gându] că va trebui să traversez ' &cel punct.

Pereţii stâncosi de culoarea bronzului se
; ’ * v . 1
lărgeau treptat pe măsură ce noi înaintam;
insfârşit ajunserăm la un punct unde im oioon tung de otel era întins deasupra fluviului, bealungul otgonului era legată o funie, cu un mic scripete* de care era ancorată o barcă yecho.

— Trebuie să traversăm fluviul în barca \ aceea? — îl întrebai eu pe Emmett.
; — Desigur, chiar înainte de a se însera,
| vom fi cu toţii pe malul celălalt — replică
• Mormonul vesel.

Avui senzaţia netă că mai curând as fi ri&*
i - '
cat să mă întorc singur înapoi prin desert decât să risc să înfrunt acele ape spumegând^ într’o hodoroagă veche de lemn. A^eam & oarecare experienţă în privinţa fluviilor p®* riculoase şi treceam drept un „ specialist î*î ! acîeaştă materie. Rio Colorado aluneca repe-%
i de, eu wa muget ameninţător de gigant des»
şi mergea sa se verse cu im sgomot'de în canyonul cu- pereţii de jeuloarea fe*?
lănţuit
tunet
*
rului
r* ;•! -
. .
*'Emmett trase câteva lovituri de puşcă, şi ca
răspuns unul din oamenii săi îşi făcu apariţia pe malul opus îndreptându-se spre barcă*
tNe cunoscutul vâsli din răsputeri in contra curentului qe o distanta destul do lungă/ apoi
se lăsă dus de cursul apei. De două ori mica imbarcaţiuno se răsuci în jurul ei însăşi, apoi,
spintecând fluviul în diagoiial^. ajunse tea- fără pe malul pe care ne aflam noi. Luă cu sine doi oameni şi printr’o manevră asemănătoare, îi trecu pe celălalt ţărm.

Toţi trei se apropiară de barca pe care o zorisem trasă pe plajă, o împinseră în apă şi în timp ce unul din ei se : r
: f-
atrupa de otgonul de oţel, cellalti începură să vâslească cu piitere, La început, vasul lunecă pe apă cu o oarecare uşurinţă, apoi
curi-niu' îi orinso din coastă si ii împinse cu
i *"
violentă; dor otgonul de care era legat cu funia rezistă cu putere şi imbarcaţia continua să înainteze. Cinci minute după aceea, aco~

SU; cu bine pe malul ne care ne Hlari ne •

Când * ’Jones zise că ar fi mai bine -să terminăm cât mai repede cu trecerea fluviului, ..fui-şi eu de părerea lui. îmbarcarea avu loc fără nici un incident mal de seamă şi vasul se des!ipi încet de mal. Patru oameni ţineau de capăiul funiei, în timp ce Emmett, care s* ..Îmbarcase cu noi, trecu la cârm*. Pvf = •

"

-

K

mânateca-i conducere» vasul alunecă parale cu /ţărmul pe care-1 părăsisem, apoi tăia în curmeziş fluviul şi ne îndreptarăm spre ţărmul opus. In jurul nostru apa gemea şi se svârcolea ca o fiinţă omenească ’ cuprinsă nişte dureri atroce.

de

-— Priveşte ! Iată unde trece fluviul prîntr’o spărtură a muntelui? — îmi urlă Jones îa
ureche.

V£mi spre amonte un perete uriaş de
nit în care se deschidea o crăpătură gig;: -u probabil efectul unui puternic fenomen sismic. Şl h\ spSrtura aceasta curgoa fluviul negru, umflat şi mistic.

Când însfârşit atinserăm malul opus* fruntea ne era Cearcă de o sudoare rece; mă gră* bii să sar din barcă, înainte ca să fi acostat pe u&cai

Emmett;' era ud leoarcă. Crezui că~i fac un compliment zjcându-i că desigur trebue să fi fost un înotător expert căci altfel probabil că nu s’ar fi erpus tmor riscuri aî=f,rn *

~ Te înşeli — replică el liniştit; nu sunt capabil să înnot nic- măcar doi metri. Dealtfel ar fi. fost şi inutil căci odată căzut m fluviu orice om se poate considera ca şi pierdut.

“ A ti avut vre*un accident, pe aici? — în t rob ni eu.

— Nimic grav; totuşi anul trecut s’au înecat doi oameni. Pe atunci nu exista încă cablul de oţel şi trebuia să traversezi fluviul numai prin forţa vâslelor. Barca lor se isbi de un obstacol ascuns, şi curentul trecu deasupra, s'dro- bînd două vieţi omeneşti şi doi cai '
-*j

— Şi ft’ai încercat să-f salvezi? — întreb»! îarăş după o mică pâuzăf. "
, nici n’au mai-«jpărut Ia suprafaţă, la vârtejurile furioase ale îlu^ şi mă înfiorai; apoi tuviul este umflai acum?
\

Inutil

Privii

gânditor

viului

reluai

~ Da, şi nivelul apei creşte mereu. In perioada aceasta apele cresc şi scad în fiecare zi, ea să zic aşa, până în luna Iunie; în acest interval albia fluviului se umple într'atât încât câteva luni este imposibil să-l poţi străbate.

să-l privesc pe Emmett care se ocupa cu trecerea p® malul nostru, a. restului caravanei» Transbor- darea se făcu fără nici un incident, dar nu şi[f] fără de eforturi extraordinare. Intre timp mu* getul apeîor continua să răsune mereu la urechii[1] e mele, împreună cu alte sgomote ale a- cestui fluviu, obscur, straniu şi sinistru, un fluviu care părea că are de îndeplinit o operă ieri bilă, un fuviu care nu înapoia niciodată

morţii săî.

CAP. II

RANCHUL.

Dtipa o scai iă odihna, de care aveam abso^atj nevoie at toţii, în .casa; ospitalieră a lui Emmett,. ne luarăra r$m!as bun' tfela -el şi dfeîa familia sa şt

kîîn no ti la drum călăuziţi de unul - dm tfemeMi 'ml ffierp'eaiiii acum spre sud[1]-vest, ut- imârtâ per^fefe prăpăstios- tfe stânci roşî| care sef

semnala

Marele

linie

Canyon

preloiîîgea pe sute de nule până? lai Uiah. Deşertul Şe continua Spre stângi, îar în fata noastră! o tnfautţcoasg şi care traversa

î>e la ^mîaziâ, ajungând în, drnptul unui mal ridicat aK-câmpI J, jones păru ca.3!a tr-

din mutismul îir&are idăizti&.£i jstrigjă:

neregulată

câmpia.

punct

ezeşte

la

d

sărit

— Ah! Iată Bukskinuiî privii la rândul meu. Departe sp e sud, se z,S- 0n un munte uriaş, negrii, cn creştetul acooerit lie zăpadă care scânteia la razele soarelui ajuns zenit, Linia şerpuitoare a Marelui Canyoti ispărea în ma<sa aceea enormă. Avui astfel pri- jma viziune precisă despre topografia regiunii pe o traversam, Bukskinui se termina spre ră- prjftifr'un promontoriu» cz%£ se unea cir ! felia catijjo-nului. Putea sa albe cam vre-o trei mii de metrii înălţime. Creasta superioară mat pţăstra încă zăpada de o albeaţă imaculată, în jKmp ce coastele pâna jos în vale, erau acoperite cu o vegetaţie abundentă, care contrasta de o maniera impresionanţ i cu deşertul pe care

• formai il părăseam.

jî Jn timp ce înaintam ve^e'i, remarcai că pă- ; (mântui pe care păşeam nu mai era pietros şf #rs de v-oa: e şi că existau pe ki pe colo smocuri de -ifeiba argintie. Apoi, pe măsura ce ne apropiam de Marele Canyon, zarivam şi câteva p'an'e verzi cu câte o floare albastră la mijloc,.*

Pe neaşteptate, Jones ne opri, şi scoase un urlet, un urlet sâ.bate: ca acela ce-1 scot indienii |Corr£n<? când pornesc la vânătoare. Fără de voie, •; re?ii ti şi câteva secunde rămăsei ca b'ui* •

i •

tnâdL

'A e î PrivCşle! Bivoli I Bivol î — strigă dm nou jane?. Şi scoase alt^ urlete, nu mai pujiît puterdee decât primul» .

. \

j

' . ■■' Privii şi eu; foatfe confuz îa! început, apoi din £e în ce mai clar, zări la câteva mile de noi* pe ^ ddicăiură a

detaşau

cgşt se

aufii soarelui. Si®

terenului, o ceată de bivoli, ca nişte puncte negre în razele împeriul unui entuziasm

dc nedescris scosei un chiot de bucurie. Conducătorul turmei ridica capul, păru să privească în direcţia noastră, apoi, ca şi cuşn nu s'ar îi în- tamplat nimic, continuă să pască liniştit.

Ne gifeeam a;um pe un teren foarte vait ier* hos, închis îutre Bukskin, un lanţ de coline stâu- coase, Marele Cantjon şi deferiţii Arizonei.

Semăna cu una din acele livezi împrejmuite,' în care vitele erau

lăsate iu liberi ate şi care în Vest erau cijnoscu-'c sub numele de rartch. Numai că acesta era închis de jur împrejur de accident aţiile naturale ale solului pe o întindere evaluata la peste 400 de mile pătrate.

De pe o alta ridicaîtum a solului zărirăm nu Separte de noi o colibă, la care ajunserăm într'un interval de jumătate de oră;. In timp ce mă dădeam jos din căruţă un câine negru ba H at se repezi afară din colibă; ş[într'o clipă se îucăieră c« Moze.

Auzi vocea lui. Jones salutând cordial pe cineva* $i mă întorsei; dar fui imediat distrat fie o altă! bătălie canină. încă odată Don se îricaiera>e cu ftloze; şi aceasta nu făcea deloc onoare memoriei safe, deoarece 4oate aiaejurjie sale prece^klA* se terminaseră în defavoarea sa, printr'o înfrângere dezastruoasă. Era deJ clar că încăpăţânarea animalului merita o lecţie; şi Moze 1-0 aplică cu vârf şi îndesat până când fură despărţiţi.

Un moment după aceea strângeam mâna lut prank şi a lui Jinr, doi din ranchmenii luf Jones. Franck, un „ex-cowboy", era de statură mi(7 locie, usc^t şi musculos, cu nişte mustăţi lungi şi mândre, al cărui efect «rp atenuat de expresia n ocîhior s&i căpmîî Jim era înşjj, ceva

blândă

mai greoi, m înfiţişiir^ înfeiscată, cu ochii ţ$*
iriuizăiori. Deşi părea încă tânăr după faţă, avea totuşi părul alb. îmi ajunse o privire pentru ca ^ă-niî cacîa amândoi cu tronc îa inimă,

- Sunt mulţumit că va viăd pe io\i aici — zm Jim, cu accentul său tărăgănat de meridional

— Descălecaţi» descălecaţi - ÎLl în schimb u,a- rea de bun venit a- lui Frank, un bun sosit tipic

în vest, deoarece noi descătecaserăm de mult ;*— Descălecaţi şi intraţi. Trebuie să fiţi tare obosiţi după o călătorie atât de lungă.

Vorbea repede, nervos, în timp ce faţa îi radia de bucurie.

Coliba era construită rudimentar din trunchiuri de cop-ac; intr'tm col{ se afla o piatră uriaşă care servea de cămin, iar pereţii erau îmbrăcaţi pe dinăuntru cu piei de coyoţl şi împodobiţi cu coarne de cerb. Jntr'un alt coîţ se afiau îngrămădite mm multe şei şî curse de cowboys. De unu! din pereţi era rezemat un bufet mare şi frumos, iar tn mijlocul odăii trona o masă cu câteva scaune. Jim aruncă câteva vreascuri pe foc şi imediat se ridicam luminând întreaga sala. Mă lăsai să cad pe un scaun scoţând un suspin adânc tte uşurare.
/

Douăzeci de bivoli, în primăvara aceasta! exclamă Jones, d&ndu~ml un pumn în coaste.
Doi lăzeci de bivoli! Zece mii de dolari, Grey!

Parcă devenise un alt om, mai tânăr. Ochii îi străluceau şi îşi freca mâinile în timp ce~i punea lui Frank o întrebare după alta. Până în clipa aceia, departe de ranchui său drag:, Jones se corn^ portase ca un taciturn, şi tocate tentativele p* tare le făcusem pentru a-1 sili să[1] vorbească, rămăseseră fвгн efect; acum ieşise la iveală emu!

flăcarile

. o » r\r\
care era în realitate. In câteva minute, el vorbi maî mult decât In toată durata călătoriei noastre? şi ceeace spuneai* plus ceeace aflasem

între timp, îmi permiseră să mâ documentez şi maî mult în privinfa bivolilor sâi,

Cu câţiva ani mai înainte îi venise ideia să încrucişeze bizonii cu vacile din GaUoway de a- ceeaş culoare; şi cu hotărârea şi energia care-î erau caracteristice, se pusese imediat pe lucru,, căutând un teren bun dte păşune, pentru a înfiinţa) un ranch. Nu era: lucru uşor ceeace-şi pusese în gând şi cercetările sale durară câţiva ani. In- sfârşit alegerea sa căzu asupra zonei care se în* tindea lângă peretele septentrional al Marelui Ca- tigon,- necunosculă aproape de toţi, în afară de Câţiva indieni şi de doi sau trei vânători de „mus- t'angi”' sălbateci. Începu atunci munca titanica' de a transporta bizonii pe cale ferată dela Montana până la Laiul Săraţi dar cele două sute şi nouăzeci de mile de deşert care se aflau între acesta şi Bukskin apăreau ca un obstacol de neînvins. Totuşi călătoria începu sub nişte auspicii extrem de grele. Bizonii mureau unul după altul, Ins- îârşît Frank, care era mâna dreaptă’ at îui Tone»,' puse în practică o idleie foarte simplă care-i venise pe neaşteptate, şi care consta în a face să Călătorească ;a¦n|malele numai în timpul nopţii, şf reuşi. Ziua, Animalele se odihneau, iar noaptea 'erau mânate maî departe în cete ‘mici. Rezultatul iu dă[1] în felul acesîaj bizonii fură transportaţi în locul pe care Jories* şi-l alesese ca ranch.

/ Acolo# tntr’un mediu necunoscut rasfeî lor, dar la care sste adopferă! dl uşurlntăL bizonii se în*
muluri în Inc^cfeatofl Jo*i |& racile Gal-'

loway

qadu

. ■no.'.W .

rezultat

strălucit

rezultatul aceste! încrucişări „cattali”* Catteîti
moşteniseră vigoarea şi rezistenţa bizonilor, ${ nu trebuiau să fie hrănit» artificial sau să fie ţinuţi în locuri separare. Ei puteau să reziste la furtunile de nisip sau la intemperiile iernii prinS când vremea revenea la normal.

Tofuşî erau complect domesticiţi, aşa încât îi puteai conduce sau te puteai apropia de ei cu multă uşurinlă, iar cu puţin nutreţ se îngrăşaţi văzând cu ochii. Aveau patrusprezece coaste d<2 fiecare parte, în. timp ce vitele sălbatece nu aveau* Sdcctlt treisprezece. Puteau mai mult decât acestea/ să reziste la munci, grele şi lai călătorii lungi prin.[1] apă. Părul lor era alât de des, de neted şi de lucios încât semăna cu părul castorului sau Intru- lui. Jnsfârdt, carnea lor avea gust delicios.

Jones voia să afle tot ceeace se întâmplase în timpul absenţei sale şi în special se interesă de cei douăzeci de viţei noi pe cari el îi numea „cat- tali’\ Botezase un mare număr de vite cu cât# un nume caracteristic şi îi numea acum p@ fie* care în parte: aşă încât îl auzeai vorbind liniştit de Botul alb safci ¦de Certăreţul Până şi masiă sn'u înceta o tflipă să tot dea cu gura, iar:"' bietul Frank era atât de ocupat slă-i răspundă* încât deabea de mm apuca să' îmbuci şî #1 cât0 cot* Deâbea după terminarea cinei,’ s® mal po* toii şi d puţin»

— Şi celălalt cafe trebuia si vie cu vot.* Wallace, oii se parte dă^I chffeă!? Ce s’a fg<M cu el, că mi-1 vSd?—< înSr^ Fraltfc*

— Trebuia $ă¦ m întâlnim în staţia Mareluî

Canyon sau la Flagstjaiff — răspunse jones; dar nu trârztil; Poate ;qăj a greşit drumul*
Sau. a flioflir prea tâmU îmi răb. Câni yom¦
jpTktercfC pe Bukskîn, printre caii aceia sălbateci şl printre jaguari, probabil că~i vom simţî lipsa.

— Sper că vei avea nevoie şi de mine si de jim — replică Frank; şi ochii îi străluciră. Bv volîi sunt bine şi câtva timp nu vor avea nevo'e de noi.

— Foarte bine; n*am nimic contra ca să veniţi şî voi ai muie, Ce se mai aude cu prietenii noşfriî jaguarii?

— Au apărut cu duiumul. Doi, spre exemplu, simt lângă jsvorul Quercia. Acum două săptămâni, am zărit nişte urme in zăpada! şî le-am urmărit pe o distanţă de câteva mile. în Sivvash, se qă- sesc în cei mai mare număr. Nu de mult, m’am întâlnit cu uo vânător de cai sălbateci şi mi-a spus că în iarna aceasta a ucis câteva oerechî. Mi-a vorbit şi de bătrânul Torn.

La acest punct al conversaţiei îmi exprimai dorinţa să aflu ceva mai mu t despre acest personagiu misterios.

Frank, foarte binevoitor, îmi explică:

- Japuarii adulţi sunt porecliţi de noi cu numele de Tom; iar bătrânul Tom este cel mai are jaguar care s’a văzut cândva prin meleagurile noastre. Sunt douăsprezece au? de când am vărut pe Bukskin, pentru prima oară amprentele snle ?n aăipadl şi, crede-mă erau mai mari decât acele lăsate de m cal. Un vânător de mustangî să'ba- anume ICark#, îmi zise fcă într’un rând si-a calul legat dg un copac lângă locu! unde ave® de lucru, şi eă! bătrânul Torit furişându-se te timpul nopţii pe nesilite, îl ucise. Jaguarii

teci

lăsat

sunt foirteitamefoşl pe aici şi mal ales foarte
şî şf î&titral gS fie* aşa; din mo-
ce «Meni imA văneazm Ev se ininultesc în

rarez

v-

ment

tihnă* Vezi munţii cela de colo? Este aproape imposibil să ajungi până la ei. Dadă vrei aă-i vânezi, vei găsi câţi! pofteşti» Pentru moment, nu este nici o grabă; ai timp berechet. Pe de altă parte, ca să rămâi sus pe Bukskin mai mult timp, îţi trebuie un oarecare antrenament. Până! atunci, ai face bine să te mai familiarizezi cu viaţa* noastră, care este destul de aspră; Probabil ci între timp se va topi şi zăpada.

.... Pe Greeniand încă nu s’a topit zăpada
adăugă Jones. Am privit cu ochiamiî de pe Eî Tovar. Voiam să trecem şi noi pe acoîoy dar Rusii ne-a dovedit că nu era> posibil, din cauză că zăpada ajungea până la pieptul cailor.

— într’adevâr pe Greeniand zăpada atinge u* neorî o înălţime

de peste un metru şi jumătate conveni Frank, Era prea de vreme ca sâ puteţi trece pe acolo.

......- Aş dori să mă, urc pe Bukskin pât mai este încă zăpadă, replică Jones. Câinii pe care i-arn a- dus cu mine, n'au mai mirosit niciodată urma unuî jaguar, şi nu pot fi. dresaţi pentru acest nou gen de vânătoare dacă nu este zăpadă. De îndată ce câinii, vor vedea urma jaguarului în zăpadă, a vor mirosi şi nu o vot mai uita nici odată.

După câteva secunde de tăcere, Frnnli reluă;

- Mă tem că nu va fi chiar atât de uşor pre* cum spui. Ca să obişnuieşti un câine să urmă* rească numai urma jaguarului şî să abandoneze pe toate celelalte, îţi trebuie un timp mâi îndelungat* şi Bukskinul cşste plin de cerbi, de lupi, de co- yoţi şi de cai sălbateci; sunt sigur că nu vor face nici cincizeci de paşi şî .vor confund» urmele.

— Apropo, interveni Jones, cum este câinele pe care l-ai cumpărat tu şi cn Jvm anul trecut?
Rre un miros fin? Iată-1 tocmai că vifte Frtf^ mos bot, îmî place. Cum îl cheamă?

— Sunder,*. Este un vânător fărff pereche şl are un miros atât de fîti încât nimic nu-1 poate
înşela,

Auzîndu~şî numele, Sunder mişcă vesel din coadaA stufoasă şi privi eu dragoste la Frank. Era un animal mare, frumos/cu un cap fin, cu ochit lîiar! şî negri], urechi foarte lungi şi cu părul negru lucios. Nu părea prea expansiv, privea sprei jones dintr'o parte şi -evita pe cât îi era posibil f*0 ceilalţi câini.

— Câinele acesta va deveni un excelent vă*, nător de jaguarî — declară! Jones după ce îl cxa*. stfinase pe Sunder. •

— - De obicei, trebue cel puţin şase luni pen- ftix ă\ dres» câinii aşa cum se cuvine» Sunder mimai este un căţeluş;,- iar câinele cela negru inam& eu alb £ste de~acum bătrân. $i nu prea e$te uşor' Să dresezi un câine bătrân.
}oties zâmbi misterios,' dat nu răspunse nimic»

— Cu siguranţă tia mâine vom avea furtuni —•' Interveni Ţm\ scoţartdb-şi pipa din gură.

Până în clipa aceea el rămăsese tăcut Acum* privea gânditor, prin fereastră, spre mslărit, uttdta Mi reflex al luminii tocmai dispărea pe după nişte* •ţbiuri grei şi plumburii, lăsând orizontul în obs-dirltate.

Câhid mă întinsei seara să dorm, eram' obosit, fi .aJSit.idk. tnervat încât somnul nu mi se lipea! $e ocv^rt^lai aceia dtespre bivoli, vă Uitoii #e caî rsătoatetrf, fag^aci şi câini, persocc fiva toiei t^v^tods Itingî şi obosito^e/ ca şi c;ân <M Ia. ®M bătrân Tom care' mdepusfc^slk mă oh

*
4
t*
a&
seteze, toate acestea, zic, îmt umpleau mintea
cu viziuni care mai. de care mal fantastice. Tovarăşii adormiseră de mult şi o linişte adâncă se lăsase asupra fntregei cabane- Pe

neaşteptate* auzi şi nişîe lătrături stranii şi asculte afară, nu departe de noi. Erau coyoţu cari veniseră să ne Iacă o vizită; Vizita, judecând după urletul câinilor noştrii nu prea era bine primită. Insfârşit, sgomotid ase potoli încetul cu încetul iar eu căzut într’tm somn adânc. Ca plin vts mi se părea că mai aw'd încă cuvinte fără şir ca: ,,RanchuI lui! Jones-, Bătrânul Tom... Su'nder..., Sunder! Sun-» derf Sund...

I\ doua zi dimineaţa, cu mare greutate, nr::m strecurat, afară din sacul în care obişnuiarn să dorm. Oasele mă dureau îngrozite**» muşchii îmi amorţiseră, buzele îmi erau crăpata iar frigul îmi îngheţase până şî sângele din vine. Dar o plinii bare scurta şi un dejun excelent, mă făcură sa-‘ mi revfu aprotfpc coriiplecl in lire..

— Desigur căi ştii, sa călăreşti bine? — mă întreba Frank. \

Răspunsul meu nu fu deloc inspirat de dragos* tea pentru adevăr. Totuşi Frank încruntă' sprln* cenete, întrebându-se desigur cum de putea exista. io fiinţa pc îwne, atât de proastă, careHdieşî nu ştiai- iniei măcar s:ă călărească ca[1] lumea, avusese curajul; să-l însoţească pe Buffalo jones într’o călătorie' care trebuiai să se termine prinţr’o serie de par* ifcide <i€ vânătoare. Faptul de a nu fi în stare săT călăreşti pe un mustang sălbatec şî capricios, era considerat în ftrfeolttf ca! taft j^ăcat de neiertat

Calul pe c^re mi4 adluse Frartk din „qcwtiir era un mustang frumos, nervos, sferisîhil, cu o piele netediă %l

CufflS f|ank' K
punea şeaua, lalr când îti^îâ^şît eheht $rî*
gându-mă pe mine, remarcai în ochii săi negr| şi blânzi o sclipire ironică. Privii în depărtare* fcpre Bukskin, care se întâmpla să fie în aceeaş direcţie cu oraşul în care locuiam eu, şi simţii cum mă părăsea curajul care mă însufleţise până atunci. Intre timp Jones pornise călare, şi un nour ele praf îmi indica că trecuse de mult de corral-ul nostru. Am pornit deci şi eu în galop pe urmele sale, fiind perfect conştient că în ochii lui Frank treceam drept o nătăfleaţâ caraghioasă- In urma mea îl nxm ne Frank sfr'igându-mi ceva, dar îmi fu imposibil să înţeleg măcar un cuvânt

Nu aveam nici o ambiţie să-l întrec pe Jones* tiar mustangul meu, care shura ca vântul, rîdî- când nouri de praf în spate, nu era şi el dfe a- cceaşi părere. Când însfâr# îl ajunsei pe Jones, care se oprise să inspecteze un put cu apă car« filimefttttt corral-til, acesta mă salută din depărtare cu o observaţie care nu prea îmi sună plă* cut la urechi:

— Ce ideie fdioata a> mai avut şi Frank să-ţl dea tocmai mustangul acesta? Bizonii nu prea pot suferii caii albi, sau da să spun mai bine, orice ar fi de culoare albă. Rişti să fi urmărit
până la marginea canyonului!

Replicai pe un ton înţepat că nu mă temeam de nimîc şi ca atare nu mă! speria nici o primejdie.

Jones nu-mi răspunse nimic şi-mi făcu semn urmez mai departe.

Un vânt rece şl înţepător ne biciuia obrazul, în timp ce» călăream aşa unu! lângjS altuia Jcnef frni arătă trei specii diferite del îairbl de fura}* imidândit-mi-le şi explfcâudu-mi preta! şi valoa* rea lor nutritivă* insistând în special asupra uneia
dîn ele pe care el o numea „mazărea bizonilor** Şl care era

caracterizată ptintr'o floare frujioasi albăstruie, in curând pierd urăm din vedere ca-* bana[1], şi nu mai vedeam decât întinderea onduî- îoare •« câmpiei, creasta de stânci roşietice cârd formau perei îi catiyonuluj şi piscurile înzăpezite "ale Bukskinu’ui cu arbuştii negrii cari răsăreau ca nişte pete minuscule din zăpada.

La un moment dat, în timp ce priveam ia animalele care păşteau în jurul nostru, Jones scoase «nul din urletele sale sălbatece care mă banan In speiietl

.... Lupul! strigă el; şi strunindu-şi calul
sbura înainte ca vântul.

Inii ajunse o singură privire în direcţia aceea* m să zăresc câteva vaci care alergau speriate, ian în urma lor un lup uriaş alb care prinsese şî trântise la pământ un viţel Ceva[1] mai la o part$ un alt lup stătea nemişcat, ca şi cum ar fi făcut de straja. La vederea lor, mustangul meu făcu o săritură înainte şi scoase un nechezat de care $unt sigur că ar fi fost mândru şi un pur sânger

Se vede treaba; că lui Spot {acesta era numele niusta’ngului meu) nu preai îi plăcea să fie lăsa! In urmă de alţi cai. Nici nu se îndepărtase bine
bidiviul lui Jones oă Spot se şi lansâ^ca o săgeată' pe urmele lui. Era, cum aflai mai târziu, ce! mai iute cal pe care-1 avea ranchul şi probabil că o ştia şi el şî era mândru de acest fapt* Luat ast lei pe neaşteptate, mă lăsai în voia soartei, tri mitânduJ la toţi dracii ţie Frank* care-mi jucase festa de a~mî da un astfel de cal Cât despre Jones, el nici tiu se sinchisea. Acest faimos vă* liător ial preriei/ timp de zecî de ani[1] nu fătouse altceva decât să trăiască, să mănânce şi poate chiatf
să doarmă pe şea; Dar eu! Sărmanul de mine nici nu mai ştiam pe ce lume mă aflu. Spot părea că nici nu atinge pământul şi spinteca aerul ca un automobil de curse. Dacă xi’aş ff auzit bătaia ritmică a copitelor sale, aş îî crezut că ma aflu călare pe o pasăre uriaşe. încercai să-l frânez avântul, dar lai fel ca şi cum aş fi încercat să tragi la mal un transatlantic sub presiune; mândrul mustang îşi pusese în cap să-l în- treacă pe bidiviul lui Jones, şi cu toată opunerea mea făcea tot posibilul ca să reuşească. Vântul îmi biciuia faţa şi-mi şuiera pe la urechi. II vedeam pe Jones ca printr’o ceafă. Apoi, la un moment dat, reuşi sfi-1 disting mai clar. încetul cu încetul, viteza musjtangului meu se mai domoli iar eu simţi din nou şeaua sub mine. Din fericire, după câte înţelesei, Spot se mulţumise numai să ajungă armăsarul lui jones îiră a dori ca să-l întreacă, şî acum galopa lângă eî, scuturând capul şî nechezând vesel,

— Bravo Greyl — exclamă fones. Nici în rup* tul capului n[9]aş fi crezut că ştii sa călăreşti a^a de bine* Dacă’ aş; li luat o puşcă cu mine i-aş fi ucis pe blestemaţii aceia de lupii Namila aceia care tioborâse viţelul [f] n[f]a vrut să abandoneze prada de cât numai când[1] ajunsei la zece metrii de el. In chipuie-ţi Că transportat de avântul calului meu,-, tra cât p’acî să^i cad îu spate, -Din fericire, vi- ţelul a scăpat uşor* partea proasta este că .bestiile acelea flămânde se vor înapoia să-şi potolească foamea* Uite vezi/ acesta este inconvenient tul să creşti vaci domestice* Să luăm ca exemplu

crezi ca o femeii ar fi stat nepăsătoare^. Nici pr^n gând să ixu-ti treacă» S’ar fi alarmat întreaga cireada. In aceste c&suri, bivolii se strâng
0*

la un Ioc, îngrămădind viţeii la mijloc, apoî luptă! }l rezistă până la ultima suflare»

In clipa aceea, ne aflam pe unul din punctele cele mai ridicate ale ranchuiui, de unde puteam privi în jurul nostru până hăt departe. Căutarăm cu privirea bizonii, şi insfârşit zărirăm în depărtare un nour gros de praf, din care apărea din când în când câte o formă neagră-

— Frank a adunat cireada şl acuhi a îndreaptă! încoace — zise Jones. — Să aşteptăm.

Călare, Frank îi conducea din spate, învârt'nd „lasso'^ul prin a^r şi urlând ca un sălbatec.

c — Uite, priveşte la corciturile mele! — excîa* mă Jones entuziasmat — Vezi ce frumoşi sunt, cât sunt de drăgălaşi, şi de timizi? Nu se des* part o clipă de lângă mamele lor!

încercai de câteva orî să'-i fotografiez, dar nu reuşi, Jones mă sfătui să nu mă apropiu prea mult, adăugând că ar fi mai h[m să aştept pană! când vor fi închişi în corraî,

Apoi el îmi luă aparatul fotografic din mână! şi îmi zise să trec în spatele cirezii. Auzi ţăcl* nitul aparatului şi eram tocmai gata siă miă întorc, când îl auzi pe Frank urlând, pe un toţi

alarmant

— Ateiifiune! Aten^unel înting^ pintenii i« cal! ,
_ j

In acel aş timp auzi în spatele meu un tropot de copiie, şi văzul un bizon uriaş, care, cu ca* pul în jos şi cu coada ridicai se repezea în di* recfia calului meu, La urle'ul pe care-î scoscsC Frank, bestia răspunse ţ>rintr'un muget furios.

In faţa u iu neaşteptat, rămăsei ca trăsnit no ştiind ce să fac, dar Spot«r£ tm~şi pierduse 43-
.-.j
capul, sc răsuci ca o sfârlea&ă! şî începu si galopeze cu o îufeaţă- ameţitoare. întorşii pentru o d*pa capul şi văzu' că Wtx'uÎ se oprise, scormonind pământul cu copiteb şi scuturând cu furie capul său cel mare. Frank se apropia; de el, urlând ca un ieşit din minţi şi îi încolăci de două' sau trei ori îasso-ul în jurul grumazului, după care bestia mai scutură odată capul, apoi fără să se grăbească se înapoie la< cireada»

— h fost vina blestematului acela de cal alb î —* exclamă Jones după ce toţî trei ne găsirăm reuniţi din nou, — Frank a fost foarte impîu- den'r când a dat unui om lipsit de experienţă, un musfang cum este Spot In orice caz, este bine ca JSpot să nu se mai apropie de bizoni

......- Dar bizonii îl cunosc", şi nu s'au atins niciodată de eî până! acum! — replică Frank»

Tonul pe care vorbea era de data foarte şc- rîos, şi privirea pe care mi-o aruncă era olină' *3e regret

-- Uite priviţi! — exclamă din nou Jones. — El ce spuneţi? Ceva nu prea este la locul Juî «colo.

Vorbind astfel arătă cu mana spre turmă. Vămi că bjzonii încetaseră' să mai pască şi adulmecau foarte neliniştiţi aerul, şeful turmei, acelaş care se repezise asupra mea, ridică ame un- ţător capul, ceilalţi bizoni. se grupară încetişor >n spatele lui.

Foarte neîimştt, Jo^es privi la rândul sau împrejur; şi la un moment dat scoase un strigăt rîe alarmă: ! !

— Furtuna! Furtuna de nisip!

Privi în direcţia afceea. Intr'adevăr, cu o răpi* uitate tare mi îns^ăimntă/ noUii groşi de nisip
de culoarea fumului înaintau în direcţia noastră! ca şi talazurile unei mări în?n?*nt\ î'-r'o clipit# cerul se întunecă ca noaptea. Na ;HM ?nsă timp să admir măreţia acestui înspăimân-ăbr specta* col, deoarece vocea lui Frank mă trezi la realitate.

— T-ebirie să fugim cât mai repede! Furtuna poate să ţină şi două zile. In ultimi vreme, anf avut câ'eva furtuni îngrozitoare, Strânge haturile calului şi acoperă-ţi bine faţa.

Ascultai imediat Nici nu pornirăm bine cai! noştrii inir'un galop turbat, şi furăm înconjurai întfim nour cafeniu de nisip. Ierburile înalte des un a'b argintiu fură culcate la pământ de tăria uraganului. închisei ochii şi îmi acoperii faţa cu o batistă. Simţeam cum îmi pătrunde nisipul prin
vestminte. Din fericite, Spot galopa atât de lin! încât nu mă resimţeam de pe urma sguduiturilof sale. Cu toate acestea, abea de reuşeam' să mef menţiu în şea. Nu ştiu cât timp să fi ţinut toate acestea: 'dar în orice caz, mai înainte de cât aş ft îndrăznit să sper, Spot se opri. Deschisei ocini şi spre marea* mea uimire văzut că ajunserăm !<? cabană. Jim ne aştepta în pragul uşii din dos. Nourii de nisip se isbiră cu violenţă de coliba noastră, apoi trecură mai departe acoperind[1] şi distrugând totul în cale.

— Este cert că Spot nu vrea s;ă fie bătut — în,i 2ise Jim în timp ce mS ajuta să descalec, urlând în gura mare ca să se facă! auzit în sgo- molul infernal al furtund. -

Intrai în cabană şi mă lăsai să cad sleit de puteri pe o pie'e de bizon. .Imediat după mine ¦r- fjrară înăuntru şi Jones cu Frank înjurând ca de rnarra focului / • - . . '

Furtuna ţinu toată ziua, nttagînd îărS încetai

O pulbere fină, aproape impalpabilă p&trund^f în cabană prin golurile dintre trunchiuri, of-» fbfedu-ne aproape complect In asemenea cîrcurn- (s'tenţe, vântul, zăpada şi ploaia sunt considerata jprln comparaţie ca foarte plăcute. Nimic ditf ffoate acestea nu se pot compara cu o furtună ide iriîsîp.-

— Veţi vedea că până la apusul soarelui va (înceta şi furtuna — zise la un moment dat Jim<

Cu o seară înainte, tot el fusese a cella care-mi prezisese că va fi furtună, aşa că simţi cum îmi ivine anima la loc. Intr'adevăr, cam p§ la cirf$4 mugetul încetă, vântul se mai potoli, şi nisipul începu stă se depună.

Eram tocmai gata să ne aşezăm la masai pentru cină, dând auzirim o bătaie în uşa colib jirr; se duse sa deschidSS, şi întră unut dih lui Eiî.mett însoţit de un om foarte înalt pe ca nu-1 Cunoştea nimeni <Jin noi.

— întră, întră, străine; ia loc — zise FfattK leu amablîffate-

— Ce mai faci? — îî fritreb$ Jones, fsalut. i i ■

— Colonistule Jones, sunt douăsprezece zife
tte când alerg pe urmele tal« —- s&e necunoscutul cu o jumlătate 'de zâmbet Inainţâ cu uri paaj,' şi această mişcare Săcu ca nisipul m curgă şî* îroaic [f]de pe vestmintele sale ca niş[f]e pârâiaşe

ei,
rñ
rá
dreo
ulbe
Jones încerci si şî-l amintească, dar netmios- rijUt} cor fir <?in ren:
— Suni Grant Wallace. Am iiuărziat cu o zi la El Tovar, la Williams şi la Flagsiarf. La Colorado, am întârziat numai Cu b iu-:
Micul
ijnSMs dte zî; apoî v’am zărit îft tMp ce fra* fer^i ^cu caravana Mancaupie Wash, dar nu v*am puiuţ ajunge din cauza furtunei. V’am mai \ Mznt şi pe ce3ila[t mal al Marelui Coloradd când aţi păfăsit casa lui Emuietl, şi xnsfârşit iatărmă £.îcî* N’em avut plăcerea să vă cunosc pană acum, Jar nu este vina mea, j<Hî€s şi cu mine. strânserăm cu putere mâna gî Wall ace* Frank zise <;u vioiciunea lui obîş-
uită
Jagua
Ram vom avea o splendida vânătoare de fi!
încetul şi fngrîjitul Jim lăsă să-i cadă O far- func, «xdamiând:
* — Va fi un adevărat Infern!
GâjMI ise adunară! în jarul lui iWallace, şi «foipli Ce4 jnirosirS cu atenţie» îî urări tfun veftîf
coadă
r-, T
giiârid cu putere dîn \
In seara aceea, cinarăm cu toţii, într’o dispcM ie minunată, deşi eram aproape frânţi de obo* s'vd& La urmă, scosei din bagajul meu vn rai marmeladă de mur# si această fontrifcnţie Ta i'uj:'-nCîitul .mesei fu primitS de toţi cu acte*
rnr * de plăcere. Wallace care se scuturase d0 r/fsîpul pe care-1 avea pe haine, radia Ca ut*
: oaie ide mulţumire că s£ afla la masă cu prie* :£nl Devoră ca un lup mormanul de carto® âferţî pe care-1 avea în faţă, iar diri borcanuî fefeu Idie matmeîadS fS&cuuxî ădevaraî ptăpflâ. ' .’flpoî se Vorbi de câini, de jaguarî, d£ cai $1 ţî de bizoni; şi conversaţia -deveni din ce în ce im ai însufleţite Jones f^vesti ceea ce ni si în-
în dimineaţa aceea, şi conchise cu că- din observaţiile sale personale:
—Un animal sălbatec, apoi domesticit, este
tâmplase
ceva

într’un anumit sens mai periculos decât orice — zise el. — Un vechi u prieten al meu, Dick, Rock, vâ-nâto" celebru şi călăuză cu experienţă, rni-a râs odată în nas când i~am afirmat aceasta; dar el însuşi muri ucis de un bizon. Un alt prieten al meu, A. H. Cole, din Oxford în Nebraska, încercă să prindă cu lasso-ul un alt bizon care era prea domesticit ca să nu fie primejdios, şi fu ucis ia rândul său. Aceia? lucni i s’a întâmplat generalului Bull, deputat de Kansas, şi la doi cow-boys cari au intrat într”urt corral să lege
o femelă de bizon domesticită. Am fost de fa$S când s'a întâmplat nenorocirea. Ştiam că mo- meniul era rău ales şi am încercat să-i abat dela gândul lor, dar ei n’au vrut să mă asculte, aşa că au pierit de o moarte groaznică, Vedeţi, trabuc ca animalele sălbatece stă înveţe să se teamă şi sâ~l respecte pe om.

Toată lumea râse de filosofia bătrânului vâ~ nătoî; şi el, după o mică pauză, reluă:

~ Una din cele mai grele sarcini pe care am jbvu1>o de îndeplinit a fost aceea de a domestici un bizon pentru Bronx Park. Ochisem de mult im exemplar măreţ, un mascul, din aceia cari» sunt cunoscuţi sub numele de ,, ege”, un animal extrem de combativ, Câne*. înfipt în şea, început să mă învârtesc în juru[1] .1 cowboyi cari asistau la această scenă mă considerară ca şi mort. De îndată ce mă zări, bizonul se repezi ea un. bolid

' * asupra mea. îl las ai să se apropie puţin, apoi pe neaşteptate răsucii calul într’o parte, şi în tim*> ce animalul târât de elan trecea pe lângă mine, îi repezi o lance în grumaz, producându-i o tartă lungă cât mâna mea. Aceasta îi inspiră o te- orare atât de ;'a"utarăT- încât îi pieri pe loc orice
Chef de luptă, Kpoî, îi aruncat lassoul în jurul coarnelor şi porni într’o goană nebună cu el feipte coline, vreo opt leghe, fără a4 lăsa o clipă' tic răgaz; însfârşit îl înham ai la o căruţă încărcată. E drept că de vreo două ori fu cât p’aci să-mi vie de hac; dar iuţeala calului şi lancea pe care n’o lăsasem din mână, mă salvarăla! timo.

„în Jeîlowstone toţi bizonii noştri! deveniseră blânzi ca nişte mieluşei, în. afară de capul cirezii, un animal mare şi grozav, ca aceia pe care indie*
nil îi numeau Weel&h,..

Începând din clipa aceasta, bătrânul vânător încetase de a mai fi tăcut. Una după alta, îi veneau amintirile pe buze, şi el povestea, ooveslea mereu într’un limbaj simplu şi fără înflorituri

— Dar dacă este aproape imposibil, după cât se pare să prinzi un bizon sălbatec, cum ce face alunei că ţLai câştigat porecla de „Urmăritorul bizonului anetican”? îl întrebă la un momi.nt dat Wallace.

Mi-au trebuit ani întregi până am reuşit sa prind primele exemphre. Am încercat de toate. Am prins sute de bponi, cu a^so; de toate svâ1 stels, mari şi mici, tineri, bătrâni, dar uniţi nu rezistau trăirilor în captivitate. Mureau ca rnu$* fele. însfârşit, mia convinsei că pentru awni putea forma o cireada trebuia să capturez numai bizoni tineri sub trei luni; dar pentru a4 captura atât de tineri trebuia mult timp şî o răbdare de înger, fără a mai ţine şeaua de faptul că întreprinderea era extrem de primejdioasă, deoarece bizonii se baf cu îndârjire când e vorba siu?î apere puii, şî când zic c& se bat, înţeleg Că se luptă nână la moarte. Uneori îmi trebuiau
Ulfci muî vânător
săptămâni întregi până când reuşeam să capturez un singur animal; dar

într’o zi faivorizat de noroc prinsei opt. Opt, înţelegeţi"? Opt bizoni mici, numai într’o singură zi! Nu voiu uita nicî nici odată ziua aceea!

— Povesteşte-ne şi nouă cum s’au petrecut lucrurile — zisei eu; şi ceilalţi făcură eof îm* preună cu mine sprijiniridu-nri cererea.

Urmă o mică! tăceri. In cabană era o căi** dură plăcută, iar câinii adunaţi in jurul focu* lui mârâiau prin somn. jones începu să vorbească.

Şi el vorbi cu simplicitatea şa obişnuită, îăVS nici o 3f«>rtrrte despre extraordinara-i aventură.

-TIMA CUREA 0 -

i-

Pe i\-o Man’s Land-uî cenuşiu (Ţara nimănui) se lăsase scara, * î

Unduitosrea prcerie apărea mai întunecoasă îa orient, prfn contrast cu d te cui luminos al soarelui care dispărea încetul cu încetul la ori** ţfpnt. La apus, trei figuri înalte, puternice, îşi făcură apariţia pe creştetul ierbos al unei coline.

— Hoîa, vânător Sălbatec! — exclamă o vo:e aspră si tăioasă* Bizonii, sau nu, ne vom opri aici. Oare Adaxns şi Cu mine am fost anga'a'îi fcă traversam Staked Plins-ul? După două săp'ă- imani pr[n această Ţară[1] a Nimănui, iată că ne g>l* feim acum îrt faţa deşertului! Avem numai o s'ti* gură ploscă cu apia', şl ai vrea poate să! ne con- ^nuim drumluî! Eşti nebun de ab inel ea, dragul ţhQ jnfeu* N^aî gpltf «ă| VrGi să prinzi bfeonî vii şi ne âî pus faţă[?]rt fap cu wioartea,

In tăcerea adâncă cârc se lăsă» acela care vor* hise şi tovarăşul său AdamS deshamară caii deîa Căruţa lungă şî uşoară, în timp ce vânător al de bizoni descăleca la rândul sjău, Peste puţin, se ridică un foc vesel, [ar în cercul său de lumină se iviră feţele agitate al ui Rude şi M^ms, şî aceea rece şî aspră ca cioplită în granit, a a* celuia car<H angajase.

— Iată cum stau lucrurile — începu Jones încet V’am angajat pe amândoi» şi voi mi-aţi promis că mă veţi urma şi că măi veţi ajuta în munca mea. Recunosc că până acum ne-a urmărit me*' reu ghinionul; dar însfârşit, am găsit urmele bM anilor pe care am venit să-i Caut, Sunt sigur, că este ultima cireada care traversează pree*îa« De doi ani urmăresc fără un pic de răgaz sr ceasta turmă de bizoni. Milioane de bizoni au fost ucişi de alţi vânători, fără un pic de suflet.’ In curând şi această cireada va fi' distrusă. Acuţii am de gând să capturez câţiVa pui de bivoli şî! siă-i domesticesc, înainte de a îi prea târziu. Vă imaginaţi o clipă că voi lăsa să-mi scape a- ceasta ocazie unică în felul ei? Nici prin Cjăud! m nu vă treacă. Nu vreau să vă[reţin .prin forţf , ca :s;ă rămâneţi cu mine. Puteţi să vă întoarceţi ' înapoi, dacă doriţi: eu însă rămân pe loc. [f]

'— Ne este imposibil ca să ne mai întoarcem?, Nu înţelegi că ne-am rătăcit? Vrând nerrândi trebuie islă te urmiăm acum. Totuşi, bagă de seamă*’ setea nu este singura primejdie care ne ameninţai 'Aceasta este ţara Comanşiîor,., Dacă cireada de care îspui se află pe aici, apoi desigur: căi alu aflat-o $' indienii; şi atunci, cine ştie dadă a jmi rămas vreun bizon în viată?

— Aceasta mă preocupă şi pe mine, r.- i.\$. vână torul. Totuşi trebue să persevărăm.

Mâncară în tăcere, apoî adormiră, fără[1] să mai schimbe nîci un cuvânt.

Vântul nocturn făcea siâl freamăte ierburile înalte, în timp ce nouri groşi arneninţăloi acopereau stelele dinspre nord. Departe în prerie un lup urla scoţând sunete jalnice*

A doua zi dimineaţa, vremea se anunţa răco* roasă şi ameninţătoare sub un cer de plumb. Pe la amiază, cei trei bărbaţi cari parcurseseră! ele acum peste treizeci de leghe, făcură o mică' haltă într'o adâncitură a terenului, unde în perioada ploilor curgea de obiceiu un mic pârâiaş.

— Ce este? — întrebă la un moment dat Rude cu vocea joasă*

Intr'sdevăr, vânătorul descsiecase şi îşi lipise urechea de pământ. Duoă ce ascultase cu atenţie câteva cectmde. porunci scurt:

deţi căruţa şi caii în dosul acelor ari uşli de bumbac!

Urechea exersată a lui Jones auzise, deşi înăbuşit şi foarte îndepărtat, un ropot ca de tunet, produs de mii de copite de animale. El cercetă[1] uriaşa câmpie cu ochianuî său puternic, şi departe spre siud-vesfc, zări un vârtej enorm de praf care se apropia văzând cu ochii.

Nu sunt bizoni, murmură el. Trebuie să
fie o he chelie de cai sălbateci*
«■ *

ftşteptă, scrutând zarea cu atenţie. Nourul gălbui înainta mereu, ^airgiudu-se şi Imprăşîiii* du~se, şi, înce ut cu încetul, se zări drept. în i cu ochii liberi, o irassă întunecoasă şi mişcătoare*

• Jtofies se întoarsa. .grăbit lângă tovarăşii săi.

— Cai sălbateci în goană! Vin si indienii! Ţineţi armele la îndemână şi a?cund:eţi~vă!

Palizi şi muţi, cei doi bărbaţi îşi încărcări armele şi se pregătiră să-şî urmeze şeful, A- cesta se furişă) ca un şarpe în desîşuî de bumbac Rude şi Adams îl urmară. Orice cuvânt era de prisos. Liniştiţi, refinându-şi respiraţia, cei trei Vânători se trântiră pe iarba uscată. Treptat sqo- moţul făcut de copitele cailor se transformă în- tr*un bubuit continuu ca de tunet. Minutele se scurgeau încet ca nişte secole. Pământul se cutremura ca după o mişcare sismîcă, un praf des! şi înecăcios ajunse până in desişul de bumbac* Şi sgomotul acela înspăimântător continua mereui fără încetare. Apoi, pe măsură ce timpul trecea bubuitul acela de tunet se micşoră până când' încetă cu totul. Caii ocoliră în goană valea în care se ascunseseră cei trei vânători şi se perdura în depărtare. Avalanşa trecus^.

Caii vânătorilor, ascunşi printre arbuştii de bumbac, nici nu se clintiseră din loc. De îndată ce tropotul de Copite încetă. Rude şi Adams făcură o mişcare ca pentru a se ridica; dar Jones
îi reţinu.

— Staţi jos! Staţi josf — murmură el, ca un suflu. ;

într'adevăr, puţin după aceea se a uzi din nou un tropot de copite, dar de data aceasta mai lent, mai ritmic, aproape înăbuşit.

Privirea pătrunzătoare a lui Jones zărise, pon- Ir'o spăr'.ură a mărăcinişului, un musiang galben, călă i" de un indian, care înainta pe marginea vW. Unu[1], după altul, urmară mai mulţi că- litrsţi : îaî.i şi bronzaţi, împodobiţi cu pene albe şi teşii. Arme;e lor scânteiau la soare.

Vânătorul se lipi şi mai mult de pământ, mur- fMirând ca pentru sine:
I — Şi piî se mân a pe armă.

Apaşi

Indienii galopam în şir, unul după altul şî s€ adunară cu toţii lângă pârâu» $eM lor, uni individ scurt şi gras, cobori în appa la vreai dom*

zed de metri numai de locul unde s& ascunseseră' ceî trei vânători Jones îl recunoscu imediat pej acest faimos şef roşu al apaşilor.

— Geronimo! — murmură el printre dinţi.

Fu un adevărat' noroc pentru sinistrul Sălbătefl că. privirea sa pătrunzătoare nu descoperi nimici suspect în fundul văii căci desigur^ că l-ar fi costat viata. Cei trei vânători n’ar fi ezitat nifiS o clipă ca să-l doboare. Indienii însă nu zăboviră prea mult lângă micul pârâu, d încăl#câ$d! ipe mustangii lor sălbateci, porniră într’un galop* aiebun dispărând.' în câteva minute din raza vizuală a celor trei vânători de bizoni

— S’au dus fracului! — murmură Rude. . j

— N’ar strica însă să mai aşteptăm puţin —«î replică ^ Jone^.

El îi cunoştea bine pe indieni şi găsieâ Că est# mal prudent să tiu se pripească ieşind la iveală* Deabia tfupă jumiăSate kfe oră, hazarda să secure#'; jpe. o colină şi si privească cu atente împrejur* jZ5rî In depărtare dbl notfri de praf, dintre cari cel mal mare era şî M mal îndepărtat,'^şf astfel; află ceeace voia ;sjă ştie- . r'

-. Conianşi? — întreba Adams, de îndată oe 'Jones se întoarse ISngiS eî* şi vocea să tremuri uşor când pronunţă acel formidabil nume. EI era fo arfe temut în acea faîirioaslă preeris.

— Probabil — făs'punse Jones; care crezu cS j este mai bine şia nu le spună' totul* Ar mai $'! trebuit să adauge ci indienii descoperiseră Iodul i; unde păşteau bizonii şi că alungaseră mustangî| > pentru ca accş ia să nu înspăimânte cireada. In ©rîce caz, iîmp ife pferdut utf maî avea*

. Puţin tfîipSf aceea porniră la drum şi cei trei vânători înfiinţau acum di multa prudenţa, având grlje sîă nu stârnească praf. Iarba devenea dini Ce fn ce mai rară, în timp ce pământul era din ce tn ce mai mult acoperit cu nisip.

Apoi, ziua făcu loc scrii ;dar călătorii noştri! cortinuară siă înainteze până când se făcu întu- nerec deabîneîea* Deabia atunci poposiră şi efj. tfar fără si aprindă focul.

R doua zf dimineaţa, in revărsatul cenuşiu ati srortlor, Jones se urdă pe o ridicătură a pământu**1 îui şi privi cu atenţie sipre sud-vest Preeria4 s£ întindea cât cuprindeai cu ochii, presărată ca ‘dune mari nisipoase; şi departe, 'departe de tot, se zărea oglinda cenuşie a une* ape, tot atât de cenuşie ca şi lucrurile din jur, Vânătorul îşi puse Ia punct ochianul, şi după ce privi cu atenţiei ee convinse că era vorba de un miragiu. Cm: toate acestea, apă trebuia m existe pe undeva* şi nu prea departe, dovada erau caii cari trecuseră în ziua precedentă şi cari probabil că fu-, Aleseră să-şi potolească setea» Dar unde? Tre^ buia neapărat să se găsească un răspuns acestei întrebări.

Deodată, în timp ce cerceta regiunea căatâmj $ă descopere vreo urtn&f de vegetaţie, care ar fi făcut siă se presupună şi prezenţa apei, zări'1 în câmpul vizual al ocfiîanului său frecând utî cârd de raţe sălbatece. înţelese imediat că se duceau spre apă. Urmărîndxi-le cu ochianul, el le văzu rotind în cerc deasupra' unui punct anumit, apoi disp^rjâWdl în lumina cenuşia Care do- orizidnîui 1" ; , 1 1 j - .j y ; i*

Se topid®! jnf grăbi îl tocat Unde poposiseră

mina

0e cu seara, şi raportă camarazilor săi că apv na era departe; dar eî se arătară neîncrezători. Rude, care cunoştea bine greeria, ridică negi* Blâtor din umeri, exclamând:

- Miragiu! Este o iluzie a desertului!

Dominaţi, însă, de caracterul energic al vânătorului de bizoni, se hotărâră totuşi să-l urmeze. Tot restul zilei lacul continua să scânteieze în faţa ochilor lor, dar pe măsură ce înaintau oi rea că jşi apa se retrage; Adams şi Rude începură să nmtv pure; Jones însă tăcea. Apoi pe neaşteptate, odată tu lăsarea crepusculului, se treziră pe marginea lacului.

S ar îi zis că s'a deschis aşa deodată !a pi~ ^cic&rcle lor.

^ Bucuria celor trei bărbaţi fu die nedeiscrign. Caii ridicau botul mirosind cu aviditate aerul şt .•nechezau. Dar nici raţele, nici murmurul apel rtu-T împiedecară pe Jones siă perceapă un sgornot cate4 făcu să tresară. Era un tropot de copite, dar un tropot careţi era foarte familiar. Pe creştetul une stânci apropiate zări un bizon, negru şi! nemişcat ca o statuie. Timp de câteva secunde privi şî el nedumerit la noii veniţi, apoi se întoarse brusc şi se îndepărtă în goană.

Jones sări pe cal şi-l cârmi printre nişte stând! ajungând 3a timp într’un loc de unde să poată mn cum bizonul se apropia de o ceată' de alte opt animale. Struni calul pe loc şi într’un avânt de bucurie se ridică in şea şi arunca pălăria în aer* însfârşit, după doi ani de alergătură îşi vedea visul împlinit! Ultima cireada de bizoni americani se afla acolo lângă el! Probabil oi animalele observară şi ele prezenţa vânătorului, deoarece se întoarseră încetişor- şi dispărură îa obscuritate, Jones ştia că atunci când bizonii se înspăimântă se întorc înapoi la cireada; aşa că, mai mult decât mulţumit de descoperirea sa, se îndreptă spre locul, unde era aşteptat de cei doi jcamarazi ai $m, %icându~şi că şi a doua zi dimineaţa, cireada nu va fi prea departe,

i pufîn după aceea, Jsbuenî şi furtuna care-i a- tîiemnţase 'toata ziua. Fu o continuă revărsare We ploaie însoţită de un vânt impetuos. Cei t-ei . vânători întinseră deasupra carului o pânză cer- : iiîtă şî, uzi până la piele, se adăpostiră dedesubt,

; aeoperindu~se cu pături,

’ Uraganul ţinu toată noaptea cu o furie crescândă, Dimineaţa ploaia încetase, dar cerul mai \ era încă ameninţător şi acoperit de nouri. Era im* j posibil să aprinzi focul Toate vreascurile din jur : erau umede şi răspândeau un fum gros, înecăcios* : /Idams şi cu Rude mâncară câţiva biscuiţi, mor-.

; măind Intr’una, în timp ce Jones se du^e să se ca-

■ ţere printre stânci. Departe, în mijlocul unei livezi, ■fee ved'ea o masă obscură de formă circulară şi imobilă. Deşi ploaia reîncepuse măruntă şi deasă, Jo es , putu să^şî dea seama că aceea era mult căutată dire&di, /care se adăpostise în acel loc, până la încetarea complectă a pieii.

Deşi fremăta de nerăbdare, Jones încercă sâ se stăpâifească, ştiind că nu era prudent să înceapă o- peraţiuniie sale, înainte ca timpul să se fi făcut din nou frumos.

iNPavea până una alta ceva mai bun de făcut decât să aştepte. . . . .

Ziua se scurse încet şi plictisitor. Focul lipsea, şi cei trei bărbaţi, uda^i până la piele, trebuiră să se mulţumească cu puţină mâncare rece- Ploaia ţinu toată ziua, deabîa pe la miezul nopţii, în-ceîa complect, făcând loc unul vânt rece care pătrundea până la oase.

Toată noaptea auziră urletele sfâşietoare a;e lupilor Inflămânziţi»

în zorii zilei, Jones sări jos, din Căruţă exact la timp pentru a zări un lup mi aş Juănd-o la goană, Făcând mişcaţi bruşce pentru a se încălzi, eî mâncăi un bfScuit. Ceilalţi doî cama- razi săriră Ta rândul lor jos din căruţă şi începură să cente whisky; dar Jones, care setemusie ca nu cumva să se îmbete, aruncase încă de cu ziuă sticla cu whisky. Negăsind sticla, Adams şi Rude începură să blesteme şi înjure cu furie. Fără să se sinchisească de ei, Jones se duse să-şi înşeueze calul* După ce se asigură că chingile şeîeî erau bine Strânse, încăleca dinfr'o săritură.

— Urmaţi-mă cât mai curând posibil — zise el strunind calul cu putere. — Bizonii drept a spre nord, în contra vântului. Trebuie s& Jmergem şî noi în aceeaş direcţie. Băgaţi însă ?de seamă să' nu-mi pierdeţi urmele.

întocmai cum prevăzuse» cireada de bivoli pornise spre nord*

Kentiick, (faimosul cal al lui Jones, începu săi lopeze, .îşa că, în mai puţin de jumătate de oră, ttisssa neagră a bizonilor apăru din nou în fa ţl Acum, terenul kîevenise mat neted, şî iarba mai
r
deasă
Călărind

38

mereu împotriva vântului, Jones putu să se apropie de cireada fără ca să fie simţit de vreun animal. Peste o sută de bizoni mi:i de culoare brună roşcată formau ariergarda,
Kentuck, bbişnuit cu acest fel de vânătoare, înau acum pe tăcute, îri timp ce călăreţul său îşi
fo-tal dte pterniuî fciău puternic, Jonesi era;
^ Jn care se afla o vi»
inta
ajusta
deadreptul incantat
situatia
sasC timp de mi de zi le» şi iată că visul devenea realitate. In faţa sa, se întindea o câmpie fără!
idte margini. Kentuck, proaspăt şi puternic, putea menţine în i'ormă pe durata jniregei /iie* Micii bizoni, obiectul visurilor sale, erau acolo, a* prospe, la îndemână lasso-ului său. Şi insfârsit, iaceea era ultima cireada, şi deci în faţa vânător torului pasionat se prezenta o ocazie unică pen- a perpetua o rasă puternică de animale, care eră pe cale de a dispare.

La o atingere uşoară de pinteni Kentuck se a> propiă de cireada. ZăUndu-l bizonii por«iră într’o goană nebună; dar Jones, galopând în apropierea viţeilor âîese unul şi repede ca fulgerul arunca

lasso~ul. Laţul se încolăci de gâtul animaluluij idar funia era întărită de g'er şî de ploaie şi nu
Se strânse. Cu o săritură sprintenă, viţelul se iu de lasso şi fugi să se refugieze în mijlocul
bera
u i
cirezii
Fara
frânghia
în
j
să»şi piardă calmul, vânătorul înfăşură şl lansiă din noet îasso-ul. Rezultatul fu aoelaş. Jon<es îriceptf si-şi piardă răWai*eaj Să piardă prosteşte această ocazie unică era <fe «.«tolerat!
/
Aruncă lasio-ut pentru a treia oară, De data aceasta laţul sc strânse dfe gâtul ’ animalului exact lângă urechi. 'Cu 0 sntucitură bruscă opri calul în loC*- Fnânghîa ste întinse, trosni şi amina-; Iul... se rostogoli în iarbă* Dinfr’o _ săritura Jones! fu jos, puse genunchiul pe viţel şi în rnai puţitf (te un mînut legă strâns picioarele animalului* In clipa aceea Kentuck necheză, ciulind urechifeV Jones ridică capul. Simţise că era ameninţat de o ‘primejdie, prîvinşjf şgrs dreapta, zări h p: oa:e:r-re
depărtare formale cenuşii a. câtorva lupi. Pas cu pasul îndrăzneţele animale înaintară până când
ajunseră la câţiva metrii de grupul format de om şi de viţel. Era evident că puseseră ochi*pe pradă[1]. Nici odată, încă până atunci, Jones nu se simţise înVo primejdie mai mare. Şi între timp cireada de bizoni îşi continua mai departe drumul spre nord*
— M, animale blestemate» — urlă Jones, ameninţând lupii cu pumnul său uriaş.
Apoi pe neaşteptate îi veni o ideie. Fixă bine pălăria sa între picioarele viţelului, apoi încalecă' pe cal şi porni în galop[1] fără, ca măcar să întoarcă! capul. Cum de nu se gândise până acum la a- ceasta? Era sigur că îupii nu vor îndrăzni sai se atingă de bizon cât timp va dăinui acolo mirosul de om.
.• Puţin după aceea, ajunse din urmă: cireada Din rcu şucră lasso-ul prin aer şi iarăşi se rostogoli un viţel în iarbă. Vânătoarea de-abia începuse. Atât calul cât şi călăreţul operau în- tr’mi acord perfect. Un alt bizon, cete se înde" păruse imprudent-de lângă, mama sa, căzu sub infsi ibrul lasso; şi mai înainte ca mama să-şi fi ru‘ut da seama de pierderea puiului, un alt viţe" se sbătea legat în iarbă.
Pa;ru! Jones repelă numărul cu vocea tare, aproape nevenindu-i să-şi crează ochilor; apoi îşi continuă urmărirea. Dar acum situaţia se schimbase cu io-uJ. Viţeii trecuseră în fruntea cirezii, rămânând ca ariergarda să fie făcută de bizonii mei bătrâni. Totuşi Jones călărind în apropierea unui grup de bizoni, aruncă laăso al. Unul din ei fu lovit, şi, cu o rapiditate de necon- 80 cepuţ 1« un animal atât de

greoi, se repezi cu
trapul în jos în direcţia catului Kentuck, obîş» nuît cu asemenea incidente, se răsuci ca fulgerul pornind într'un galop nebun. ^
\
Acest duel bizar se repetă de maî multe ori* fără nici un efect atât de o parte cât şî de alta; şi între timp cireada şi vânătorul continuau sa alerge spre Nord. Jones; turba de rnânîe..^ O fetreM bătrână şi şchioapa, Care-avea cu sine lin viţel mic de culoare roşietică, îi atrase atenţia. Fără să mai ştea pe gânduri. îndrăzneţul! vânător lansă lasso-ul. Acesta descrise prin aer
un semicerc şi isbi cu putere bivoliţa în coastă. Repede ca fulgerul animalul întărâtat se repeii asupra liii Kentuck. Văzându-şi credinciosul cal în primejdie, Jones trase „coltul” său din teacă şi doborî fără a mai sta pe gânduri bestia ᶠdes¥r £tă.

Ke~ u:k necheză pe neaşteptate. Jones se întofrse sa privească şi văzu cum lupii înaintau în grup. Fără ?a se sinchisească de ei, porni mal 'departe în urmărirea cirezii. De data a- ceasta, bizonii galopau în grupuri împrăştiate, cu capul în pământ şi cu coada ridicată. Câte un muget surd îl avertiza pe îndrăzneţul ^ vânător că bizonii erau de-acum alarmaţi, ¥ că idintr'un moment întreitul, se puteau -năpusti a- supra lui. Totuşi, el se încăpăţâna să ir w rească cireada şi, îa un moment dat, lansă c ' nou lasso-ul. Descăleca, şi era gata sa se a- propie de animalul doborît, când un muget ou- iernic îl avertizai de primejdie. Fără să maîj privească în urma sa, Jones sări în şea. Gata ca întotdeauna, Kentuck făcu un salt înainte» dar ceva .îl reţinu cu putere în loc. Extremitatea lasfo-ului d« care fusese legat viţelul,- era

lin

zgudul

fixată de şea, şi aceasta fusese cauza turlL \

Mugetul provenea diela un bizon înfuriat eara se repezise asupra calului Mândrul .bidiviu sar! din nou înainte, d r n-spijiândtt-ss Ubera, se In- vâr ti în jurul său» urmărit îndeaproape, de bizon* iVăzâud primejdia care-i ameninţa, jones scoase din nou pistolul şi trase de două ori]a rând.

Dar gloanţele în lac să doboare bizonul transformară animalul într'o bestie turbată. Kentuck continuă să alerge mereu în cerc, nechezând* de teroare. Jones încercă să desfacă nodul care ţi* nea lassoul fixat de şea, dar nu reuşi. Din nefericire lăsase să-i cadă cuţitul lângă ultimul viţel pe care-i legase, aşa că pentru moment nu .avea cu ce să taie frânghia. Hotărât se întoarse în şea şi descărca din nou pistolul: dar bizonul continuă să alerge, mugind din ce în ce mai tare. Jones avu o îdeie disperată: struni brusc calul, oprindu-1 pe loc, apoi ochi drept în ochiul ani- im a iul ui care venea cu capul în jos ca un boîidL' Bizonul se opri brusc ca şî cutn s'or fi isbU de un obstacol invizibil, apoi se .prăbuşi rămânând: nemişcat la pământ; ;

Deşi primejdia pnn care tăcuse era foartfc mare, Jones fu mulţumit.:

— Şase bizoni! înainte, înainte, Kentuck! Ina*

înte!

Al şaptelea viţel fu prins fără nici un incident ««ji de seataă* Dar îit dipa când era ocupat s§4 Î£ge pe al optulea, auzi un galop furios şî ridicând capul, 2ări o massâ uriaşă neagră care sţ repezea spre el cu

avântul orb al unui catapulta Era probabil, mama viţelului cap'urat Jones de-bea de mai avu timpul să sccalăi
pistolul, să ochiască şi să tragă; Ca prîrt vis, auzi o detunătură, apoi sgomotul unui corp care cade,..* apoi nimic, Aproape fără să vadă, Jones tntinse mâna, şî atinse ceva caîdl, care se mişca cu greu. Era corpul bizonului pe care-l dobo- râse cu ultimul său glonte.

Extenuat de efortul depus se întinse pe jos lângă prada sa, cazând într’o stare de prestaţie. Râmase astfel timp de câteva minute. Deodată! i se păru că aude un sgomot fa miliar. Lipi 'urechea de pământ şi ascultă cu o atei {ic încordată* Rnzi distinct un tropot de copite şi uruitul roti-: lo^ unei căruţe. In depărtare, apărură nişte forme obscure care se apropiau de locul unde s£ afla* el. Nişte voci puternice rupseseră tăcerea. iScârţâiîul căruţei înspăimântă lupii cari o rupseră Ia fugă.

. — Pe aici!strigi vânătorul cu o voce slabă*

— Ah! Este aici! — exclamă o voce, aceea lu! Rude. — Eşti rănit?

— Veniţi să legaţi animam! acesta... fâţi ati găsit?.,, continuă vânătorul; şi vocea sa devenea din ce în ce mnl slabă.

— Şapte, toţi sănătoşi şi teferi... Si când te gândeşti...

Dar uHimjîe cuvinte numai fură auzite de Jones.

%

CAPITOLUL IV PISTA

h

— Ei, Fiank, ce facem cu caii noştrii? — întrebă Jones. — Jim îl vrea pe N[uooa, şi bineînţeles că tu vrei să-l călăreşti pe Spot. Ceilalţi
tnustangî tiu ne pot servî decât ca anfmale de povară,

— Tocmai şi eu mă gândeam la aceasta — replică Frank imediat. Desigur că ne vor trebui nişte cai buni. f? bine, ni se oferă o ocazie unică. 0nul din prietenii mei se găseşte în momentul de îaţă. la House Rock Valley, un post înaintat al unui ranch din Utah... Ştiu oă are nişte cai mi- ramaţi şi vsunt sigur oă nu tfa refuza să ne vândă! şi nouă câţiva. Să mergem să dăm o raită pe la el; nu avem mai mult de treizeci de leghe până acolo. Poate că vom reuşi să obţinem .ceeace ne trebuie.

Sfalul lui Frank era bun şî noi îl aprobarăm cu toţii, Se hotărî ca .Jones, WallaceTşi cu pine M pornim înainte pentru a alege caii, în timp Ce Frank şi cu Jim urmau să ne ajungă* din urmă Cu caii de povară. Dacă talul ar fi mers după dorinţele noastre, n’ar mai fi fost necesar să trece ni pe la cabană aşa că în seara următoare am fi putut cantona la poaleie Bukskinului,

R doua zi dimineaţa, în zori zilei, pornirăm la drum. Eu mă insta'asem comod pe bătrânul Baldy, unul din caii de povară, care nu şi-ar fi iuţii ■pasul, chiar dacă i-ar fi sunat la ureche trompeta judecăţii de' apoi.

Pe la amiază, ajunserăm la Honse Rock Valfcy, şi găsirăm în persoana prietenului lui Frank uti cowboy vesel şi serviabil, care ne spuse că au putea livra orîcâ:i cai am fi dorit.

în t5 m p ce Jones şi Wall ace se duseră să dea
o raită pr{n „cori-alul” plin de cai şi de mustarigit eu rnă aşezai pe palisadă. fi auzi discutând eu cowboyul şi întrebuinţând o sumedenie

de meni technicî, pe care eu nu reuşeam să-l înţe
leg. Wallace alese un roib voinic, iar Tones tai murg care semăna la structura cu Spo' La rândul meu, observasem înlrim colt al consulul un grup de cai, şî printre ei unul negru cu Picioarele subţiri şi nervoase. Cobojâi de pe pili-
sadă pentru a vedea mai bine, apoi strigai prietenilor mei ca însfârşit găsisem ceeace îrjî trebuia. Sării gardul care împrejmuia ţarcul i mă' apropiai de calul pe care mi~l aleseseră. Era un animal frumos, cu pieptul larg şi paterni, f^ri a părea însă greoi, părul îi era lins şi negru cum e cărbunele; numai botul şi partea de jos a picioarelor îi erau albe. Coama o avea lungă şi neagră cum e tăciunele.

— Nu cred să vi-1 pot vinde pe Satana — aşa se numeşte calul — îmi zise cow-bojjul, tare se apropiase de mine împreună cu ceilalţi doi. — Şeful nostru obişnueşte să-l călărească adesea. Este calul cel mai iute pe care-! avem în tot ranchul nostru. Ia orice ca;?, puteţi să-l luaţi — continuă el apoi, văzând că' fac o mutră posomorită; — sper că şeful-nu va avea nimic de obiectat

— Drace! —- exclamă Jones.— De data a- cess;ta, Greu, ai ales ma/ bine decât noi.

— N’ai vrea să faci un schimb cu snine? —- mă întrebă Wallace pe care roibul tocmai în- cercase să-l muşte. — Calul tău pare>să fie îoa*\c vioiu.

E dela sine înţeles că ft’am consimţit să-î satisfac cererea. Condusei noua mea achiziţie a- fa;ă clin cor ral şî mă dusei să-l leg în apropiere de cabană, după care mă sili sâ-i fac cunoştinţă; Deşi nu eram versat în materie de cai,

totuşi ştiam că aş fi câştigat jumătate clin bătălie dacă aş fi reuşit săui câştig încrederea. If mângâia! de* câteva ori pe spate» ît bătui cu dragoste pe gât, apoi scosei din[1] buzunar o bucăţică de zahăr. Era vorba de zahărul pe careul aveam încă din Flagstaff, şi pe care îri timpul călătoriei, îl uitasem în buzunar, aşa că era mai curând negru decât alb, Satana îl mirosi cu bănuială, aproape cu dispreţ. Era evident că până atunci încă nu mirosise şi nici nu gustase zahăr. II băgai în gură şi atunci el mă privi cu o expresie de oarecare interes. Măi grăbii siă-i mai ofer o bucată; de data aceasta te servi singur, apoi îşi rezema botul de umărul meu. II cucerisem.

Pu\în după aceea, cow-hoţjul mă anunţă că' şeful său consimţise să-mi cedeze calul. Frank şi jirrr sosiră şi ei cam în primele ore ale după[1] ismiezii. Totul mergea ca pe rotile- Restul zilei mi-1 petrecurăm împachetând[1], potcovind caii şi schimbând şciie. Bătrânul Baidg, ca întotdeauna», după cum mă anunţase şi Frank, nu voi să se fase a fi pofcpvit, asa căi renunţarăm aşteotând un moment mai potrivit*

Insîârşit, pe la paltini, pornirăim ,în direcţia Şuckskînului, care se afla lai d distanţă de numai «jâieva mile şi care din cauzai apropiere! domina întreaga regiune prin înălţimea sa.

— La ce-fi serveşte aceasta? — întrebă V/al- |a:e, făcând aluzie la o pugcS ctf două ţevi, ve- The şi ruginită, care atârna îa obîincul şei ii lui' Jones. ; ;

Vânătorul, care ^ea dM furnal -$3 potolească! câinii, jieirăbdător* $T| $$
răspunse; d'am
îti mrMă aîlâj jâ $2 :In^mSe’pufea servî
firma) acria veche $i curioasă. Mergeam In $ir Intifosn, iar eu mă aflam

situat între Jones şi Wal* iace* Câinii, în afară de Jude, Care şchiopăta frf urma unei lovituri primite dela un caî, alergau" in faţa stăpânului lor. Pe neaşteptate, nu de* parte de mine, apăru un iepure uriaş; Moze şi Don care mergea în frun'ea caravanei, zări* seră şi eî animalul Imediat Moze, urmat de ce* lălăit câine, sări deasupra sălbăticiunii; dar repede ca fulgerul acesta fugi în direcţia unei pă-durici, urmărit îndeaproape de cei doi câini cari lăirau cu furie. Jones îi rechemă cu strigătul care le era familiar, dar cum nul voiai! să asculte# cârmi calul în direcţia lor. Când ajunse în apropierea lor, desprinse puşca din cârligui şei ii şi fără să mai ochiască trase în spre câini.

Jmi exprimai prin cuvinte destul de tari stupoarea şi indignarea mea pentru acest act! incalificabil, iar Wallace începu să şuiere şi eî m semn de uimire.

Dar şi mai uimiţi furăm atimj când îi văzurăm întorcându-se pe Jones precedat de cei doi câiiai* Don alerga cu Capul în pământ şi cu co^da între picioare, în t[mp ce Moze mârâia înăbuşit.

— Aici, aici, vânători de iepuri ce sunteţi! —< striga Jones, ca şi cum bietele animate ar fi putut înţelege. — Ce mod[1] de a proceda, este acesta? N'am plecat doar să vânăm iepuri, ci fagtaasi* înţelegeţi? — Jaguari!

Don îşi privea stăpânul conştient de vinovăţia' sa, în timp ce Moze, mai încăpăţânat, părea mai curând înfuriat decât înspăimântat.

De ce calibru este puşca ta? —i îl întrebai

uîes* ■'!.-(!••

Numărul aete* Este încărca® cu al®de si na

pe Jo

mă servesc de ea decât pcntru\0i înspăimânta câinii — replică eh — Dealtfel nu bate mai departe de şaptezeci de metrii. Trebuie să obişnuim câinii să urmărească numai jaguari şi în astfel de cazuri mijloacele obişnuite nu fac nifci două parale. *

Soarele tocmai apunea la orizont, când ajun- i serăm la poalele Buckskinului. O cărare st anco asă şi sinuoasă ducea sus spre munte. Deş- călecarăm şi duserăm caii de căpest.e, deoarece drumul era lung şi aspru.

Soco'i că urcaserăm peste şapte sute de me- [1] trii pe toasta munteni, căruia Frarik ii dăduse numele de Micul Buckskin. Lai apus cerul căpătase

o culoare r$_0$şie de aramă. Aerul era curat şi rece. Mă simţeam extrem de obosit şi când mă aşezai să mă odihnesc pe' o stâncă mi se păru că mă li- ' pisem pentru totdeauna de ea. Frank remarcă cu o oarecare solicitudine că eram „distrus". Jim[1]

* adună câteva vreascuri uscate, Ie aprinse, şi în* ifcepu să Repare pentru ci'tţăl VâWul aducea jjână Ia nările noastre mirosul de zăpadă. F~:- gul devenea din ce în ce mai intens, aşa că, deşi mă întinsei lângă* foc, n$_u$ reuşeam să mă[1] frică! zesc. De îndată ce terminai de mâncat, mă strecu rai în sacul care^mi servea de pat, îmi întinsei! picioarele cu un oftat de uşurare şi... rămăsei r,e- 'mişcat, .

Adormisem. O singură dată, în timp ce mă rî> /suceam cii spatele spre foc, îl auzi pe Frank zicând:

— Grey doarme. Săracul este mo t de obo-

*

Scală
rn [redacted]
^ — E plin de entuziasm — răspunse Jones; dar. călăritul acesta l-a cam obosit.
r — Dar crezi că va rezista? — replică Frsnîr*
Cu solicitudinea pe care ar fi avut-a pentru im
frate; — Câud te gândeşti spre ce regiune ne îndreptăm! ştiu că tu n’ai fost încă! niciodată prin Siwash, eu însă ît cunosc cu ochii închişi; fia să-ţi atrag atenţia că este ceai mai sălbatecă regiune din câte am cunoscut în viaţa mea* Vom a- vea de indurat multe până când vom ajunge la ţinta noastră. De d. Wallace nu.prea mă' s'nch:-* sesc; el este, ca să zic aşa, în „formă”; dar..*

Şi Frank îşi încheie observaţiunile sale pintr’o tăcere semnificativă. Eu nu mă mişcăm.

— Şi eu sunt cam îngHjat — conveni Joucs . - Totuşi, Zanc Qrey nu va voi iu; ruptul' capului sâ ne părăsească. Până acum a rezistat destul de bine'Ta. trecerea deşertului; au spus.o şi’ Mormonii.

în tăcerea care urmă nu se auzea decât trosnetul lemnelor care ardeau în foc ^i geamătul vântului printre pini.

— Mi se pare — zise după câteva secunde vo* cea înceată .şi liniştita a lut Jim — că îţi faci[1] gânduri negre de pomană. Gluma făcută dej Frank când i~a dat să-l călărească pe Spot, dovedeşte că ştie sa se descurce la nevoie, K plecat şi s’a înapoiat tot cu Spot, cceace înseamnă că va putea să reziste şi acum.

De data aceasta nu focul fu acela care-mi încălzi inima înduioşată. Vocile se pierdură într'urt
murmur îndepărtat şi eu închisei din nou ochii., Mă trezii pe la miezul nopţii pe neaşteptate, ci* senzaţie precisă Cjă! s’a întâmplat ceva neobişnuiţi Focul se stinsese iar vântul urla cu o furie din ce în ce mai mare. Din adâncul întunerecului r«- jungea până la nffiie corni <5oţjotiîoiv-D@n>- lăteă!
înăbuşit
*
(te câteva ori scurt; Suoder î&u si răsMfc &a de feas, iar bitrântd Moze mârSi
dând impresia urni tsiraet îndepărtat, cum, mă întinsei fa toc şt adormi Când' redeschisei ochii, soarele răsărise de ÎB«8.
Pustiiri mai părea mcă adormit şi invăfetft Intr’o
coală de purpură şi aur.
— Scoală] Scoală! — zise Jones cu voeea-l
de bas. — Mârziem. Soarele ^ răsărit de mit,
— Mai încet, mai încet — replică ptaak; —
«yens tisnp destul
.V&zâîid că Frank se pregate» sâ pună şe^iia pe Satana $ oprii, zicându-î €ă daireasm să-mî

singur calul. Puţin după aceea, pornirirn la dram in aerul rece şî plăcut al dimineţii Drumul trecea peste creasta lanţului de munţi presărată cu pini mărunţi şi subţiri. Din când în fând mreatm vârful înzăpezit al Buckskifluîu* care scânteia sub razele aurii ale soarelui, La an moment dat, pinii deveniră mai deşi şî mai ti- Siitojşî; abilei pă/^îţăjm în wiwflâlta pidute g Buckskfeiuluî. Păniâriîkri era neted ca o masă[1], iar verdeaţa din jur impresiona ochiul nna- «tera veselă. .

— Când am trecut idtima oară pe aici, a- cum două săptămâni —

îmî zi se Frank — «ra
o zapadă de peste treizeci de ccfatinretrâ, iar m
;a locuri tai ajungea cMar pimă lai brâu. Jim înainta tăcut tiând calul de căpăstru, în
â Waflace Srăgiea tactic dfei p*pl privialâ împrejur*
SÂ asjîel a^uns^răasi iaa Isvorni {>turcia.
Israriil, tare dăduse tiuta^te şi facatjiăţti, era ffitr’um tasdhet de pM şî stei ari, ta tx*a-
e lat trd *B1IXI& Ia $e ;
liniştit

cabană
Apoi

Băieţi

băgaţi
vecfe trunchiuri necopts cf£ arbori
— Descălecaţi, ’df'scate'caţi! — exclamă Frank* Ne vom opri aid. Dincolo dc regiunea aceasta se întinde Ţara Nimănui, Când vom pleda mai departe, nu vom mai găsi nicăieri un pic de apăL In timp ce liberam caii de bagajele noastre, cineva aprinse în colibă un foc din vreascuri uscate.
$e Msâ seara.
— zise Jones după cină —
He scamă ci ne aflăm m apropierea regiunii bântuită de jaguari. Nu mai târziu zm'rn două! săpIăiKâni Frank a zărit nişte urme care Indicau prezenţa acestor unimale. Mâine, înainte de răsăv ritsi! soarelui, va trebui să ne punem pe lucru. Fiecare din no* va lua cu sine m câine şi va pleca în direcţiuni diverse- Vă atrag ?n special atenţia că atunci când m câine va voi să urmă* rească o altă pistă de cit aceia a jaguarului, va trebui să fit pedepsit Mediat. Dacă urma descoperita va fi chiar a jaguarului, afonei veţi frne c^?~; hete în toef şl vefî chema şi pe ceilalţi prftrtr’uţe semnai. Semnal»! va fi: Waahoo! Este tsşor d$ ţinui mpte şi se aude Ia o depărtare destul de mare Suntem înţeleşi După ce vefi lansa semnalul va trebui siJ aşteptaţi şi pe celiaftî. O singură data va însemna: Veniţi? Dcuă ori: Veniţi! repede f Trn$ ori va indica o primejdie Iminentă.: Intr’im coif al cabanei era un fel de laviţă; făcută din nişte Irufiehiuri de arbori şi acoperită! cu paie. Acolo, îmi întinsei sacul şi încercai s-â adorm. Dar era mal uşor de spus .decât de. făcuta Oboseala mă, împiedeca să închid ochii, Mi se părea ci. nici edată nu voiţi mai fi în stare sa mă mai scoi* simfeain o durere acută în piept, c seacă şi «sp*# *n,g chinuia îngrozitor.
iar
Hai
V
t

Oi toate âcestcâ> aţîpiî; ml se părea ci deabla tnchisesfem ochii, cfind vocea nerăbdătoare a lid
Jones mă trezi din dulcele meu somn*,
— Frank, Jim, s’a luminat de xiuă! băieţi, sus! ' ■
leşii din sac şi ap-ropiându-mă de fereastra cabanei zării o lumini vagă cenuşie prin care tleabea că se puteau mxi lucrurile dimprejur. Era frig şi puţin foc n’ar fi fost deloc neplăcut.
Deafoea îmi* trăsei bocancii când auzii vocea înceată şi tărăgănată a lui Jim:
— însfârşit, sunt gata. Puteţi pofti cu toţii la rn asă.
... Jones — zise Frank — cred că pentru
zi anv face bine ca eu şi Jim sâ rămânem aici. vom o sumedenie de lucruri de pus lă punct, şi. va trebui ca totul siă fie în ordino înainte de a
vj>orm spre Siwash. Printre altele vat trebui să-I
jptâcovm şi Pe Baldg, şi ştii prea bine că1 nu este fchiat atât de uşor.
■In clipa când pornirăm, lumina se mai menţinea încă tot cenuşie. Jones îl luase cu siîje pe Don, Wallace pe Sunder, iar eu pe Moze. Pornirăm toţi trei în direcţiuni diferite, nu însă înainte ea Jones să ne fi amintit de instrucţiunile pe oare ni le diăduse cu o seară; mai înainte.
Regiunea- în care pătrunsei eu era plină de pini i&şezaţi aproape unul lângă altul şi de stânci rostogolite de pe colină; aşa încât mă întrebam* nu fără o oarecare teamă, dacă voiu fi în stare să mă apăr în faţa unei săjbătăciunî care s’ar ivi pe neaşteptate de după un colţ de stâncă.
Intre timp Moze trage» cu putere de lanţul p« care-1 ţineam în mqnft, mirosind ufmelte de cerbi şi de coyotf; dar de fiecaftg dte m îi pedepsearrr
pentru greşeală, cu o lovfturff de bîcîu, pe cătfc4 ;; jsifci. ţrt* >’ârea sfo; simt!
La un moment dat <tn?a~n oprit brusc, trăgând cit urechea şi ţinând-strâns în mână lanţul lui !flfţoz?. Mi se păruse 'ca fiu/.isem-un strigăt;"şî: în-* tr’adevar, câteva* seama.?' după aceea, auzi de doua ori repdânda^s0 strigătul convenit de a- larmă: , ,Wfla-hoo! Waa-hoof\ oarecum înăbuşit din cauza distanţei.
Probabil că venea dîspre colina de forma triunghiulară care se pierdea pe nesimţite într’tfn fel.de vale. îmi iuţii pasul, târând după mine pe Moze, şi pu{in după aceea mă întâlnii nas în nas cu Wall ace, care venea dinspre păduricea din
mijlo
Pornirăm într’o goană nebună, şî în curând îl zărirăm pc Jones, care îngenunchiase sub un •
pin.
— Priviţi, băieţi î—exclamă el arătând pămân^ tul, pe care se vedeau foarte clar nişte urme ca
. de pisică, largi cât palma unui om, şi care fă> cură să-mi treacă un fior prin şira spinării. — Pri^ viţi, sunt urme de jaguar,„Este o femelă cam de doi ani; dar n’aş putea să văl spun dacă urma datează chiar din astă noapte. Don nu vrea să (urmărească pista; r să încercăm şi cu Mo;#.
fi condusei pe Moze până lângă amprenta rotunda şi-l sîlî s’o .miroase'. Bătrânul copoi mirosi, mirosi, dar părea că urma,

descoperită de Jones, nu ! prea interesează.

— Nici el! — exclamă Jones. - N’are importantă şi încercăm şr cu Sunder. Vino, micule, tu ai tot ce le lipseşte celorlalţi.

Zicând acestei, trase la sine câinele. Sunder, ■fară să-l îndemne nimeni, îşi pleda botul şi rit-
) .
, Timp de câteva secunde
nemişcat, apoi ridică botul
înaintă
ccpw sa' miroase liniştit, aproape ei miroase aerul rf'nt faţa sa. Apoi pais dtt pas, bănuitor; şi pe
ramaşi
părând
neaşteptate
încet,
înceou
sa
agite coada
74

•cu o- mişcare rigidă: şi rîimîcă. priviţi? priviţi! — stfigS Jones, înveselit — Sunder a simţit ceva acofo unde ceilalţi s'm făcut die ryşfee fiîci, Moze, ţmeJ foîne de lanţ! Ţirte-I şi pe celălalt, Wallace, ca să nu4 incures pe Sari-» &er m urmărirea saţ
încetişor Sunder străbătu desişnî, cu atâta
prevedere
, încât $*£f fi crezut că
păşea
peste o
oighit
ă subţire
prăfuit,
de ghiaţă.
după
Traversă spaţial des-
aceia sfc avântă pe o că*
P ,

chis şi
răruîc stâncoasă, pe care creşteau smocuri rare! şi
Mirosi
timp
de iarbi, apoi se opri. secunde aeru*, apoi începu să latre cu vioiciune. Simţi parcă[1] o mână[1] rece cum îmi cu-
câteva
îmî îm s
sguduit
trăgând
prinde inima, m corpul ca de un curent electric
— Drace, La descoperitf L-a descoperit, băieţif exclamă Jones, fa sine câinele, care se
înelpăţâna acum să-şi contlnuie urmărirea. Cunosc Miratul acesta: înseamnă că a trecut pe aici im jaguar chiar In dimineaţa aceasta. II vom prinde, după -cum sunt sigur că trăim! Haide, înainte, Stindgr; si mergem mai fntâîu să Tuim cai u

In faţa colibei, Frank ne sştepia, cu m zfsni- bei vesel pe buze, ţinând' c'aiî de hazuri.
L-am auzit lătrând pe Sunder — zise el
ceva
coperit
ᵗ-~. şi am înţeles că* trefoiie sâ fi des
nou. Halal' -câine, n'am ce zteel ⁝ Sunt siqar căi
^ !«# A
A.
ar
fost
a
mm,
descoperit
jagua-
V

Verificai dacă chingii şe*i «mu bme strânse, «|5o! mă ■ asigura! de maxima în
|iona pişcă. To^ul era în perfecta regali.

— Şî acum, hăksji, vă rog sa mă ascultaţi cu afeijie, - z e Jones.. — * Suntem pe cate •de a îrk e; e o van-ă oare cu totul nouă peiatru voi. flmui!iii-vă him: «ici m gî-oate, «ici o vărsare de sânge, decât numai în caz d# absolută necesitate. Ţiîaeţi~va cât mai aproape ir,ine posibil, iar dam cumva vă rătădfi, tra* geţi un foc de armă în aer, sau faceţi semnai Iul. Nu tufaţi semnalai. Pnviji cu âteraţie printre crengi'e arborilor, deoarece Jaguarii se ca-' »ţărl cu mullă uşurinţă pe cop&ci. Şi acum. ia drum! Hat, Sunder; şi tu puşlaţnaua de

Moze, aici la mine! Han Don, vino şi tu mfeule şi am'}

in afară de Moze, toţi ceittţî câini se pSmbau •foarte agitaţi de colo până colo. ftpm Sm#er trecu în frunte şi îi conduse in linie dreaptă dea-* lungul cităruiL Noi îi Urmăream îndefif^oane* Bravul copoi se comportă exact ca şi întâia oară,. numai că urmări pista jaguarului ceva mai departe de Jocul unde lătrase pentru prima dată. iinot continuă să înainteze din ce în oe mai repede, scoţând din când in cânii câte un lătrat scurl

La un reiomen* dat, Sunder se opri şi mm
oarecaan încurcai. H găsîriffl' miro^nid[1] ca safaaţie sittanrile dinspre dreapta.

— Splendid animal! — e&dmm Jones. — itesî Sunder va deveni un câte €&fr®rdinar pentm vânătoarea de Jaguari Parte că prada mistrS a trecut pe acolo*
După ce mirosi dfealungii unei prăpsslâi, Sun- sări pe o stâncă şl începu sa urce -coasta iitelui. Nu m rtoânea ceva mai bu[n] de fixat
decât să A uf'măm şl ttoî; dar terenul accidentat, masele enorme de stânci, şi pinii făceau ca problema) urcuşului să nu fie chiar atât de uşoară* Furăm obligaţi să descălecăm şi să ducem caii
de căpăstru, ceeace ne făcu şă pierdem mult timp. Jones mergea in frunte şi fu ceî dintâi li carfc iaj unse pe creasta prăpastie^; şi când însfârşit ajunsei şi eu cu Wallace la capătul urcuşului, gâfâind ca nişte foaie, eî încăîecase de~acum de rnuît şi tocmai dispărea- în depărtare împreună cu câini l II pierdurăm în curând din vedere, dar Sund:er, cu lătratul său ca de tunet, ne indica direcţia pe care trebuia s’o urmăm. Wallace lansa seni- naiul, şi vânătorul ne răspunse de două ori. 11 ajunseră din urmă pe marginea unei alte prăpăstii, mai adâncă şi mai aspră de cât prima, plină
de ’runchiuri de pini şi de blocuri mari de stânci rostogo ite din înălţime,

- Accasia este cea mai mare prăpastie dn cele ii ei care se află în drum spre Isvoml Stejarului — ne explică Jones. — Fiţi atenţi, băieţi să nu vă rătăciţi; încercaţi să aveţi mereu in minte punctul unde se află cabana noastră, ca sa văi puteţi orienta în orice ocazie. Câmii au coborât jos în prăpastie. Probabil că jaguarul se afla pe
undeva prin apropiere. în orice caz, să, ştiţi că: jaguarii nu se prea îndepărtează de vizuina lor. Auziţi! Auziţi! Au început să latre câinii! Probabil că au descoperit urma animalului! Jos; hă- îeţ», jos; după mine!

Şi spunând acestea, porni spre marginea prăpastie i, fără să se sinchisească de ramuri şau de spini. Roibui lui Wallace îl urmă! imediat fă!* când să se rostogolească! bolovanii urniţi din joc dfe copitele sale de uria§< Cât despre mine* rătnâ-
nea să mă hotărăsc într’uln fel: sau să mă întorc
înapoi singur sau să-mi urmez camarazii, până la
capăt Alesei ultima a'ternatîv i. ş\ sili ne Satana să-şi regleze pasul după caii ce or lai i.

Pretutindeni, se vedeau cedrii şi pini desrădă- dnaţi care încurcau drumul, întirizând ramurile lor răsucite ca nişte tentacule împietri'e de caracatiţe. însfârşit, după un timp, care mi se păru lung cât un secol, ajunsei în fundul prăpastie!* şi regăsii urmele lui Jones şi ale lui Wallace .In clipa aceia un „Waa-hoo!” lung şi ascuţit mă sgu- dui din creştet până’n tălpi, întocmai ca* un curent electric; Apoi, ajunse până la mine un lătrat îndepărtat, care venea dinspre partea opusă.

— Waahco! Waa-hooî — Şi ecoul repe'ă chemarea-

Fără nici un îndemn din pariea mea, Satana se răsuci brusc ;i începu să urce în direcţia de unde provenea strigăt ut de alarmă. Surprins, îl[1] l&sai să meargă în voie. Nu-mi trebui mult pentru a~mî da seama că bravul animal ştia să-şi găsească mai bine calea decât mine. Ridicând! într’un rând privirea, |t zării pe Jones, treeâjid!
la o • oareecare distanţă de mine şi repetai laf rândul meu semnalul convenit. Răspunsul veni Imediat limpede şi precis, repercutat de zeci şi- bule de eccuri, care se pierdură! treptat îrtjiepăr- Hare. Apoi, auzii din nou lătratul vioi al cutiilor, der de data acessta cu mult m\i apropiat* Satana îşi iuţi pasul, rostogolind o avalanşă de pietre sub copitele sale. Auzii iarăşi un lătrat,
Ide data acess.a cu mu t mai apropiat, apoi păru şi Moze, cu limba scoasă de un cot şi cj, botul în aer alergând pe urmele unui cerb.
— Pe ii i, bătrân® războinic! Pe aici, pe ticii 77
arătând m mSna în ^îmţîa tai i!
&e <®rî>,

î&oze se repezi spre partea indicată de raîntf cu viteza unei săgeţi.

Ajunsei din nou sus pe marginea pripas* Mei ,şi încerce! să-mi amintesc fu care parte putea să fie cantonamentul nostru. Când socotii q& mă aflu pe calea cea bună, continuai să’ înaintez cu o viteză rnsi moderaţia; străbătusem de-acum H'teo două mie, când deodată remarcai cum calul Hi eu ciuleşte brusc urechile* Bănuind o prime)* jdie, gândii că esle mai bine sfr mlai opresc p4 toc şi să aştept cu răbdare cele ce vor urma. !

Puţin după aceea, vântul îmi aduse la urechi lătratul îndepărtat al unui câine, care se apropia ¦din ce în ce mai mult de locul , unde mă a* ftarr* eu. Recunoscui lătratul clar şi grav al Juî
Sunder. Era evident că Sunder descoperise
m ele unei sălbăfăciuni, şî venea acum spre nu* «e. Şi calul auzise ÎStratui, căci ciulişi din nou[1] nervos urechile, voind s’o pornească înainte, d!a£ eu îl reţinui, şi mânqâiridu4 gâtu[1], reuşii sâ-I
Ps resşteptate, o îr ă cenuşie x\ ia? ă* t cică ca im iulg^r plinire -

iii. Desc&lecai şi ioQfc* ramehiai pe jos pentru a putea privi u;ai bine î>rintre copaci. In curând, zări un alt eerb fu* gind înspre colinăf atunci încalec ai şi eu şi ia* Wreptaî calul spre coasta stânooasă a mantoul*
i&ştepfâfldu4 pe $rm&er.

Insfârşit, după o aşteptare destul Ce lungă, zării câinele înaintând în coană dealuncţtil perete*
liniştesc
h ’ :u£nu:s carj îanvui’ iIAZ uli:. [. : i'C colineîi
;f (Câin4i calul, îtfoerc&nd sjăd. iniercc^tc:^ caîea^ Î8 din tteferidre nu reuşij;
I
lin Hxriid fţe lângă mine, firă să se sinchisească de ţirletde mele disperatee.

•Voi să-l urmăresc şi înfipsei pintenii în Satana. FU o goană nebună printre stânci şi rqpc prăpăstioase. Satana sbura ca vântul Ramurile arborilor îmi sfâşiau faţa, iar spinii nil se înfigeau dureros în coapse. Strigai ca un disperat după
*
Sunder, idar în zadar; maî curând aş; fi fost In stare si opresc îft loc

vântul.
însfârşit* foarte extenuat, întorsei din nou pe Satana în direcţia cantonamentului nostru; lăsei
ui să meargă în voie, încredinţându-mă în ms* înctul său 4e a&umai de rasă* Călări astfel câtva p dus pe gânduri, când fui trezit din: reveria «fee» de ropotul unor copite şi de sunetul unei voci , Ocolind un pisc mă trezi faţă în faţă cu Jones i cu Wallace.
In câteva Cuvinte, îi pusei în curent cu cele cc mi se întâmplaseră dela ultima noastră des-
pi rţire*
-ţ* Rm avut ghinion — comentă Jones. — Toc- rr.<;i ?n clipa cântf câinii erau gata să sară' asupra
jlJCJI l /ului.*,
— Cum! — ii Intrepsei eu. — L'aţi descoperit?
----- Bineînţeles; chiar în fundul prăpastiei în care a n coborî! i\ şa dar, în tîmp ce mă repezeam
pre vizuina sălbătădunii, blestemaţi aceia de cai* ni au mirosit o urmiă proaspătă de cerbi. Nenorocirea a voit ca In clipa aceea să treacă, nu departe de locul unde mă aflam, un alt cerb. Ce vrei! Tentaţia, o înţelegi, era prea mare pentru bieţii câini neobşnuţi cu vânătoarea de jaguari. Rm tras de două ori după Moze, dar n'am reuşit vsă-l fac să se Întoarcă,
La rândul siu* Waiface îmi povesti despre o
cursă nebună pe car$ o făcuse nu ştiu bine unde, Şi îmi enumera primejdiile pin ca e trecuse,
Ajunge — declară Jones: — să 'sperăm el aîfâc ii veni fi raai norocoşi. In orice caz, ziua n'a ireeut chiar fără de nici uii folos, deoarece am învăţat mai 'multe lucruri, şi în spacial să nu mai avem încredere oarbă în câini. După ruine, ar fi bine să mai rămânem pe aici câteva zile, cel puţin o săptămână. Ceeace ni s*a întâmplat azi este
o nimica toată prin comparaţie cu ceeace ne aş~ ieaptă in Siwash... Dar iată că am ajuns şi Ia cabana noastră, s
Ultimii e cuvinte ale lui Jones sunaseră pentru mine ca o eliberare. Puţin după aceea, mă înveseli când îl văzui pe Wafee, despre ga re ;oîl spuneau că era călit pentru o viaţă asprâ> des- călecând cu greutate de pe ca[1], şi îndreplând.i se ţopăind pe un picior spre cabană. După ce îl îngriji pe Satana, intrai ia rândul meu în colibă şi mă lăsai să cad pe jos.
Astfel sc sfârşi prima noastră vânătoare de jf?ouari.
%

CAPITOLUL V.
ISVORUL STEJARULUI

n r'
F\ O
loua ?x dimineaţa, Moze, Don şi Sunder so- şira la canionamentul nostru obosiţi şi sgfiriaji ca vai de Iunie; Jones îi luă în primire cu anul
din discursurile sale caracteristice.
Ah* Trebuia ca mai îruâiu să flămânziţi ca să vă aduceţi aminte şi de noi? Nici nu vă sin- ichisiţi de gafa pe care aţi făcut-o ieri, nu-i t$a? Meritaţi să vă biciuiesc până la sânge;
: Credeam ciă vorbeşte aşa din glumă, când colo J%nes îi legă de un copac care creştea lângă colibă şi îi biciui pe adevăratei ea.
In zilele care urmară, în timp ce eu şi cu .Wallace ne odihneam, jones conduse câiniîţ separat unul de altul» pe urmele oogojilor şi al«

cerbilor. Din când în când, auzeam până la coliba noastră vocea sa sonoră însoţită aproape în- ţptdeauna de detunăturile puştii Sunder face* progrese uimitoare, Don începea siă se obişnuias<$ cu dresajul acesta energic, dar Moze părea mal refractar pa ori când, şi continua să urmărească pistele coyotilor şi cerbilor cu toate loviturile de biciu pe care le înghiţea făriă să crâcnească.

--- Mi se pare că totul este gata — anunţi Frank într'o dimineaţă cu vocea sa tărăgănata, Nu ne-a mai rămas altceva de făcut decât să-l potcovim pe bătrânul Baldtj şi suntem gata...

Aceste cuvinte ne fă cur I să ieşim cu totii a- fară, unde Văzurăm obiectul preocupării lui Frank legat solid de un stejar. La început nic* nu recunoscui pe bietul animal caracterizat prin veşnica sa stare de apatie visătoare. Avea acum ■urechile lăsate în jos, iar ochii păreau că arunci săgeţi de foc» Când Frank aruncă pe jos saciiî său cu unelte — care scoasa un sunef metalic, — calul îşi încovoiă picioarele dinapoi şi îşi înfipse copitele din faţă cât putu mai pdânc în pământ,; protestând cu o îndârjire care întrecea orice limită posibilă.

—• Câte odată se cam întrece cu gluma, mârâî
Frank supărat.
V; >~ Astăzi însă e^te mai îndârjit ca oricând) recunoscu Jim.
vânător

Frank ne rugă sa-i dăm o mână de ajutor# spot îndrăzni să apuce unul din picioarele poşte-' ricare ale calului şi sprijini Copita de genunchiul si4u; dar Baîdii îşi încorda toată puterea şi-I trimise pe bietul cowbog să se rostogolească de* parte în ţărână. Frank mai repetă din nou încercarea, dar rezultatul fu ace» aş. Atunci încercă să apuce unul din picioarele din faţă; dar JBaldjj necheză odată cu putere, muşcă mănuşa cea; groasă a lui Wallace, îl trânti pe Jîm pe jos, Iar pe mine mă îngrozi în asemenea l

încât

îl lăsai în plata Domnului. După ac
frânghia care-l ţinea legat de stejar ş
furios cu copitele un pin tânăr, după ca
urec

pe loc, fremurânddin tot corpul, cu tîte. Jim care-l ţinuse tot timpul de cap îi' dăduse drumul şi-I privea acum buimăcit.

— Ce dracu s'a întâmplat? Ce-i cu sqomotuj îBcesta infernal? — întrebă Jones din Cofibă. A* poi, apărând în prag, înţelese situaţia şi urlă': ■— ŢineJ bine, Jim! Ii vin' eu de hac îndată!

In.ră din ftou în colibă şi ieşi aproape îijdatS ţinând în fiecare mână câte un lasso, învârt! iu nul prin aer* Frânghia subţire fce destinse cu un[1]
l'uerat scurt şi se încolăci in jurul picioarelor po* EÎerioare ale lui Baldy care începu sa asvârfe furios din copite. Jones strânse cu putere, apoî legă repede celălalt' capăt d£ un copac,

— Acum dă-î drumul, Jim ! Lasă-1 în pace! -urlă; el răsucind la'ssoul prin aer.

Laţul căzu pe iţiapuliui Baldy şi se strânse în Jurul gâtului său, Jones trase cu putere §i calul . căzu pe jos. En£ercâ¦ să' se ridice, se prăvăli ă din nou fa praf tiu; copitele îri sus,
12 j WU acta ptxeg-I bine!—por und Jmm îH
tinzând capătul lasso-ului lui Fratik. Apoi se dusa şi luă lassoul meu care era prins de şeaua mea şi leg'ă cu el picioarele din faţă ale calului, fixând capătul liber de un cedru.

— Mi se pare că l-am pus la punct — observi Frank.

-- Desigur; şi lecţia aceasta îi va servi ca în-
— replică Jones scurt. >
Şi cu extremitatea celui de al doilea lasso lega Blrâns botul animalului.

— Şi acum vedeţi-vâ de treabă — zise el, ţinând |n mână funia care strângea gâtul şi botul ca-
văţătură

lului

Baldy
zăcea pe jos gâfâirid şi nemişcat, jaf când Frank ii apucă una din copite, el păru câj se resemnează inevitabilului. Intr'adevăr operaţia! potcovirei decurse în cea maî mare linişte, apoi calul îu deslegat şi ajutat să se ridice. El se seu- turl nechezând şl-şi privi stăpânul.

— Ei bine, ţi-a plăcut să te simţi legat ca o şuncă afuma®? îl întrebi învingătorul mângâia* du-i botul. — Vei vedea că după lecţia aceasta fe vei comporta mai civilizat... !

Baldy păru să înţeleagă; II privi din nou pe Jones cu un aer de supuşenie, apoi recăzu din «ou în apatia sa. * i '

— Unde este calul lui Jim, acela de povară?
întrebă apoi Jones.

— 'A fugit. L.atn căutat toată dimîneaaţa tiSC fiu l-am putut găsi, deşi am) colindat toată! re»
‘ a.
Aţi observat Ceva urme de jaguari pe acolo?
*
itea spune oi există câte un)a- *e urmi[1] de cerb — răspunse cd
giune

întrebă

Jones
mai mare din fraţii Stewart Bătrânul Tom, spre exemplu, ne-a ucis cincisprezece viţei în primăvara ac< asta. '

— Cincisprezece viţei! Dar este un adevărat măcel! Şi pentru ce nu încercaţi să i veniţi de fta:'^

— Am încercat de mai multe ori; dar şunt o mulţime de văgăuni pe Buckskin pe care nu ;e- cunosc decât numai jaguarii. Bătrânul Toni a- jnnge până la poalele Bukskînuluî, dar vizuina şî-o are în una

din văgauneîe ace’ea. Odată, i am descoperit urmele în zăpadă' şi am asmuţit că'nit după el dar n’am putut să urmărim pista până la capăt, iar doi din câinii noştrii nici nu s’au mai înapoiat la cabană[1].

— Ei bine, vefi vedea că vom reuşi să-i venim de hac Bătrânului Tom — exclamă Jones cu hotărâre. -

*

— Dacă îl veţi ucide vă vomrdărui câ*e un mu- stang ficărui !d> [11 voi — replică Stewart.

— Câţi cai sălbateci pot fi Mn momentul de faţă sus pe munte?

— Foarte greu de precizat. Poate Mouă sau .treimii.

— Nu ,cumva Laţi văzut din întâmplare şi p£ Mustangul cel Alb? — întrebă Frank. — N’aţi avut nici odată ocazia să puneţi irâna pe el?

— I/am văzut pentru ultima oară a ttm câteva zile. Era în fruntea unei herghelii de cai negrii, şi se îndrepta spre un isvor care este co’o jos unde Nail Canyon se varsă in Kanab nijon.

— Şi crezi că vom avea posibilitatea să-l vedem şi noi pe acesst Mustam}! Alb şi hergh<dia

84 sa? — întrebă Jones.

— Să-l vedeţi? Da, ar fî posibiL Mergeţi îri Jos pe Snake Gulch; urcaţî~V& pe Singiticf Cipp; treceţi Nail Canyonul şî aşteptaţi-1 acolo. -Fiti însă atenţi căci Mustangiul Âlb esle foarte ş- e- cher; şi probabil că va trece prin faţa voastră[1] ca o săgeată. Duceţi-vă, căci chiar dacă nu vefi reuşi să-1 vedeţi pe Mustangul Alb, totuşi Snake Gukh merită osteneala să fie vizitat»

Aflai mai târziu dela acelaş Stewarf că Mustangul Alb era un armăsar de cea mai pură rasă printre caii sălbatetei depe Bukskin şi că era dorit cu ardoare de toţi vânătorii pentru cari magnificul animal devenise o adevărată obsesie/ Un fapt era curios şi anume: deşi era de o albeaţă sclipitoare, totuşi nu admitea în herghelia sa decât numai cai negrii cum e cărbunele. Se mal ştia că se bătuse cu mai mulţi armăsari şi căi îi flijcisese pe toţi.

— BMeţi —- hotărî Jones — deoarece tot avem nevoie de un pic de antrenament, ar fi bine, credV să pornim pe urmele Mustangului Alb,

Această propunere îmi plăcu foarte multf de*, oarece armăsarul acesta straniu, efespre care auzisem vorbiritfu~se atâtea, exercita asupra rne’s

o adevărată fascinaţie.

împreună cu Wallace, folosi ultimele daoă amieze, care se întâmplară să fie luminoase şv.]n- sorite, spre a face excursii lungi călare o&nX ia valea care se deschidea sub Isvorul Stejarului. Jones vorbea din ce în ce mai confidenţial cu câinii săi* Jim înftt’eca de zor biscuiţi şi fuma tăcut şi mulţumit de sine, iar Frank spunea ca de obiceiul „Să ne facem lucrul pe îndelete căci wcm timp suficient înaintea noastră”*

— ne zise într’o seară, Jones; iii

Băieţi

timp ce stăteam adunaţi cu foţii In jurul

fcantonam^ntuM nostru — vid cu sunteţi aproape „în formă”. Cât priveşte i-am dresat şi eu pe cât mi-a fost eu După cum vedeţi* suntem gata pentru cea mare. Aşadar, băieţi, mâine pornim M

focului
plăcere ca
câinii
putință.
aventura
'i drum...
CAPITOLUL VI
Brush.
MUSTANGUL ALB
Pe o întindere de treizeci cte mite mai jos de Nail Cangon, zărirtfem, pretutindeni acolo unda praful sau nisipul o permitea, urmele mici, ovali şi precise ale Mustangul ui Alb''şi ale hergheliei sale.
Canionul era lung şi închis între poeţii golaşi de un albastru cenuşiu, pe care vântul şi apel# Ie neteziseră ca în palmă. Fundul era întins, fărU urmă de piatră sau "de stânci şi acoperit cu oi iarbă pe care indienii o numesc Paint “ amestecată ^pu fire lungi de iarbă obicinuită,. pată şi verde,
— Regele Alb, cum ii numim noi ăştia vâflik torii din Arizona p€ acest miţstang, este foarfe retenţio» In ceeace priveşte păşunile, şt trebuie sl lat ta noaptea aceasta peste iarba aeeafcta am
— zise Stewart» care» mulţumit, ide marele nostru interes pentru faimostfj mustang, şi oarecum amu-* zat de surpriza arătată de Jones când filase Ci ni nu fusese încă în sitare p&nă îrtclipa mmM captureze# sie ofilise si ne însoţească* ffmi mai .auzit nici odat® sjl 3 jrerdt pe aief să»fî 00»
Stetea, şi, la drept vorbind» m ştiam ut«a Intra în Nail Camion pdndr’o tre«
proas
p
n
să l
tolească
iStoare 'fiscuîisf. Vecfc'ţî colo Jos? M se pare cg Re sfflă O spărturi în pereţii aceia de stâncă. # Im- pietiţaful de mustsng 'şi~a bătut joc <k noi an]
tteâr aridul trecând în secret pe acolo pentru a v£n! gă~şî potolească setea ad..*
Tr^cătoarea ascunsă la care făcea aluzie Ste< wart, fusese descoperita din întâmplare de Fraţik5 lnir'o dimineaţa pe canid ie dusese

în căutarea cailor noştrii
In ziua aceea, căliătoria noastră fu extrem d@ Cositoare, şî totuşi înainte de a apune soarelei tfisi parcurseserSm alte 2ece leghe. Cantonarăm pe locul unde cianyonul se înguste cel mai mult, cm&rân; la lumina crepusculului, apoi, morţi de oboseală, ne întît*serife* pe jos pentru a dormi }R doua zi dimineaţa, puturăm să examinăm în *mc trecătoare# secreţi. Era ttn fel de spărturi' In peretele camwmliC înqusta, stâncoasa; si'-*
t, 4L-.
iîuogSt?, sslupam pe ici colo de gramez* mari de*
tfolovarc!, şi care se sfârşea într'un alt camion Stând fa fundul €i', cerul apare® deasupra fcapuhif Ho&trtt o îfrrfe albastră',. îngustă şi ine-* gaia. în anumite locuri, spărtura: era artât da fngustă încât un cal de povară deabia putea; trece,: Era dar dela sine înţeles dece p&ri& a'dutri nici un vnnMor nu putuse băfcvâ existenţa acestei trecători secrete,
— Aici ne aflăm în reg^nea Marelui Canyon observi Frarîhf şî cfee ştie pe prtde ^aiba o fi rătăcind faimosul nostru mustang cu blana albă \ Este imposibil sS te poţi descurca în labi" acesta. . "
Prbprîu
x ştiu tnai
L-h - Via» *
rintul
preciza
4' tO 4T+d! "v '♦*
Stewart
te amwiîg
trebuie
s
să
fac
în Nail Canyon — bine ca oricare altul
Vom înainta dealungul
lui Nail Cangon pnânia vom trece dincolo de herghelia cu mustangî şî îi vom sili să vie încoace* căci nu există o altă calc de urmat. S'ar putea să dau şi greş, deoarece Kanab Canionul într'un anumit loc devine absolut impracticabil. Aşadar cel mai bun lucru ce4 aveţi de făcut, pentru moment, este să staţi pe loc şi mă aşteptaţi. Să uu vă mire dacia vor trece şi câteva zile până! la înapoierea mea. Până atunci, fiti cu ochii în patru. ' f *

-          Şi luând cu sine pe Lawson, omul angajat de noi, împreună cu nişte pături şi ceva alimente, Stewart porni în direcţia canyonului. Rămaşi singuri. Jones ne porunci să împiedecăm caii apoi îşi controla cu atenţie lassoul, îl înfăşură cu grije şî îl fixă desfăcut de cârligul şeii.

—• S'ar putea întâmpla ca Mustarigul Alb al fie al nostru încă înainte de -căderea serii — zis* el cu unul din rarele saţe surâsuri. După! currf vedeţi, 0qi poruncit slă duceţi caii In partea aceea rjin două motive: primul, pentru ca mustangii sH wu-i poată vedea decât numai în clipa când ll Jvom ataca; în al doilea lând, pentru ,căʳ fti felul acesta, Grey, veî avea posibilitatea sâ fad câteva .fotografii, măreţe. Nov ne vom ascunde în şanţul «cela, şi, la momentul oportun, vom începe sil urlirim pentru a~i înspăimântă.

Amenajarăm ascunzătoarea noastră îngrămt Iriirid <nialââre de iarbă §1 de ramuri, pefeare Jone* te aranjâ cu cea mai mare atenţie, m aşa fel ca aspectul lor să pari Cat mai natural.

—   Mustangii m o privire foarte ageră .--ţ! Simf foarte şireţi —■ ne explica el în timp ce camufla locul asetaaătorli noastre*

*5 Orele "treceau foarte încet Soarele ardeii e»

4

putere făcând aerul de nerespirat, muştele ne chî- nuiau, Jmpung$ndu-ne cu ferocitate. încetul cu

tangii

tând

¥ - | ~   ■ *   - ʳ   —   w- -¯¯¯¯¯¯ — '   -■   -
— —   ^

InceinK- se lăsase vzata, iar când se întunecă de&Uneka ne înapoiarăm la locul unde se yi^e» Waîlace împreună cu cei doi cowboys. Frank rezolvase problema apei, descoperind un isvor limpede care şerpuia printre stânci.

—   .Vei face primul tur de veghe — îmi ^ise Jones imediat după cină. Nu-i exclus ca mus-

să încerce să tren:ă pe lângă noi profi- de întunereaii nopţii, şî trebuie 'să fin atenţi. Când vor trece orele tee de verjhe, II vei itrezi pe Wallace, Şi acum, băieţi, la culcare.

Deabea începuse să se precizeze lumina cenuşie a dimineţii, şi noi-ne aflam fiecare la locul nostru. O altă zi lungă şi zăouşitoare trecu, fă ă jţfc să zărim picior de mustang. Din nou făcurăm de veghe cu rândul şi iarăşi se iviră zorile celei de fO :Ria zi.

Cnᶠe treceau cu încetineală; apoi, briza lăco- ss:'; făcu îoc unei călduri toride» Jones îşi pierduse r'"b-"."rea ..

, — Fs r'li! -.................murmură el la un morrrnt dat*

«pu & :du-r ii de brai Lljveş'e urechea de pământ îşi lungise gâtul şi avea o hii închişi şi urech î«

ciuli, i' în direcţia vântului. Mi se păru că ne'cep $i tu un sgomot uşor, îndepărtat; apoi nimic ait-?

cVx<i. ■

li urmai sfatul şi percepui distinct galoupl rit*

^ii: al mai mu tor cai.

-       ʳ^în mustangn, pe cât este adevărat c8 suntem născuii! — exclamă ,*Jones.

Trecu Aproape tm minut de aştept*?* /în.eor- apoi fu rândul meu SĂ exclam:

o?o ies se vade un nour de praf!
dată
C
r Itt^^tevâr îa o cotitul 3
%8tQ& un notor de pulbere, care înak$a pe
fiece
clipă
formă
ză
- Priviţi? Priviţif — exclami JOH&S- — In viaţa mea, rfam văzut ceva mai /gorandlo*. P® iirept cuvânt este un spectacol fârl egelF îa a fotografie înainte de a trece he^lidia, '

Cu cozile lungi şl tu coama m vârfl, mţisfengil fnaîiît&ră, apoi ne Jntreâiră cu itn zgomot dW nvaîanşă, precedlaţî mereu de aftnSsaret cel alb*

Pe neaşteptate, răsuna un nechezat putem»?, cttm
m mai auzisem încă nici odată până; atentei Hr- mă,sarul alb se întoarce îrrapot şi h’erg&elîa 2'd în urma fui. Probabil eă mareei animal fise caii noştri* înşeuaţi. flpoi, tremurănd, t nechezând şî cit capul în vânt, făcu câţiva paşi în faţa hergheliei şi din nou sroase m nechezat puternic, cai o sfidare. Apoi mspâ'TR&fttat, ar* înăsarul se întoarse pe neaşteptate.

In cfîpa acessta, Jones sări afară â'i'& ascunzătoare, trase ai pistolul în aer şi mmpn să ur1M cu toată puterea Inţeîegându-i planta!* făcui ţi eu la îeî. înspăimântată şi nesigură, herghelia t,M dădu îndărăt şi încerca să se urce pfe canion.

Jones stfi jos cu o agerime uimife»are şir îl ur- mm imediat Pornirăm intr’o goanS nebună Spr4f
eair noştri.

—■ Sus pe cai şi închideţi irnedî^ trecerea.. —< ne porunci)®ne$ excitat Ta culme. Gâjrfvor'fî 7I« câţiva paşi de vo\ înspăimântaţî-i c'a să se îifc toarcă înapoi

Satana era plin de jîiervi şi un fior lung îi sctir îurar bhm litcioasS* De îndată- ce .11 îucălecal, voi fsp sc <fef îl reţinui cu puter&; Când
ajunserăm
la
locul

indicat

ws avui

fnuli *k furcă ca să-l ţin în loc; foarte ascwi^ lor de oblccîu, de data accas a, s.:utura cu violentă capul, muşca frâul şi asvirtea din cop te.

Văzui cum mus'tangii înaintau din nou printr'ufl jtlour de praf. Jones îşi Îndreptase calul spre a Stâncă uriaşe din mijlocul cangooului, evident 'leu gândul de a se ascunde. Mustangul Alb galopa intr'un itr ? >» ro'—n, *r?chezÂnd de groapă şi de
furie,

înţelesei manevra bătrânului vânător de bî-
fconi. îngrămădise mu stângii într'ua fel de ~rerC fel cărui centru II forma chiar el. Straiacţema €ra foarte simplă, şi cu toate acestea nimenea dirf noi nu se gândise la ea.

Rcum, armăsarul cel alb, urmat Îndeaproape 'de întreaga herghelie, înainta cu repeziciune. De* parte, dincolo de animalele hărţuite, îl uzării pe Frsnk şi Wallace. Deodată, Jones urlă, întors ispre mm:

.— Goneşte4 înapoi! Gon^şte-1 înaD-oi!

:ʳ " împinsei Satana îu mijlocul trecătoarei ia*, guste, şi urlând din răsputeri idesdtrcai repede I revolverul mm. Dar herghelia continua să îua-i ilnteze cu m sgomot tfe tunet* Jones cârmi caluf în & ilea ««stângilor. Uriaşul animal, tot atâî (de îndrăzneţ ca şi sliapânul său, se supuse fărâf să crâcnească. Ceeacfe urmă îmi apare adun itl 'minte ea ceva foarte conîu2. Babuîtal Copitelor*
i nechezatul cailor, cursa nebuni a tntr'un nour de pulbere, mâ buimăciri şi ftisp&imântară îa asemenea Ml, pe Jones din vedete. O (noi ameninţă, dar trecu fSift să-îmi dau seama de «a. O sută de oclrî sălbateci, sule de copite care mişcau cu o rapiditate sur

mustangilor

mă

pierdui

primejdie

îngrozitoare

timpul

prînzătoare, se prăvăleau asupra mea ca o a almşă Inexorabilă, Satana, cu o prezenţă de spirit care: mai târziu mă făcu să mă ruşinez de mine însumi» «ari înapoi se linî de o stâncă. Eram orbit de praf, sufocat, ameţit, când îmi dădui, înfine, ECgn.a că herghelia trecuse.

Atunci, zării ceva care-mi făcu inima să balâ cu mai multă uptere. Nu ştiu dum, Jones reuşise să despartă de restul herghelielei ffiustangu^ Alb şi alţi dor cai negrii ca tăciunele şi acum îi urmărea îndeaproape. Era evident că mândrul ar- -măssr se afla într"un moment crilic al vieţii sale. Regele Alb era încercuit fără de nicî o posibilitate de scăpare.

Libertatea sau viaţa li erau ameninţate...

Dat fiind poziţia în care se găsea, Iui Ţones î~ar fi fost uşor sîă captureze pe ce* doi caî ne- g"v c?r°~şi urmaseră ?efut; dar el părea că nicî nfii-i bagă în seamă. Frank, Wallace şi Jim înce~ pură din nou să urle şi să tragă cu pistoalele. VâniHosrea se apropia de sfârşit

Strângeţi rândurile! urlă Jones, şi în vocea sa rume niră se distingea o notă de triumf.

Ccrcu[?] te închidea din ce în ce mai mult- Ochii[1] arir rtfui aruncau săgeţi de foc. Drr Jonts îl
hertuia îndeaproape cu o îndârjire implacabilă[1]. Intv'o u tin ă sforţare, armă arul îşi îndreptă capul înflăcărat spre şanţ. Jo^es galopă în urma iui pent u a.i tăia calea urlând ca un denao^ Spaţiul care despărţea pe cei doi cai se tr.icşora tot mai rru[1]t iar lassoul se rotî din. nou prin aer Implacabil şi amerint&tor. Apoi şuieră mfn aer
încolăcindu~se ca un şarpe: dor kustangul făcu un uimitor salt în lături, şi laţul îi atinse nu~
2 n,ai coada. Minunatul animal, într'un efort cu
tekfevărat eroîc\ se rldîca în dbuS picioare, şî luata* flii-şi vânt, sări peste şanţul adânc, dispărând cft
o săgeata printre stând. Liber! Regele Mb'^ra dîri nou liber! 1

Mă trezi la realitate dându-mi seama că Satana, excitat, mă transportare Înainte fără ca &\ să-mi fi daf, seama. Eram alături de Jones[1]*

Bătrânul vânător îşi şterse calm fruntea leoarcă
sudoare, apoi observă liniştitt

— Când este vorba să capturezi un animaji sălbatec, nu poţi fî sigur nici odată de nimic. Ce vrei! Eram sigur că nici un cal nu va îl în stare să sară peste blestematul ăsta de şant

CAPITOLUL VII

SNAKE GULCH

Nu dcpn[r]?£ de locul unde se desfăşyrase aventura, pcrete[7]e cangorului se deschidea într'o t>e$~ teră adâncă şi îarcă. Fiind situată în aptODierea tevoru'ui descoperit de Frank, hotărârăm să cantonăm aco[1]o. P€ înserate, se înapoi^ra şi Lawsptt cu Stewavt, obosiţi ca vai de lume.

— .Aţi reuşit să J vedeţi? — fu prima întrebare pe care o făcu vânătorul de cai.

— Dacă am reuşit să-l vedem? —- răspunserăm Cit toţii într'o singură voce. Şî încă cum l-am; yazut!

Frank fu ace^a, care făcu în.limbajul să'u viciu ţi pitoresc un istoric al celor întâmplate. Stewart îl privi fix pe Jones.

— Ai reuşit aşa dar să atingi cu lassoul coada Mustangu[1]ui Alb? zise el âpoî încetişor;

în toată viaţa sa Jones nu căpătase» uri compli
ment mai mare. Foarte încurcat, el răspice» m nasture al vestonului său, apoi răspunse liniştii

— Iată câteva fire pe care lassoul meu ie<-ai smuls din caoda mustangului. N'a lipsit mult ca
1 capturez cu totul. [3]

Erau şase fire, de o albeaţă ima:ulată, lungi de aproape un me'ru. Stewart le vexamfnft la rândul său într'o tăcere expresivă, apoi mi le trecu Eu le reiinui definitiv.

Peştera în care cantonase#'m, aparea lu lumina pâlpâinda a flăcărilor, cai un loc foarte straniu. Deşi nu eram o fire impresionabilă, totuşi nu m8 putui opri a rîu-mi Exprima cu vocea tare

preocuparea mea.
— - Ştiţi, vă mărturisesc că ideiai de a dorm! aci înăuntru nu prea îmi surâde mult. Pariez cffl peştera aceasta este plină de păianjeni, şerpi, sco- lopendre, şi $te drăcii de acest fel.
Rernarca-i. nn zâmbet echivoc pe felele cama* raii cr mei. ' >
......N'ar fi exclus să ai dreptate — începu Frank
cu cată seriozitatea. Şî unde sunt scolopendre, poţi fi sîgur că vei găsi şi scorpioni şi şerpi Dar puţin ne pasă, nu-i aşa? Ne a n obişnuit de mult să dormim în astfel de tovărăşie»
— Desigur, confirmă credinciosul Jim, cu accentul său tărăgănat» ' I
— Aceasta îmi aminteşte cât de fatale sunt murăturile tniriaipoteiîoa*, începu Jones binevoi tor. Şedeam, într'un ră^d* cu, un vânător într'itţi cantonament ca acesta, când iată că-mi şopteşti pe neaşteptate, foarte înspăimântat: „Pentru nu^
mele lui Dumjnezeu# Jones, mu te mişpal Ai uit miriapod pe braţf* Trase pisto'ul din teaiă şi cu
o împuşcătură bine ţintită sSrâmă ca»ul inscctJL
fTotnşi
glont(
2Î<e răni un viţel care păştea nu Săteparte de noi; prin contactul însă eu capul Infectei glontele se îmbâcsise cu venin, aşa încât bietul animal muri dfe o infecţie a sângelui. Ah! Şftînspozii sunt aiât d'e veninoşi, încât numai tre~ cjfeîd peste pîeV şi lasă o dungă albastră cenu~
şie. Uite, priviţii
Suflecă' mâneca şi ne arătă pe braţul său got
fî muschiu'os! o dunga albastră violacee. Semnul[1] era albastru, nu exista nici o îndoială, dar căi provenea dela un miriapod aceasta mai rămâne» Stfe controlat*
' — Peştera aceasta este un Ioc cum nu se poate mai potrivit pentru gângănii^ acestea, intră în vorbă şi WaMaCe, pufăind din lulea şi plimbând!
fcî. fum! său o privire r[T]e cunoscător.
Fu"JOS, irmcm o p:ivire ucigaşe chinuitori- for mti apo:, s o'ând racul mă bă gal într'însul* Jurând in când să rămân nemişcat, chiar daci p ffiawul în. persoană s'ar fi prezentat! Vub chinul a zed de mii de scofapendre. Nu ştiuf când aţioii^ fer 'deodată' mă trezii brusc sub imperiul unei primejdii invizibile. Nu era un vis: peştera qe- tjî'ea de păianjeni uriaşi de ţoale speciile. Trăsei tecul peste cap, şi din profunzimea refugiului meu, strigai din toate puteri[1] e:
! Hei! Jones! Wallace! Frank! Jim!
' Ergm sigur că prieîenii mei se treziseră cu ta* ţii din somnul lor adâ&c.
—- Ce naiba s'a mai întâmplat? î — Peştera geme de păianjeni! — replicai cât 'putui d« tare ca să fiu auzit*
— Este adevărat! Să fiu ars de viu dacă nu este adevărat! exclamă Frank-
— Un adevărat Infern! — adaug® Hm, scuturând pătura,
— - Bagi de seamă, Jones! Un păianjen se plimbă chiar pe perna ta! — urlă la rândul său Wallace.

Poc! O lovitură a Jui Jones anunţă deschiderea ostilităţilor.

— Drace! Este locul cel mal infam pe cart l-am întâlnit în viaţa mea! Milioane de palan-* jenL. Miriapozd, furnici, scorpioni, de nial *r.are scârba!... Aş jura că sunt şi şerpi cu clo-poţei pe aici! Atenţie, atenţie, Wallace! Cola sub pătura ta!/..

In zorii zilei, când mă trezit, Frank, Jim, Ste~ wart şi Lawson, plecaseră de mult, după Cum[1] ne înţeleseserăm, cu Caii noştri de povară, lă- âârid Iui Jones, Wallace şi mit, harnaşamentelc fi o raţie de provine care să ne ajungăi pentru o zi. Wallace şi m mine, făcurăm proiectul siă ne întoarcem la cabana prin Snake Gulch, despre
care Stewart ne vorbise atâtea, şi Jones consimţi *lrnediat să ne însoţească.

S-iske Gulch avea un astfel de aspect încât*
priii comparaţie, Nall Canyon părea o recfrun»
tu\ td din rai.
*

Trecurăm printr'un loc cu numeroase scobituri se paie de vânt şî ploi în pereţii stânooşi de ua roşu închis, ce se ridicau până la înS|ti>ni mai tr.ult sau mai puţin variate. Dar ceeaee eva mai curios, este oă toate se deschideau spre latura septentrională a canuonultfi. Una în specia], largţ 51 adâncă, deşi înda destul .di* departe, sitf „elegia. chidea ameninţătoare ca vkujna unui leu, cer® to« w tuşi iie. fascina şi-n« atţ%^ u» ceva niîste-
rios, Hotârârăm să ne cătârăm până la patera aceia,

— Este un urcuş lung şi greu, zise Walfacte către Jones, în timp ce dcscălecani de pe cal*

— Sunt cu voi, băieţi, fu răspunsul său.

Ocolind o mas să uriaşă de stânci, ne trezirăm
în fafa unui spectacol care-t uimi şi pe bătrânul nostru vânător de bizoni. O gaură mare; neagră se căsca în fata unei peşteri uriaşe. î n Care ar fi încăput cu uşurinţă o biserică cu clopotniţă cu tot. Nu cred ca intrarea în infern să Sh mai fioroasă ca această anticameră a morţii.

„Mormânt uriaş al timpurilor trecut?, Înapoiază morţii .tăi!” — declamă Wallace cu sol emili late.

Iar eu la rândul meu, citai cuvintele poe~
tului

— „O peşteră dezolată întunecată ca noaptea!..”

Jones se grăbi să ne readucă pe pământ.

— Ai putea să-mi spui ce rase de animale preistorice şi-au avut vizuina aici? mă între* bă d.

Veşnica sa pasjttr&e! Jones nu vedea în peştera aceia decât vizuina unui animal Iu juru! pereţilor sfâncoşi se aflau grămezi mari de ho[1]ovaiî, pe care ne urcarăm. pin înălţimea aceas a, ne apareau ca nişte puncte mici, negre, mişcătoare. îVbotle noastre răsunau tăioase şf adânci re* percutate de pereţii uriaşi de granit. întreaga peşteră semăna cu un mormânt cenuşiu. .

— Waa-hoo! — strigă Jones, cu toată» puterea plămânilor săi de .fer,,

Mii de voci misterioase ne repercutară acel Ultimul vâna/or
Strigăt, ca nişte răbufnelj & vânt.

TÎU maî îndrăznirăm să' turburăm Httîşfea a*
4
Celui mormânt, în care spiritele epocei trecute şe odihneau toate în linţoliul de pulbere fină. Pe tăcute, începurăm să ne coborâm; ca şl

cum' ine-am |i temut să nu provocăm mânia me-unei zeităţi misterioase, al cărei Sanctuar Patn profanat.

Era vorba acum să dăm un nume scalei peşteri minunate. Fiecare din noî îşi did« părerea *JB?.; însfârşit, între acela de Amfiteatrul Iui Bel- feebut şi Caverna Ecoului, îl aleserăm pe cel din farmă, propus de Jones.

Incălecarajn caii, şi pe la amiază remarcarăm Cu uimire că parcur^serăin[1] mai bitW ife treizeci jje kilometri prin Snalţe Gulch. Ne oprimăm să tîuăm masa. De pe duna de nisip pe cara ne ur- Jfarăm, WaJlace z^ri un mormânt), şî «<s anunţă r*ţestâper|rea prinl'r'uh viguros „Ura"! ^Vechil# uine deşteptaseră în el acecaş stare die spiriî •e care ni Ie trezesc jărţile vechi. Na ridicarăm' a la un semnal ; anticul * hionument era ootastruif .Slin pietre tufei cimentate intre ele de cel mai

jkikivaisat in a ci

u al lumii: natura. Mormântul a de formă semicirculară, iar Wallace reuşi să[1] esgroape cu Cuţitul nişte vase de argilă', oase |i o funie bfne rălsudtjăL

în acest Interval de timp, Joifes ca:* rămiă- |ese sub peretele cşijjonului, privea î« sus cu capul spre spate, atât cât îi era ppsibiL

— Şî acutri^ spithep.mî şî' mie, ce 'drâc'râ o mal fî si aceea? — ne întrebi & arătând Ca mâna In sus. '

Sui pe creştetul unei' sî&ncî, «a zărea o mică (jrotuber|i|n0 fofundi, |ri®ellşi 3e culoare roşia

^ «S 'i. f kt. .

.

•m a

intocmai

m şî mbrmM m Joaf* După

lace ceeace se zărea acolo, era tot un mormânl preistoric, dar spre deosebire de cel d£ jos, acela îiu fusese încă profanat de mâna nici unui om.

Privii la rândul meu cu binoclul.

— Descoperirea pe care am făcut-o este foarfe importantă!, declarai. Ruinele Aztecilor, Tolte* cilor şî cele din Pueblo îmi sunt familiare, daf moraânfnl acesta nu are nimic comun cu ele* In afară d e aceasta» aici ne aflăm într'o regiune cu totul diferită. Este evident dă \n canyoîiul a* cesta fi trăîf pe vremuri un ponor antic cu o rîV vEizatie încă necunoscută nouă.

!>

— Bine, dar trebuie să fi avut aripi ca păsările, ob?ervă Jones în felul său practic! de a ve^ea lucrurile. Altfel, nu-mi pot exoHca cum de se q#seşte mormântul acela colo sus. Priviţi! Priviţi? Se mai vede încă unul!, adSuqă apoi bătrânul vânStoK.''

—• Da; şi eu vad unul, replică .Wallace, De- slqrf dă mai sunt şi

altele. Atî observat dă toate! mormintele se află pe aceeaş linie? Eî bine, a~ cearta s’ar putea exolîda prin faptul că ne \rv'e« mmi fundul cangon'uluî s'e afja la înălţimea aceea;' dar dă prin trecerea secolelor şi prin acţiunea fefifcg dar continuă a apei a ajuns treptat la nivelul de astăzi.

Această îr>otcză ne lasă oarecum perplexă dai* trehuîrăm să recunoaştem ca era singura explî* caJîe mai plauzibilă. ♦

— După părerea voastră, câtf ani credeţi că au frecttf de atunci? întrebă Jones.

Anîl — exclamă Walţace. Poate vrei st Spui milenii.,. Dacă teoria mea este exacţi, apoî au trecut mii de ani de afund!. v '

Apelarăm la toată puterea noastră de persuasiune, ca să-l silim pe prietenul nostru arheolog, să se îndepărteeze de locul care-1 pa;- siona mai mult decât orice pe lume. $i acum, pe măsură ce înaintam, cangonul se lărgea din ce în ce mai mult, pretutindeni se vedeau stânci aspre colţuroase, care păreau lucrate de mâna omului, scobituri întunecoase în pereţii de o formă prea regufatS pentru a îi naturale, peşteri şi ruine.

Totuşi era scris ca în ziua aceia,, să} facem o altăi descoperire importantă şi că această onoare frt- buia să-mi revie mie. pe vremea aceea aveam 0 vedere clară şi foarte pătrunzătoare: privire de indian, îmi zisese într’un rând Jones; şi în timp ce înaintam priveam în jurul meu, chiar acolo unde camarazii mei dcabea dacă aruncau o privire superficială. La un moment dat, sub i eşi- tura unei stânci, zări ceva obscur, care avea o formă foarte vagă de om. îmi aminti că mai mărisem şi în alte rânduri, cu puţin mai înainte, ceva asemănător, dar în clipa aceia atenţiunea mea era atrasă de o manieră irezistibilă în a H ă parte. Pentru a ajunge la punctul unde se vedea forma, ace^a omenească trebuia să urc un perele stâncos, aproape perpendicular; si totuşi nu ezitai nici'o clipă.

Odată a,'uns la jumătatea drumului, lansai un strigăt care făcu pe prietenii mei să $e întoarcă imediat spre mine. Figma pe care o zărisem, văzut?; din apropiere, era de un roşu închis, si a- vea ceva demonic în ea: o imagine roşie, ^ălba-
tecă, pictată primitiv de mâna omtiîui. Şi întreaga suprafaţă a peretelui de jur împrejur a-
0 vea alte figuri asemănătoare, de toate formele, oameni, animate, păşări, unde zugrăvite în roşu, altele, şi acestea erau în cel mai mare număr, în galben* Zugrăvelile erau avariate din cauza timpului, dar uncie erau cu toate acestea clare şî jprecise, ca şi cum ar fi fost pictate acum, de curând.

După câteva minute, Wallace fu lângă mine, respirând greu din cauza urcuşului. Imediat după aed a sosî şi Jones,

— Să fiu spânzurat dacă am mai văzut vreun anima! ca acesta! — făcu el plin de uimire. A- ceasta, băieţi, zic şi eu că este o descoperire!

Semnificaţia unora din acele desene era toii atât de misterioasă pe cât de clară era a altora.

— Cum naiba au putut rezista aceste picturi în decursul secolelor? — întrebi Jones clătinând gânditor capul.

— Este un mister de nedeslegat — replică: Wallace — deşi dovada o avem chiar în faţa o- cînlor noştri. Sunt absolut sigur că aceste picturi datează de mii de ani. In viaţa mea n’am văzut ceva

asemănător. Snake Gulch este o adevărată grădină a surprizelor. Trebuie să mă hotărăsc într'una din zile să mai trec pe aici, pentru a face un studiu mai aprofundat*

Odată cu apusul soarelui ajunserăm şi noi la Isvorul Stejarului; iar puţin dupiă[1] aceea ne înapoiarăm la cantonamentul nostru, unde furăm primiţi de lătratul sonor al câinilor.

- Băieţi — zise însfârşit şeful, de îndată ce terminarăm de cinat, ceva din peşterile acelea pe care le-am vizitat, mi-a amintit de urletul uriaşilor lupi albi din ţinuturile pustii ale Canadei.

.Wallace- pufăia liniştit din pipă, iar eu aşteptam, ştiind prea bine că acele cuvinte erau pte-

lud iul la povestirea aventurilor lui Jones fa ţinuturile nordice, despre cave auzisem vorXm? du-sc atâtea. Insfârşit!

inii amintesc perfect episodul, ^ îl rc'au în Ijo® iv par;u!arităţile sale.

VIII.

„NAZA! NAZA! mZAV...

Foitul Chippewayan era în sărbătoare. Ţărmurile fluviului Sclavului erau acoperite de şiruri lungi de corturi şi furnicau de indienii înfăşuraţi! în pături multicolore. Lângă debarcader, câţiva şefi, groteşti în costumele lor splendide pe jumătate barbare pe jumătate civile, cu feţele lucioase şî demne, păreau că aşteaptă pe cineva, în picioare cu braţele încrucişate, şi cu capul în sus plin de mândrie. Pretutindeni se învârteau albii, negustorii, vânătorii şi funcţionarii societăţii Golfului Hudson.

Ochii tuturor erau fixaţi spre cotitura îndepărtata a fluviului, acolo unde el se perdea în valuri mici de an verde închis înconjurat de o spumă' albă dantelată. Cerul frumos de Iunie, de un albastru deschis, se întindea majestos deaupra apeî, ale cărei maluri erau protejate de arbori mart stufoşi. Departe, în ftt&d, se zăreau munţii, înalţi* pleşuvi, cu crestele negre care se desenau limpede la orizont.

La un moment dat» farajul unui indian se întinse în direcţia sudului. Cei cari aşteptau pe ma! zăriră în depărtare, un punct mic negru care se mărea văzâjid cu ochii pe undele verzi ale fluviului» Uu ţrecu mtilt 3,1 o barcă cu fund *1 pla

y

dl un sinkjkir om' lai vâsle, se apropie de debarcader.

' Prifitr'o manevră[1] ab^Iă dar nici de cum uşoară', călătorul îndreptă vasul spre ţărm şi-l legă strâns tfe un copac. Indienii se îngrămădiră toţi sp-r* debarcader. Omul ridică capul şi îndreptă spre

& o faţă bronzata Şi aspri, privindu-i fix cu o- şphii săi păîrunzţatbri. Culoarea Argintie a părului său arăta că trecuse d[l]e mult de prima tinereţe.

Tăcerea ameninţătoare fu întreruptă numai de clinchetul uneltelor tfe metal pe dare călătorul le avea închise într'un sac şi pe care necunoscutul îl aruncă pe o banchetă;

Mulţimea Ijădută se agită şi se defie în lături

pentru a lăsa săi treacă un j^fsonaglu cu aspectul Qrav, înalt şî slab, îmbrăcat intr'un fel de u-

hiformă

militară,

— D-fa eşti vânătorul de bizoni? — j «1 pe un ton care tiu era nici măcar pe departe

ntrebă

cordial

Necunoscutul primi întrebarea persoanei oficiale du un râs rede, un râs straniu la care toftişchii feţii sale păreau că nu îau parte; ^ooî răspunse simplu:

— Da, eu sunt.

— Şefii tribului Ch-ppewayan şi -1 Marilor Sclavi, aflând despre apropiata ta sosire, au ţi- Mit la un loc sfat şi au venit aici pentru a-ţj vorbi.

La un semn al personagiului, şefii veniră să se grupeze în fata călătorului. Pentru un om care î-a tratat du dispreţ pe asprul Sittmg Huli şî cu o mândrie calma pe nobilul Tunelul Negru, al Siuşiîor, şi care l^a înfruntat pe faimosul

Geronitno cu ochii de vultur şi care a ţinut suK ameninţarea pustei sale pe liberii şi mândrii Co- ^irnanşi, grupul acela de sălbateci, domni şi Nor- nu reprezenta o adunare prea importantă. ^Jniîî din ei, care vorbea un lirnbagiu imposibil de înţeles, pronunţă câteva cuvinte cu o voce su-Jţ>erbă şi sonoră; şi când termină' de vorbit, un «Interpret metis, îmbrăcat totul în alb, la' un semn $i personagiului oficial, care era comandantul oftului, traduse:

AscuPaţi ceiace spune marele orator a* ev/aiţanilor. El a invitat să vină aici toţi şefii riburilor dela sttţj de Işcut Marilor Sclavi, şx a imit cu dânşii sfat. Şiretenia Feţei Palide, care ine să prindă de vii bizonii pentru a-i duce in

J

Miă parte, este bine cunoscuta. Ei propun ca

$Fa>a Palida -să se înapoieze pe teritoriile ^a[1]e

e vânătoare, să-şi întoarcă î&ta dela regiunile fie[1]a Nord, deoare^. şefii de aici nu vor permite

[1] ickidată albului să prindă bizoni vii pentm a-î :ure în altă parte. Bizonul, adică „ftgetev”, este seul lor. El le dă lor hrana şi pielea, şi dacă va

i dus de aici nu se va mai întoarce niciodată*, tnnei şefii şi poporul lor vor muri riie foame, şa dar al îl condamnă pe Fata Palidă >ă se în- toarcă îriapot şî îi strigăt „Naza! Naza! NazaP\

* Aflaţi, cS în drumul meu am auzit de mii JJe ori cuvântul acesta de „Naza[7]* — replia# iranătorul» pe m ton plictisit şi desgustat — Ce iemnificaţie are cuvântul „Naza”?

* — Aceasta nici un alb n’o ştie şi nici un îii- i!lan nu va voi să spuM — replică interpretul

Ei. bine, răspunde şefilor că' sunt mai hotărât cp. ori când vânez bizoni.

— Vânătorute, nu eşti deloc prudent, — inter-
vetii comandantul cu vocea sa oficială. — îndieriîl ttu-ţi vot permite ftfeiodată să capturezi bizoni ini pe teritoriul lor. Pentru ei bizonul £ste o y,vU State pe care o adoră; mă miră că tiu tc-am oprit! până acuma..

- Si cine ar putea să m'<t oprească?

...... Indienii. Dacă nu renunţi la gândul îâu te
vor ucide.

~ Şi spui asta unui plainsman? - exclamă vânătorul. * Rpoi după o clipă, în care timp tichii s?îi aruncară fulgere, re-uă:—Nu există lene care kă mă împiedice să fac ceeace vreau să fac, şî o superstiţie indiană nu rnă va abate niciodată din drumul meu. Sunt o vulpe bătrână şi nu rnă aş dus de nas de frumoasele voastre cuvinte. Ani întregi Societatea Golfului Hudorn, pentru a salv* garda comerţul sau, de blănuri a încercat să în* depărteze de regiunea aceasta pe toţi exoîora-torii. Pană şi sir John Franklin care era un en* 9^z, :Va putut cumpăra dela ei alimente. Pol'* tu a Societăţi! es'e de a susţine pe indieni, pen* jtn* n line departe pe vânători şi pe negustori faîfffe. pgfltfw Cf? Bite foarte limpede: peu*
truca în felul acesta ei pot acapara giei de mi* lioone pe un preţ de nimic, Cf£d6ti ci jafti stră> bătut mii de leghe, eu, un plaiîfsmain, ca să fiu înspăimântat de voi sau de indienii aceştia cu podoabele k> de copii? Iri căzui acesta tfa să vă a» trag atenţia că v'aţi înşelat.

Interpretul traduse; şi atunci toti şefii unuî
- ditp^ altul, cu un şuerat de şarpe scuipară în îaţa ''ât'fitoi'uluî. Jlcesta rămase nemişcat sub ©cară, apoi îşi şterse liniştit faţa, şi cu vocaa sa s'trahÎH de reo« #e adresă' feiterpretulul:
! * ~ Sprftif i&stor ti soni
eeeace - pa*
insulte
un
a îi, din moment ce îndrăznesc sa om neînarmat Spune-le că nu sunt şeii ci câini; Că nu sunf nici măcar „squaads”, ci n'şte pa-, Săi mizerabile, Spune-Ie că Ie întorc spatele Ia toţî. Spunere că Faţa Palidă s'a bătut cu şefi de indieni adevăraţi, şj că în faţa câinilor el Ie întoarce spatele* Şi mai spune-le încă că vânătorul aîb îşi Continuă calea spre Nord.

Când interpretul termină de tradus acete cuvinte întreaga adunare a şefilor îu străbătută de un murmur, ca utt tunet îndepărtat. Fără si Ie acorde vre-o atenţie, vânătorul !e întoase spa* fele.
i
In timp- ce se îndepărta zări un iacKaa slab Şî înalt ieşind din barca sa. Vânătorul îl inter-
* . * i. ^ »< 1 W
M *
pelă cu asprime, dar indisnu! sări pe mal şi o rupse la fugă. Furase un pachet şl ar fii reuşit poate să dispară dacă nu Par fi împiedicat un obstacol neprevăzut.

Un alb de o statură uriaşe jntercepfee calea hoţului. Imediat

pachetul căzu pe jos, iar indianul sbură ca un catapuît în fluviu în mijlocul strigalelor de indiginare şi de surpriză provocate de acel incMent neprevăzut. In timp ce Indianul înnofa cu energie spre mal, acela care kase partea ..vânătorului, ridică pachet-1, care jcdsse un sunet metalic, şi se du re să-l ^ înmâneze necunoscutului, căruia îi întirfse cu prieteni# o mână uriaşe de gigant.

— Mă numesc Rea — zise el cu o voce pro-
V
funda
♦ : •• • • , • .
I
Şi eu jones — replică vânătorul, apucând
/ia i ca î trt î Y\ Aln r% r
mâna ce i se întindea p examinând cu ■ uimire pc acest prieten nou pjeat parcă din cer*

Intr'adew, Rea* era uni ^ufeiţîc ~mmş, pe
lângă
puic

acesta
car? vanaţorui părea aeaarepiui un EI măsura nu mai puţin de doi metrii înălţime, Bvea nişte; umeri largi, iar capul sau puternic ;i ciufulit se sprijinea pe un gât de taur. Totul indica la el o forţă brutală extraordinară,

i — Hello, tu, negiustorulef — exclamă comandantul Fortului. — Ar fi maî bine să te gândeşti de două ori înainte de a te alia cu vânătorul de bizoni,
; — Du-te la dracu împreună cu blestemaţii iăştxa d'e Piei Roşi cu urechile lor de câini pu- | iţhinoşi 1 ■— replică uriaşul, — Rm întâlnit in-.
I Sfârşit un om din aceeaş rasă' cu mine şi din î jjara mea, şi hicrg cu el.
i i Zicând acestea îşi croi drum cu mâna $a pu-
i fernică printre şefii indieni. >

Pentru Jo«es acel Rea valora mai mult decât zece oameni obicinuiţi, deoarece acesta cunoştea regiunea, limba, triburile indiene, şi obiceiurile animalelor.

— Nu prea sunt bogat, o recunosc — zise Rea — dar pot să te asigur căi sunt omul de care ai nevoie. Îmi amintesc de unul Jim BrentV pare te-a cunoscut în preerie, şr cari spuneaf că te numeşti Buîfaio Jones, - v
— Da, îtni amintesc d0 acel Jim Brent — răs-*.
, punse Jones. — R murit în una din ojtăliite iui
Custer. Ai fost p i^ienul lui, ai? Dealtfel nid m aveai ‘nevoie de recomandaţia aceasta, deoarece .maniera în care fe~ai coinpartat cu indianul acela Ji-a asigurat întreaQia mea simpatie.
Curând, Rea se manifestă ca un om de upţine ctainte şi de multă acţiune Cu câteva teame, pe
- care 'Jones le avea în barca sa, ridică şrota şt papa imbai'caţiuxie^
fclari. cârma, gi construi încă

O pereche de vâsle.

— Buffalo-— zise el apoi către Jones —întinde cortul şi aprinde focul: ne vom preface că vrem să cantonăm aci pentru la noapte In felul acesta indienii nu vor bănui că vom porni la drum.

Soarele era la asfinţit Nouri .mari-se înctră- *i;iadeau dinspre Nord, şi un/vânt- rece agita frunzişul copacilor. începu să plouă. Indienii plecaseră, probabil pentru a se adăposti de ploaie* Jones hoinări prin port» apoi veni să se refugieze la rândul său sub cort.

Dar dacă crezuse că se va putea odihni, înşelase; 'deoarece Rea cu un gest îl opri» des-* făcu cortul de pânză cătrănită şi-l împături.

— Hai! — porunci de plecare

Barca se deslipi uşurel de lângă mal şi porni idŞalutigul ţărmului la vale, dusă numai de puterea curentului,

Pe Ia miezul nopţii ploaia încetă brusc. Ici,; colo, printre nouri stelele scânteiau ca nişte licurici, Apoi apăru şi luna, Care argintă creştete arborilor de pe ţărm, transformând fluviul întro mare de aur. In depărtare, se zăreau toarte vag jmunţii înalţi scăldaţi' în lumina dulce a lunii, Fluviul şipotea cu vocea sa ameninţătoare» ros- togolindu-şi tindele spre mare şi transportând pe cei doi îndrăzneţi spre necunoscuN snre a- ventură...

■

CAPITOLUL IX PE MARELE LAC AL SCLAVULUI

A .

Timp de două luni, Rea parcurse împreună cu Jones ţărmurile Marelui Lac al Sclavului şi îns* fâfşit, poposiră la extremitatea lui seot^ntrional&i

9*

I

Acolo găsiră o colibă Căzută pe jumătate îit ruină şi caţe avea în interior o vatră rudimeri tară de piatră.

— Nu prea avem mult timp de; pierdui — zise Rea, — Iarna se apropie: o simt după vânt Dealtfel, cred că ai remarcat şî tu cât de mult s’au scurtat şi zilele*

— Cred că ar fi timpul să pornim la vânătoarea faimoşilor bizoni — replică Jones.

— Nu ui a, prietene, că peste puţin vom avea noaptea nordică. In curând vom fi blocaţi oe un interval de cel puţin şapte luni Pentru mo~ meni avem nevoie de o colibă, lemne şi carne.

O pădurice se întindea până Ia margine^ lacului şi peste puţin ea răsuna de lovituri vântoase de topor. Arborii erau mici şi de mărimi aproape uniforme. In câteva zile ei construiră o co* îibă nouă de peste patru metri lăţime. Scormon nind în aoropierea căminului, Jones găsi o pilă" ruginită şi o damigeana mică de whisky, pe care er&u tissafe câteva cuvinte* neînţelese.

— Injeleg ce poate să fie — zise Rea când ■camaradul său îi arătă obiectele descoDeîite. — Dacă nu mă insei, Franklin a construit această[1] cam prin anul 1819; iar în 1833 căpitanul Bacq care pornise în căutarea vasu[1]ui Furu, comandat de Ross ,se ahă;u^e şi el prin această regiune...

Tnlr’una din zile o uşoară urcare de tem- pmitnrg aduse cu sine şi zăpada: dar ce zăoa- dă* Fulgi mari ca nişte pene căzură în iuru!

' *4 • M m. M » m J*.

A ^*1

coll

noctiI
)ej, aproape toată ziua; în timpul .rinrftndu^sie un vânt aspru, zăpada se îngrămădi în tro^ne pe pereţii colibei.

— Minunat! —> exclamă Rea, citind în pr~ yirea camaradului său o oarecare nelinişte».

felul

acestai

Sgomotele creşteau

urletele, lătratul

Lasă să cadă zăpada în tihnă, în renii vor începe să emigreze, iar nof vom av^EC ctfrne proaspătă din belşug.

K doua n soarele luci din nou, dar era pa>
lid şi lipsit de orice vlagă. Intre timp începu să bată dinspre nord un vânt rece care te înţepa ca nişte ace, iar zăpada îngheţă în câteva mi- nute. Seara, în timp ce erau înfăşuraţi în păturile lor, cei doi* vânători auziră afară mşfief
sgoirote vagi. *

— Sunt indieni ~ zise Rea. — Emigrează spre n^rd în căutarea renilor. ■
; şi până. noaptea târziu câinilor şi loviturile de ciocan* făcură ca somnul vânătorilor să fie imposibil. Dimineaţa, ieşind din colibă, ei zăriră de ju5r împrejur, ca prin miracol, un sat indian, formai în cea mai mare parte din corturi de piele în* tinse pe nişte prăjini şi fixate de pământ priri ajutorul unor ţăruşi mari. Focuri jnari ardeaif pe ici pe colo.

Un grup de copii sărăcăcios îmh iicaţi, se ok priră să-l priveaseja pe fotatesf; el păreau îrisf- prirr gntati ?i sumefia^ odată de npari*ia nsU Aşteptată a acestui alb. jones se înapoie în <fo- şi ieşi aproape îndată, ţinând *n mână nişte de zahăr cubic,

— Indieni dlri tribul „Cuţitul Galben'\
plică Rea. — Sunt foarte săraci şî mor literă- mente de foame.

Jon^s făcu un semn unui copil, dar acesta nu se di'i
oc.. 61 rr\ ••'-jre!rit, fî-
■ o p.im de uimire asup rJrăinuluL

—* Molar nasu — îi zise Rea. Şi îi explic#- lui Jones: — Inseamng; *Om alb -
ııuɑ
^ «♦
bucaţı
Băiatul

păru ci se frezeşfe din toropeala şa şi fee întoarse să privească sfcre camarazii săi; crrl între timp se apropiaseră cu câţiva paşî* Tcfres băgă în gura o bucată dfe zahăr, apoi în> !r*e alta mîduTui

indian. Acesta o luă cu ti- ; ’ltate, aproape cu teamă, o băgă în gură, şl 2‘rr diaf după aceea, începu să ţopăie vesel.

- Hoppieshampooliel Hoppiesham’pool ie.! — ur* îs- el înfoîspre ceilalţi, cari aiuzind! aceste cu* vi te ise aptopiară Ia rândul Tor în goană, j — Ce naiba zici? — întrebă' Jones.

— Sare dulce — explicfă Rea. — probabil că puştii aceştia nrmi mai gustat niciodată[1] zahăr;

Toată banda» de copii îl înconjurări pe Jones;[1] ctee le distribui bucăţi de zahăr. La strigatei# ("2 pffîeere sfe. micilor indieni, îşi făcură! aparîţi» î * tinda cortului câteva sauaws şi chi^tfaPVaj băr* i;Hi.

în viata sa Jones nu mai întâlnise un" trib maî sf* SridfenL Dumice ^hîrabară! intre ei câW Kva cuvfatc ffeînţelese, atât bărbaţii cât şi fe-
~ ca în aşteptare. In atitudinea lot care să indice demnitate sau vre-un se^f ^nt 'de prietenie.

Mor de foame! — exclamă Rea — Au vz* rK ia Lacul Sclavului ca saiA roage pe Marcel^ S >irît să le frJmeată reni Buff, ori care ar ff r ntimcntele taie, îîu Ie da tfe mâncare, altfel II voîu avea pe capul nostru pentru toată iarna/ Este crud, o ştiu prea bine; nu uita însă că ne
ţinuturile nordice.
^ -V
TTvr - , ■
i-. *5» .
ramaser
nimic
auau
Jones hu puf» insa rezista cererii mute pe iCfflfe o citea ta ochii bieţilor cHbii . I f Inviţi deci
in
coliba
sa şi le prepari o supă! uriaşe |n Care muie o cantitate respectabilă de biscuiţi
uscaţi
\
<
• r
indi
112
Micuţii mâncată totul cu o aviditate bestială,

— Iată un spectacol cu totul nou pentru mine î — exclamă Jones. — Nenorociţiil

Rea nu replică nimic, dar .îşi-clătină ţ\i tor capul.

Intr’iuia din zile, pe când Rea părăsise coliba, o duzină de indieni reuşiră să forţeze uşa tolibei şi să pătrundă înăuntru, urlând şi ameninţând ca ftişte sălbateci. Jones, care rămăsese sincirr, pentru a evita un jaf total, era gata să le cedeze nişte alimente, când intră pe neaşteptate Rea.

Dintr’o sinejură' privire, el înţelese îiffreaqa si tuai ie. Dădu drumul căldării pe care o ţinea In mână, deschise larg uşa şi int^ă în acţiune, în mai puţin de două minute, coliba fu măturată de intruşi. Atunci el trânti uşa cu putere şi puse ba*a de fier..
Toneş râse cu hohote, şi din nou el mulţumi fceruUîi, care-i scosese în cale -un.-astfel de oriet^n.

Puţin după aceea, Jones ieşi din colibă pentru a lua lemne. Privind din întâmplare în zare, •zări o massă uriaşe neagră care s^frnîşfca[1] oe fondul alb al zăpezii; şi imediat chernă prietenul.

— Este avantgarda cirezii de reni care e- migrează — zise Rea, fără a sta pe gânduri, Uite! Auzi cum strigă indienii? ,tAtonj Atoni”’ ceeace înseamnă „reni”. Imbecilii aceştia de indieni sunt în stare şă aîunge cireada şi să ră-
rrtână fără carne.

Timp de câteva secunde, Jones scrulă lacul şr ţâr mul cu ochiul său exersat de plainsman, apoi intri ca o furtună în colibă, de unde ieşi ţinând în fiecare mână câte un Winchester, şi se îndreptă cu un pas grăbit, printre indieni? cari
V •
tfriaîu şi gemeau, spre banchiza Inferioară. Cî- teade se afla la o distanţă cam de o mie de meţri şi se mişca spre sud^est . Jc"°s făcu un ocol în aceeaşi direcţie, apoi şe ppri rămânând nemişcat ca şi trunchiul unui copac. Cireada se apropia mereu până când junse la o distanţă de două sute d^ metri d# vânător,

Abia atunci, el puse un genunchiu pe păK mint şî din obişnuinţă, ochi în conducătorul cf* rezii. Se auz! o detunătură. Animalul ffeu irrf salt înainte, apoi - se prăvăli mort în z&oadiă* Timp de câteva mitfute armele lut Jones conţi- nuară să împroaşte moartea în cireadi.

Un sgomot ajunse până la el, venind diitspri malurile lacului, şi el îl zări pe Rea fugind SD?$ cele două sănii, în timp ce indienii se avântau[1] prin pădure, apropiindti-se şi ei de locul und& făceau neînsufleţiţi renii dbborîfî.

— Buff, tu eşti într’adevăr omul de cari ttiUa vorbit Jim, — * tună Rea, examîn&nd prad# doborîtă. — Mulţumită ţie, indienii vor avea £arne pentru toată iarna, ?

— Treizeci de lovituri în maî puţin de trei-* zeci de secunde — zis<e Jones ; — ia să vedem
reni am doborît?

— Douăzeci. Douăzeci, Buff, sau înseanrniăf nu mai ştiu să număr. Ah! Uite că vin ^
blestem aţii aceia de Piele Roşie.

Uriaşul scoase din buzunar iin cuţit de va-
ts&toare şf începu să jupoaie r$nii> ţn Câteva *n£- We fu însă înconjurat de indieni, păreau W Ine- bin^li; Fiecare din ei avea în mână câte un coş
castron pe, care-1 ţineau ridicat fti ius;
UIHmttl vine tor ■

câţi

că

şl toţi la un loc cântau şî s£ rugau/ Unii dansaţi* Cuprinşi de o frenezie mistică, alţii îngenunn- chiarăv Scârbit,- Jones întoarse privirea dela a- ceastă scenă desgustâloare, Era convins că sălbatecii aceştia abia daca erau mai s&periori canibalilor. Blestemând şi înjurând ca dc mama focului. Rea îndepărta pe indieni cu lovituri solide de pumn, dar sălbatecii deslăafuiţi, reîn- viau de fiecare dată atacul, cu urlete furioase care acopereau strigătele şi blestemele lui Rea. flTem&tidiuse ca prietenul său să nu fie victima vreunui atac trădător, Jones îşi croi dfritm prin

mulţime

— împarte cu ei, Rea! împarte m 4sii —- îl sfătui el cu vioiciune. Atunci gigantul aruncă; hoardei înflămanzite, bucăţi uriaşe de carne, în-

fumegândă, pe care indienii le tăitSrS- spre pfejă.

— Imbecili şi hoţi! --- mârâî Rea, şter<jâdu~şf fruntea de sudoare. — Ştii ce spuneau? Că l-au Convins pe Marele Spirit să le tfirn&ată reni! Şi 'când te gândeşti că fără tine ar fi rămas ci* toţii cu buzele umflate! Ş’o ştergem acum, altfel va trebui să ne .luptăm cu vreo haită de lupi!

încărcarăm trei reni pe fiecare sanie? şi-î transportarăm repede înspre cabana noastră.

A doua zi dimineaţa, sosiră alţi doi indieni în nişte sănii trase de câini; şi sosirea for fu sărbătorită printr’o altă hărmălaie,

— Sper că în curând vom scăpa d£ incomozii[1] noştri vecini — îmi zise Rea în dimineaţa ur

mătoare, în timp ce ne înapoiam spre cabana noastră cu o provizie cu ăpă: — şî să fiu spânzurat*Buff, dacăf diavolii aeşştia n’au aflat in CÎIpa aceastăi <Sne eşti si Denttti 0 ai venit aiclSi

Cet : id<^'indieni pe tare i-ai văzul* îe-au adug !. la-ţi puşca şî hal cu mine si vedem curii

ştiri

stau

lucrurile

Indienii îşi strângeau corturile. Vânătorii mkrcarS imediat că purtarea lor era cu totul alta acum. Rea încercă: si infrig vortiS cu eî, dar ftti prîml nici un răspuns, Atunci el puse mânai pe umărul bătrânului şef, dar aceste Q respinse şi-x întoarse spatele. Cu un mârâit, uriaşul îl făcu să pivoteze în jurul luîişi ti vise câteva fraze in vocabularul indian. Răspunsul pe care-1 primi fu cu totul neaşteptat. Bătrânul se înălţă cât? era de lung, întinse braţul sISu slab şî nporu spre nord, şî urli ca un fanatic:

— Naza! Nazaf Nazaa*

— Păgânul! — excla Rea; apoi întorcând du-se spre cei doi mesageri, care se găseau înf apropiere, îi ameninţa cu puşca ş! continuă:

— Hei, voi de colo! Dacă veţî maî! continua s# ri.ă plictisiţi mereu cu Naza aî vostru să ştîtf că ttu maî 'dau doi bani pe

pielea voastră. Hal,
. B.itf, ne îndepărtăm Înainte ca eu să mă înfurii deabinelea.

In noaptea aceea câinii fură ţinuţi în cabană şi cei doi bărbaţi făcură de veghe cu rând ui Dar nu se întâmplă nimic şî a "douaf Oi dîmiheaţaf^
văzură că indienii plecaseră, lăsând In uirma lor
o pistă largă care mergea spre Sud;

Câteva zile după aceea» termometrul- scăzu $ n ai mult, şi crepusculul lung de iarnă se pe neaşteptate.
De jur împrejur domnea O tăcere dezolantă! careţi strângea inima ca într'tin cleşte de fer*

— Cum de nu se văd lupt? — întrebă în- Vtma din zile Jones. . ♦
lăsă
riaşul
Lupii nu trăiesc pe zapâdi — răspunse IK

— Sunt ceva mai îh jos, spre Sud, pe urmele renilor, sau mai spre Nord, pe urmele bizonilor.

Jones continua să hoinărească prin păduricea din apropiere, admirând lumea nordică, aurora boreală, fenomen pe care el îl considera cu o atenţie extatică.

— Bagă de seamă să nu sfârşeşti prin a degera — îl avertiza mereu Rea, cu acel aş ton cu care Lar îi vorbit, spre exemplu, despe bis- cdţi. — începe se facă frig.

$1 într'adevăr, termometrul mai scăzu incă cu câteva grade. Cadavrele renilor se întăriseră <?â> tferul Cei doi vânători respirau cu greutate şi fi* se părea că odată cu. aerul inspirat ie pătrun- ties în plămâni ace subţiri de ghiaţă.
Ş* lunile treceau cu încetul. Din zi în zi Rea
'devenea tot mai tăcut lipsit de exuberantă.
Uneori treceau zile întregi fără ca el sa scoată ttiâcar un singur cuvânt.

Şi zilele se scurgeau cu încetineala de n ele într'c toropeală desăvârşită.

CAPITOLUL X.

ÎNVINGĂTOR ŞI ÎNVINS.

. i *
/

Jnsfârşit aureolele boreale deveniră mai puţin frecvente, umbra cemişie începu si se lîmpe* ţeească, iar mercurul începu să se urce, s'ar ff 2is în contra voinţei sale, ca un tiran care nil
vrea să renunţe . la pubere. Sne^ania renască în inimile celor doi vânători.
•• O primăvară sub zero flrade! Pe ziu;: de 12
flprfie îşi făcu apariţia a bandă mîcS de indieni După Rea, ei aparţineau triburilor Câinilor, oa lK%i goniţi de triburile Marilor Sclavi, o rasi pe cale de dispariţie şi tot atât de săracă şi de flămândă ca şî cei din tribul Cuţitului Galben.. Totuşi nouii veniţi se arătară mai prietenoşi fa tăi de cei doi vânători» ceeace lăsa săi se presupună; că ei ignorau scopul celor doi albi; şî Rea reuşi[1] să-l convingă pe cel mai voinic dintre ei să-î însoţească spre Nord ca călăuză.

După o călătorie de o zi spre Nord, pe <* câmpie monotonă şi ondulată» acoperită de zăpadă, ajunseră într'o regiune în care creşteau nişte arbuşti micî. subţiri, care nu treceau de patru, maximum cf metri înălţime.

— Ditchen Nechi a! — anunţă călăuza.

—. „Pământul arborilor mici" — traduse Res*

Intr'un rând, un animal mare frumos şî alM ca zăpada, se oprî la oarecare distanţă de cei doi vânători, privindu-i cu curiozitate. Părea utt câine uriaş, cu expresie mai sălbatecă decât oricare altul din rasa sa,

— Ah! ah! însfârşit eşti aici, pul$orue» — exclamă Rea, punând mâna pe Winchesterul săuv

— Un lup polar, Buff. Sunt nişte diavoli P'M de o cruzime extraordinară!

' Lupul ca şi cum ar fi î #*es acele cu vin te, fi/'i fi botul său alb, adulmeca aern, scoase un urlet care răsună ca un vaiet supranatural, ar>oî 8^'ăru. confundându-se cu albeaţa imaculată a

♦ ♦

zăpezii

După alte cinci zile de

călăuza se opri în faţa unor

vi Aoefet»! — exclamă e. a

mele

f

Cel doi vânători se apropiară şTcerceîara uf* erau foarte asemănătoare ct* acele IăsaW

5 renî, numai că. erau mai lungi Bo%lră sC Idesbame câinii şî să întindă cortul. Dupăl o masil în,gafe, indianul, urmat de câini, porni ,pe ur~ mek proaspăt descoperite. In urma lui vfeieai* Rea *T Jones, alunecând pe patîne. Du$ă ca* te va minute călăuza îngenunchîe în ză'padă#; 8* poi ladăndu-îe semn, striga' 3m nouţ „Agefej?"f

— şî în acel aş timp asmuţi câinii *

Ln b distantă de câteva sute de metr!, jo», îrrtr'o vale, se vedeau câteva perechi de anîmafe negre, ceva mai mici decât bivolii americani şl care se distingeau net pe albeaţa strălucitoare a gheţii Jones scoase un ţipăt de bucurie, apoi începu să alerge atât de repede, încât îl lăsS tu 'mult în urmă pe Rea, care alerga după el.

In câteva minute bizonii fură înconjuraţi de hail?! de câini, cari începură să latre cu furie. BT< oV animale încolţite mugeau Scuturând ca putere capul lor uriaş* Jones simţi Cum îl cu* "e mila.

Nu, nu, ar fi o crimă! — exclamă eî.

In clfpa aceea fu ajuns din urmi de Rea» care gâfâia ca o focă.

— Hai, înaintef — exclamă el —. Ce maî aşteptţi? Avem nevoie de carne proaspătă, iar eu mai vreau şi pielea Iar.

In curând animalele căzură sub loviturile bine ţintite ale vânătorului de bizoni; indianul însoţii de Rea se înapoiată la cantonament, pentru a a* duce săniile, în timp ce Jones, rămase să neze cumx viu interes animalele pe care te darisjfe cu atâta ardbare să le vadă.

Doi din bizonii ucişî fură încărcaţi pe o sattie

princ

călăuzei
şi transportaţi îa cantoiîameîit Operaţia jupuînei fu uşoara şi scurtă pentru nişte mâini atât de abile şi de practice,

— Şt acum, Rea pornim în căutarea viţeilor acestor biete animate — zise Joineg; — după aceea ne vom putea gândi la înapoiere.
Nu este prudent să desvăluim planul nostru
— observă Rea, — Să ucizi un bizon mai treacă meargă', dar săi capturezi viţei vii, vai provoca un tărăboi cum nu s'a mai pomenit. în orice caz să încercăm.

Rea ţechini' • alenţia ■ indianului şi începu să-l vorbească într'un direct neînţeles. Repeta adesea cuvintele de „Agetev Nechita'', şi Jones ghici că acele cuvinte însemnau „pui de bizoni'\ Călăuza după ce ascultă cu atenţie pe uriaşul Fată PaHdfr* scutură cu violenţă din cap şi întoarse spre Jones o privire plină de mânie şt de oroare. Urmă apoî ttn act straniu şi inexplicabil: indianul se ridică In toată hingîmea sa, se întoarse spre nord, ri- dkă un braţ, şl timp de câteva secunde rămase astfel, într'o imobilitate de statuie, apoi, cu un aer hotărât începu să-şi Strângă păturile şi uneltele sale şi să le aşeze pe o sanie.

— Ce naiba are de gând să: facă?— exclama! Jones.
. — Jackoway dichien hula — zise indianul, arătând spre sud.

— Jackowag dichten hula! — repetă Rea. — Blestematul acesta de indian zice ca se înapoiază Ia ai săi. Ce părere ai? La două z0e distantă dci Oceanul Arctic! Ei bi«e, .Jones! pot sa te tăi blestematul acesta d!e şUi ya in^ pe ai jsăi, j :■ r !• c

asigur,
m
foa
ei sale spre indian. dar acesta, deşi înţelese rte bine semnificaţia acelui gest, nu ^e clinti' 3in Ioc*

- Pentru Dumnezeu, Reaî Nu cumva ai de psnd să-1 ucizi! exclamă Jones, dând înlături ţeava armei care-1 ameninţa pe indian»

Si dece nu? — replică Rea. — Cred că -ne-flm scuti de multe necazuri dacă m'ai lăsa să-l ucid.

Din partea mea, da<$ vrea să plece, n'are decât Suntem în zona bizonilor, avem câini şi carne din belşug. Vom •• prfnde bizonii cei mici 8& ne vom întoarce la Lacul Sclavilor poate chiar
înaintea lui;

— Da, e drept.., murmură Rea, nu prea
convins.

Intre tjjmip, «emSşidat, indianul aştepta. Diin călăuza ascultătoare şi serviabilă cum fusese până acuma, se schimbase pe neaşteptate într'un «^Jbatec cu înfăţişare tăioasă şi hotărâtă. Refuză car-ee pe care i-o oieri jones, făcu din nou Ufl sen ui spre «ud! şi privi întrebător la cei doi albi* şi cum le-ar fi cerut permisiunea să plece. Am- ut>if~ vânători dătkiară negativ capul. Atunci el îşi feb* in repetate rânduri pieptul, arătă' eu indicele spre Nord, strigând solemn:

— Naza! Naza! Naza!
"V.

Apoi slări în sanie, biciui câini, şi fără săi privească îndărăt, dispăru pe după o rîdicătură ar' solului
Cei doi vânători rămaseră timp de câteva nyte tăcuţi, apoi Rea,

scuturân^-şl capulsă* îifare ciufulit, ’isbuftii într'tm hohot de rfts. . 4

— Kfera! Ntfzâ! Mereu blestematul acesta^ de „Naza”! Hă! mi Hai

mi

ij; r •• <% ’•. i •. , ■

fi doua zi dimineaţa cei doi vânători dădură peste o turmă de bizoni.

— Ia te uită, sunt şi viţei! — urlă Jones.

- — înapoi! înapoi! — rtlgă Rea. — Turma este numeroasă şi pare a îi furioasă.

Din fericire crea la se despărţi în diferite .?ru- ţte. IJnut din e\ 4de câini ocoli o colina |î se igăsi la un >?nent dat blo:at în faţa. unui banc de gheaţă, E a t *n tolal trei femele şi cinci jfîţe?. Păreau înspăimântaţi de înfăţişarea sălbatecă a câinilor, cari continuau să latre*

Pentru un om de abilitatea şi experienţa lui jfjones, capturarea Celor cinci viţei era m ,oc
Sie copii,

-- frslarşit îi avem, Jones! — exclamă Rea. - î a \ɪ*ᴛ» urmează plicea cea mai grea din toă<$ Intre p înde rea noes'ră: înapoierea. Mă duc să ftdu r nîire. între timp fă-mi plăcerea şi omoa- jfcfi-T».'! câteva din animalele cele de colo. în felul
fîcesta voi avea* câteva piei de care am neapă- ată nevoie.

lones era în culmea fericirii. îşi împlinise vt-* fcuî vieţii sale.

Uriaşul Rea, cit unul din rarele sale surâsuri* tl privea cum se amuza cu micii săi prizonieri.:

- Nu le este frică oamenii; pe cete desiqur. #6 nn-i cit rose — zise Jones — dar în scîiimŞ
e ?e n de câinii noştri. Trecură câteva zile de Stt&rori- rapidă pe ghiaţă, cu scurte interval^ o -Tihnă şi de somn, înainte ca cei doi vân&lori dea se?ma de teribi a primejdie care-i^ame- mm în pnsliu1 ace’a alb. Carnea pe care a TOaseră cu dânşii şi care servise şi la aliment.---
frea câinilor,' terminase.
Fu un moment de adevărată groază. Cei \:oi
A* • V
i
4
I
/ K
neştiind
î
1 •• •]
săi
bărbaţi se priviră mult timp în tăcere ce hotărîre să ia; însfârşit 'Rea propuse: *

— Să ucidem un viţel şî să-i frigem carnea timp mai avem încă puţine lemne.

Cum?. Să sacrific un vitei? — replică ui mit Jones. — Niciodată!

Prefer mai curând mor de foame!
Uriaşul nu mai zise nimic,
îşi t-Qntinuară călătoria, indreştându-se som sud-vest- Apoi începu să ningă şi ifei doi tori luară hotărîrea să ponosească pe locul undâ se aflau, Mâncară Câţiva biscuiţi muiaţi în ceai^j apoi se culcară. In zorii zilei Jones se strecura5; afară din cort. Ninsoarea încetase, dar câinii; dispăruseră. Alarmat, îşi strigă prietenul. La sqo- moţul vocii sale,, câteva movilite de zaoadă rtt~* cepiiîă să se mişte şi din ele ieşiră la iveală? câinii. Domiseră sub an strat de zăpadă.
— Ha? Ha! — râse uriaşul. — Ş-i- unde suni lupii? i f De câtva timp era n reocupat de un singur gând: — Unde sunt lupii? *
— S*au dus la dracu! — replică Jones prost dispus.
îşi reluară călătoria. Pe la sfârşi* u* zilei» a- junseră la Little fjjjîcks, o pădurice crin cârc
Cu câteva *e mai înainte. Fiind1 sigurî nu vor duce lipsă de lemne, c&ntonară.
— Ne-au mai rămas patru biscuiţi si câtew^ ceşti de ceai — anunţă Rea. — Am/ socotit că ne^ şflăm Ia două sute de mile de Marele Lac al Sclavilor! Dar tode sunt lupii?
In clipa aceea geamătul vântului nocturn păru ca şe ţratasfbml intr'ujn urlet lung»,
trecuseră
Viţeii se agi
iam, lari
câinii
adulmecară
plângăreţ.
ă bănuitori
rezemat de un copac,
urletul se repetă din
aerul, în timp ce Rea,
Exclama: „Oh! Oh!n flpoi tiw, maî acW şf maî
— Nu va trece nici ti - ^ şi vei vedea 01
i, de lupi a4ev':-:i t, Bctff, — zi se * tm blestem; uriaşul sări în picioare,
punând mâna pe puşcă. Nişte umbre repezi trfc-r cură printre arbori, copfundându'-s& cu
de
lup

Scotând

albeața
zăpezii

Văd
— Oh 1 Oh! — urlă din ţiou Rea. - nişte ochi verzi care te privesc, Buff; nisîe ochf
de foc.
comparație

Infernul însuşi
ie cu aceşti demoni
este o nimica to^tS îti- albi. Du animalei#
în oort, şi ţine gata câinii, Va trebui sS <făm dt
lupt
U
Zicând acestea, ochi şî deschise focul trnoa
triva iduşm anului
nes trase ia \
Urmând
ândul său, de
exemplul uriaşului, JQU,
parte a corW
cealaltă
tui uf, RmX o în vălmaşaîiă ,apo! nimic.
T
şfcle.
Aşteaptă
r
strigă Rea
Cruţă cartul
Câinii

lanțuri

lătrând
cum*

gioşi

trăgeau furioşi de împotriva lupilor* ftea aruncă câteva vrcasW
* •
Şi
asupra
focului
flacările
luminară
iaşii*
p
rea pe o oarecare
efugiară
distanţă
printre
, Câteva forme, albe
<!e noî
arbori.
decât
se r

— • Mai curând se tem de focfi observă Jones, Vânătorii .profitară de cete câteva de răgaz pentru a-şi fat» o provizie ,
clipe
de
nopţii

când lemnele
parte, lupii de-
♦ w
lemne. Dar pe la miezul

ronsumate în cea maî mare veniră din nou mai îndrăzneţ.

Mai ai şi ale cartuşe, tuf afarSde acele dfa
— întrebă Rea.
Da^destule,
încărcător?
altul
» Alunei* foc!*
Ochind cu atenţie Jones trase anul după mai multe gloanţe, în ma^sa tăcută, albă, cme aştepta. Urmă iarăşi o învălmăşaîă, ca şi cum ᶠ s’âr fi dat o luptă tăcută, apoi nimic.
— Rea, este ceva fantastic, cu haita aceasta.
O licită de îupi tăcuţii
---■ Oh! Oii! — răsună iri pădure vocea uriaşului.
Pentru moment se părea că primejdia unui atac serios fusese înlăturată. Cei doi vânători, după ce mai aruncară câteva vreascuri asupra focului, se retraseră sub cort, dar nu pentru a dormi Trecură astfel mai multe ore, apoi pe neaşteptate se euzi o învălmăşaîă de luptă cjroa- z^iiă înso'i'ă de mârâi uri şi urlete sălbatece. Repede afară!' — urlă Rea. —•« Ne-au Atacat
Câinii.
Din'r’o sări'ură, Jones, ţinând *puşca în mână, îeii {‘in cort.
!ʳn lup, uriaş şi sprinten ca o panteră, alb
ca
■'.V ~ 4 « ♦
: ănada din iur, se repezi asupra lui; f
pia ă umpătul, vânătorul descărcă arma
tu tiei, care se prăvăli la pământ, s
....
du c de n oarte. In clipa aceea Rea, ieşind ia Yfv-rv\ său afară din cort, puse mâna pe un
vre asc ap’ins şi se repezi în mijlocul haiei des- lăninite. Lupii dădură îndărăt, apoi în saîtfiri u- ria* e dispărură în pădure.
Ce animal! — exclamă jones, târând de urechi 1?î hmiina ftru’u’, Htpul cis, într’adevăr era ţin animal superb, svelt, e’as pircrnic şi cu părui lung şi fin. Fără să pavdă timpul, Rea, rrsi practic începu să-î jupoaie. Restul nopţii trecu Iră de ni i ᵛⁱn incident mai de sea-îîă. A doua
2Î dimincaî^ Rea porni In căutarea altor lupt morţi, dar îr^bui să se înapoieze fără a-şi putea mări provizia de blănuri.
Puţin după aceea, vânătorii îşi reluară călătoria spre sud. Restul zilei se scurse în tihnă* fără ca vre-unul din ei să audă urletele salba- fece ale lupilor flămânzi.
Prima stea palidă a serii scânteia la orizont, când cei doi vânători poposiră' pe malurile Lacului Artileriei. Şl puţin după aceea aerul Hm* pede şi'liniştit al nopţii-răsună din nou de uit urlet lung şi plângăreţ.
- Ah! • Ah! — exclamă Rea, Şi vocea sa puternică şi adâncă răsuna ca o sfidare la adresa duşmanului nevăzut..
In timp ce eî aprindea focul în faţa* cortului, Jones se plimba în sus şi în jos cu un aer preo-* Cnpat. Apoi, pe neaşteptate, plainsmân-ul

trase cuţitul'din teaeă,, îndreptândU'-se în direcţia micilor bizoni, care scormoneau zăpada în căutarea hranei lor naturale; dar nu făcu nici câţiva paşi şi se întoarse înapoi în tinzând cuţitul lui Rea,

- Ce sa fac cu el? - întrebă uriaşul.

- Ţotuşi trebuie să mâncăm — replică vânătorul pe un ton scurt, — şi deoarece mie îmi lipseşte curajul să ucid un vitei, îţi încredinţez ţie «ceasta sarcină, ,

Să ucid unul diri bizonii tăi? — şi Rea râse cu sefomot Drept sjfcţ! spun mi-a cfam trecui foamea. Dealtfel în ctnftnd lupii ne vor veni de hac*

Nu mai schimbară nici uit cuvânt* Cei doi
barbeţi mâncară în tăcere ultimii biscuiţi, apoi Jones goni viţeii ÎTC^ şî se apropie de eâ·n\ ^ — C: ’ ' ret R — striqă* To’ies ^
cit. — Vino să vezi! Câinele acesta este turbat! Moare de liidrofobfe! Lupii sunt hidmfobi!

— Mi se pare că ai dreptate — consimţi Rea* care se apropiase în goană. Şî încă nu s’a ter* minat! Priveşte, Buft, vezi colo jos ochii aefeea verzi care ne spionează? Nu ţi-am spus că lupiî albi tx*i-şi părăsesc niciodată prada?

— Exact; dar ce facem acu n cu câinii noştrii?

— Trebuie să ucidem pe cei cari au turbat* îirî~e teamă însă să nu rămânem fără câini.

In câteva minute Jones ucise cu câteva gloanţ€ bine ţintite patru câini contaminaţi de turbare. Era o situatie înspăimântătoare» Să ucizi câinU însemna pur şi simplu să abandbnezi orice sp€* ranţă tie a te înapoia la cabana „de pe malul lacului, să sacrifici două vieţi omeneşti; să nuHJ ucizi, însemna siă rişti a fi muşcat şf să înfrunt? una din cele mai teribile morţi.

— Rea, ne mai rămâne o singură posibilităţii de salvare — zise Jones, galben lai faţă ca o
Poţi să ţii pe loc câinii; unul câte unul,
lămâie
în timp ce eu le voi pune bo-tnita?

— Oh? Oh! — replică uriaşul simplu şi cu mâinile acoperite de snişte mănuşi de piele apu* că pe unul din câini, târându-1 în apropierea fo* cuini. In timp ce el îl ţinea nemişcat, Jones K legă strâns botul cu .nişte sfori solide. La fel pro* cedară şi cu ceilalţi câini.

Odată cu căderea sorii, urletul lung, lugubru şî plângăreţ, se repetţa ca şi ia noaptea proce^
dentă

— Rm face bine să ne odihnim ftuţin — zise Rea — Du-te tu dte te culcă[1], cu voi rămâne de veghe, dacă/ lupii vor deveni îndrăsnefr te voi chema,

Jones îi urmă sfatul fără si comenteze; Era obosit, aşa că[!] de îndată ce se înveli în păturile sale, şi adormi Nu se trezi decât în. zori zilei* Lângă foc, uriaşul moţăia.

% _ Ei bine? — îl întrebă el apropiindu-se. —* Cum se face că nu m'ai trezit toată noaptea?

— Nu era nevoie* Lupii au fost mai cuminţi decât mă aşteptam. In aceeaşi clipă Jones zări un lup pe malul lacului îngheţat, l-n mai puţin de o secundă duse arma, pe care o luase cu sine la ieşirea clin cort, ochi şl trase. Sălbătăciţi* nea făcu un salt şi dispăru pe după o

colinii acoperită cu zăpadă. Jones fugi dupâ el, îl găsi la vreo 500 de metri şi-l târî spre cort.

Rea Începuse să jupoaie animalul, când pe neaşteptate exclamă:
ii — la te uită? Ii lipseşte un picior dela spate!

— Straniu! înainte de aJ ucide, l-am văzut şchiopătând, dar avea totuşi patru picioare. Mi duc să-l caut*

După câteva minute se înapoie fără a.deseo* peri ce se făcuse cu laba lupului.

— Ei? Ai găsit? — întrebi Rea,

— Nu, şi faptul îmi pare cu atât mai straniu*

— In fond, nu găsesc nimic straniu —> replică Rea. — Lupul şi-a mâneai: propria săi
labă. Uite, pe ratfă se mai văd[r] încă urmele Col* ţilor săi.

— Dar cum este posibil? — privind cu stupoare Ia ciotul pe care-I arăta? prie-f tenul său.

— Şi toltlşi am dreptate. . ! Porniră din nou la drum. In timpul u^
, Jones fu silit să doboare alţi doi câini
d£ turbare 1 r
liniştit

exclamă
*
Jones.

mătoare
“•' "fe \
atinşi
1 Nici nu se stinse bine ecoul detunăturilor şl vântul făcu# să ajungă până la €t urletul tuftcL plângăreţ şî lugubru al lupilor cari se încăpăţânau cu înverşunare să urmeze pista celor "doi vă* nători. '
, j

- Ohţ Oh! Unde Sunt lupii? —i exclamă Rea* Fu o noapte infernală, ptf care c# doi albi o
petrerură într’o aşteptare plină de groapă.

In zorii zilei porniră din nou la drunj, igr o- îtfată cu căderea serii ajunseră pe malul opiiş Şl Lacului Artileriei. Rea întinse cortul într$ două holv'Q; apoi obosiţi şi flămânzi, aşteptară veş* nicuJ urlet al lupilor.

Din nefericire în noaptea aceea le lipsea combustibilul. Nu trecu mult şi în lumina vagi a ezii apărură câteva forme agile, <3ftre se a-ropîară pe tăcute. Câinii mârâiri d’t groază» ţ?ea fu primul care zări apropierea lupilor şi să* tînd în picioare urlă:

- Repede! în cort!

” Jones - îl urmă imediat. Urletele disperate ale pâinilor păreau că anunţă preludiul unei tragedii îterfbfle. Jones scoase capul afarjă prin deschizătura, cortului şi zări la o di stanţă mică o formă ftîbicioasâ care se îurîşa pe tăcute.

- Improascâ-î cu plumbîi! — exclamă Rea.

’ Repede ca fulgerul Jones descărca mai multe gloanţe în masaa mişcătoare; câţiva lupi atinşi fie tnoarfe se prăvăîirâ în zăpa d ă; a 1 ţii fugiră

zăp

schiopătând

Nu mai am cartuşe! — urlă Jones. ;

Fără şă răspundă, uriaşul îl trase înăuntru, pjbse mâna pe un drug de îţSştse înfipt în des-

■ chizâ tur a cor Vui pe care-o astupi^ cu corjput Se auzi o lovitură fi^ăbuşitălî şî un ffip

?uaî îndr&2n£ţ decât ceilalţi se prăbuşi cu capul sfărâmat. Un altul se repezi furios asupra uriaşului, dar avu soarta precedentului. Lovitura îi sdrobise şira -spinării. Lupta oare urmă fu tăcută şi înspăimântătoare. Rea părea mal hotărît ca oricând să,.şi apere prietenul de furia deslănţuită a bestiilor sălbatice. Fără să scoată un cuvânt, măreţ şi tăcut, el înfrunta cu seninătate moartea. Şi numai în clipa când atacul lupilor încetă complect, uriaşul îndrăzni s-ă-şî chi-uie bucuria prin veşnicul său ,,Oh! Oh!’'

— Rea! Rea! Ţi s’a nîtâmplat ceva? — ex- Jones, ridicându-se în picioare.

~ Oht Nimica toată. Mi-au striat numai vestonul, băie'e

Din patru câini 'trei .sucombaseră sub muşcăturile lupilor. Ultimul muri şi el puţin: după aceea.

La lumina cenuşie a zorilor, cei doi vânători zăriră leşurfe hipiV>r întinşi pe zăpadă. Groaznica noapte trecuse

Acum trebue sa ne gândim şi! laj mâncare Rea.

Vrei vSă sacrificăm un bizon? — întrebă

clamă

zise

Jones

Oh! Oh! /Vlai târziu dacă va fi' necesar. Jones reuşi să descopere printre lucrurile sa- te un Cartuş, apoi îşi continuam drumul spre sud. Fiecare tara după sine o sanie cu ajutorul unei funii lungi, Câteva urme de,reni făcu să! renască . speranţa în inimile celor doi vânători*

— Priveşte! - murmură pe neaşteptate Jones, lăsând si cadă furii a săniei — Priveşte, colo printre arborii aceiaî... /

Intr’adevăr, printre arbori! unei pădurici se

Ultimul vânător

cenuşif

Ocheşte!

vedeau ţnişcându-se câteva forme

— Reni! — exclamă Rea. — Repede!

Şi vezi de nu greşi ţinta.

Dar Jones nu se grăbea. El cunoştea valoarea ultimului glonte şi avea răbdarea caracteristici unui vânător de rasă.

î.a un moment dat se auzi o'detunătură. D^şi glontele fusese tras dela o distanţă Se patru sute de metri, renul ochit se prăbuşi mort în zăpadă.

După o oră de odihnă şi după ce mâncară' cari e proaspătă, cei doi vânători îşi înaif reveniră puţin în fire.

—

— Priveşte! Ce poate fi aceasta? — întrebă Ia un moment dat Jones* dupiă ce* porniri din nou l-a drum.

Rea privi la rândul său şi zări nişte urme de >rrîoo*smî de warlmi diferite, toate îndreptate
spre Nord,

— Drace! îndreptate spre Nord! — exclami eî clătinând gânditor din cap. — Ce O mai fî
şi asta?

Noaptea se scurse fără ca siă maf fie deranjaţi de urletul lugubru al lupilor, ia în zorii zile* îşi re[1] tiară călătoria, monotonă, tristă şî interminabilă.

La căderea crepusculul se găseau la cirdaj trei- zeci de mile de cabană, însfârşit! încă o zi şî erau salvaţi. Rea vorbea despre blănurile şaten Jones despre micii săi bizoni. in noaptea acteea veghea fu maî puţin intensă ca de obiceiu, Na* tura îşi reclama drepturile sale, şî ceî doi vână> teri adormiră aîdânc, Cel dintâi Care se trezi fii Rea. flvea impresia că auzise nişte sgomofe suspecte» IritrV> clipită dete pătoîte îxi feturf fî ieşf
dîn coft* Un iirleî efe iw&U frez! şî p& Jo«e^>
aut somnui sau «foarte, co^ se rvpez* ia ‘ rgncTul
său afară.

Chiar în umbra cortului, acolo unde fuse serii legat* pentru la no3p[?] e, micii bizoni zăceau morţiş ţapeni* într'un. lac de sânge. Câteva urme d'0 mocasini arătau cum se dfcsfăşurase tragedia. U-? naşul ridică pumnul său uriaş şi-l scutură a£n meninţător înspre duşmanul nevăzut.

— A fost blestematul acela de indian! Blestem matul acela de indian!

Si vocea "se. pierdu într’un murmur uşor. Vântul Nordul ai, sulf and printre arborii subţiri din pădure, gemea şi pâr pa ca şopteşte ca!
o ameninţare nevăzută:

.... Naz'°* N^a! Naza!

ŢOLUL XL

SPRE SIWASH

- Cine naiba a trăncănit toată noaptea? —» întrebă Frank, a doua zT dimineaţa în timp c® ne luam micul dejun, — Şî ca şf cum aceasta n'ar fi fost de ajuns, butiul nostru tovarăş Jim, care vorbeşte adeseaorî noaptea dfn somn, s’a ridicat deodată din pal, a strigat ca un îeşff din minţi: -„Un vânt îft infern! Un vSnf dte infern I” f I

Jim părea profund umîlif tie revelarea aceea crudă a 'defectului său ; dar ptMrea lux FranK strălucea de safisfactfe Ii plăcea sS glumeasc®
& prietenul acesta întotdeauna Ifnişţif, îrifotlde^n»
tăcut şf calm, îl aţâţa înfr^o manieră irezistibilă, H&ufatea sa oopFăreasoă, caracteristici PiftTmk* ntar,- !se exet<îta cSteodalS pSriff şl a sapt a

Jonfcs, " V ■
: , ‘
sului
ʳ Lawson plecase să îndeplinească o însărcinare misterioasă şi oricât mă străduii să aflu ce a* nume, curiozitatea mea râmase nesatisfăcută. Ordinul zilei era odihna pentru toată ziua şi plecarea în zorii zilei următoare spre Siwash. îmi îngrijii caii, ţjă jucai cu câinii, făcui o plimbare scurtă., mă înapoiai la cabană şi neştiind ce naiba să mai fac pentru a-mi trece timpul, mă’ întinsei pe sacul meu, observându~l pe Jim care se îndopa cu biscuiţi. Veniră apoi, unul după altul, Jones, Wallace şi Frank şi se îngrămădiră cu toţii în jurul focului.

Conversaţia se învârtea în special în jurul armăsarului lui Jones, care în noaptea precedentă, Jdeşi împiedecat, se îndepărtase până la zece mile distanţă de cabană. Chiar şi Frank lua parte, foarte serios, la discuţie ca şi cum s’ar fi aşteptat dintr’un moment într’altul să asiste la o scenă plăcută.

Dar Tiu era posibil să se prevadă ceeace va face Jones. La un moment dat plru căᶠ vrea să se fişeze, Sar apoi se răsgândî şî şe duse să caute ceva în bagajul său. In schimb, Wallace fu acela câr^ veni să se aşeze pe scaunul preqăt$'de maî înainte de Frank pentru „Plainsmair. Jim se ridică şi se dtee să afunce o privire la covata cu r>nîtiâ. Erupă • câteva minufc se înapoîe cu of înfăţişare .perplexă.

— Asta zîc şî cu că este¹ uri lucru infernal! zise Jonez care nu pierdea niciodată ocazia să vorbească de infern! — Imî lipsite o cocă d€ pâine. Nu cumva o fî luat-o un câine?

In clipa aceea, Wallace se ridică şi coca căatt pe jos tWtîncJu-'Se cu sgomot Pe pantalonii luî Wallace Rămase o urmi mare făinii. *

Ce-i asta, d~le Wallace? De canid ax începu să te aşezi pe o oooS tfe făină? — Exclamă Ste< warf cu o ţroce gâtuită; apoi nemai putându-sa reţine isbucn! într’un hohot de fâs, imitat imediat şi de Jim care se înroşise ca un rgc şi se ţinea cu mâinile de hurtă. Râse! şi eu din toată inima în timp ce Wallace se sîlea să-şi¹ cureţe pantalonii cu un briceag Până şi Jones riu^şî putu retine un zâmbet, deşi făcu câteva observaţiuni asore în privinţa ace¹ei glume.

Cât despre mine, nu vroi ^ în ruptul capuîuî săJ trădez pe Frank, dar luai hotăvîrea să nu-f pierd nicî o clipă din vedere.

Mulţumită acestui fapt făcui o descoperire. Sacul în care dormeam se aflai întins într'un colţ al cabanei, pe un fel de culcuş acoperii cu paie; şi remarcai că cineva ataşase de el o sfoară cărei trecea prin înterstiţiile trunchiu^or de 'emn care formau pereţii. Lăsând lucruri¹e aşa .cum e au,, ieşi afară prefăcându^mă că nu ştiam nimic. Fă* când un ocol în jurul colibei observa» că sfoara trecea prîntr’un alt interstiţiu, foarte aproape de locul unde Frank obişnuia să se culce. Nu-mî trebui mtilL ca să¹ ghicesc că era vorba de un complot pus la cale ca să-mi turbure somnul. Ho* îărâi să aştept cu răbdare desfă*nraa*ea eveni*
nentelor.

Pe însera-e se înapoi şi Lawsni, aducând a* >ârnat de şea câteva animale ucise. La rândul jneu efam nerăbdător să văd cum îşi va piyie frank în aplicare gluma sa. Şi într’aderâr, oj^w- boţjul profilând! de o clipă- în care toţi tă^au, zise cu un ton indiferent:

— Am văzut astăzi nu ştiu ce ugodie dând târcoale pe sub cabana ttoastnB« Ani fşidercat s’o
prind, dar a dispărut ca prin vrajă,

— Curios! — exclami: Jim. — Aoutn câîeţra zile am zărit şi eu ceva, târându-se prin cateta noastră,

Acum eram sigur' mai mult ca oricând de complotul ce se pusese !a cale în contra mea. Toată lumea ştia tfă aveam o groază salutar® de şerpi.

— Canyoanete aceste vechi mişună de şerpi de toate genurile - interveni în discuţie înţeleptul meu prieten din California. — N’ar fi ded exclus să se găsească o vizuină de şerpi şi sub cabana noastră.

Rămăsei câteva momente pe gânduri şi deoarece gluma lui Frank mi se păru inocentă, hotăra? să-l las să se bucure pani la sfârşit de mica sa înscenare.

~~ Şerpi! — exclamai eu. — Dumnezeule! Suni sigur că aş muri dadă aş veni în atingere cu un şarpe.

- Era evident că Frank se bucură de antipatia mea faţă d£ acest gten de târâtoare, deoarece /continuă să vorbească despre şerpi şi despre primejdia pe care o reprezintă.

— Uite, vezî — zise el întorcându-se spre mine, — dacă aş aveaj un sac de dormit ca al tău* n’aş putea închide ochii toată noaptea, deoarece şerpilor le place să se cuibărească tocmai în astfel de locuri.

însfârşit, discuţia luă sfârşit şî fiecare ne du* serăm la locurile noastre tfe dormK,*

Pe neaşteptate simţi în paiele de sub sacul m#i o mişcare uşoară. Dacă n’âş? fi ştiut că era vorba de sfoara pregjătiljă de mal înatinte desigur că?

prefăcând că mă tre-

zesc pe neaşteptate, şî ca rămân în ascultare» Din nou se ttfişeă sfoara, producând' im fâşâif, exact ca acela pe care Tar fi făcut un şarpe a- fund când se târâte pe pământ, Scosei un ţipăt uşor, aruncând împrejur o privire buimăcită, apoi Sdescărcai pistolul în direcţia acoperişului şi trăsef tfe îassoul pe care-1 legasem de cu vreme de şeaua lui Jones. Cu un sgomot infernal şeaua s« prăbuşi la pământ, producând alte sgpmote mai mici care desigur că nu erau prevăzute în pro- gramul Tuf Frank, aşa <;ă Lawson, cate nu fusese pus la curent cu mica înscenare, se t&zi dintr’un salt, răsturnă masai lui Jim cu tot ce se afla deasupra, aipoi trânti un picior în pieptul lui Jones...

Mult timp după ce explozia de ilaritate încetase, îi mai auzi încă pe Frank şi pe Jim înăbu- $indu-se într'un râs tăcut...

R doua zi dimineaţa, de îndată oe Lawsort aduse caii, ne făcurăm pachetele şi pornirăm la drum. Simţeam o s’rângere de inimă la gândul că trebuia să-mi iau rămas bun dela Isvorul Sie** jarului; dar pe de altă parte eram încântat să reluăm viaţa noadră p!ină de surprize si de a- venturi.

Toată ziua înaintarăm pe jos, după indicaţiile frajilor Stewart, ducând caii de căpăstru dea* lungul unui canyon îngust şi abrupt. Câinii descopereau m^reu urme de Coyoţi şî de cerbi, dar nu le mai urmăreau» Către seară, inserăm în marginea camyonului şi cantonarăm acolo intr’o pădurice pe o midăi colină. * Ne găseam la circa trei mîle înălţimi, aşa oăi aerul era rece şi tăios.

Făcurăm un foc din vreascuri uscate şi ne Dreoătlrăm kte Gustând din untul o£ caTe-î aveam conservai: într'o cutie â& metal, avui o scnza^c curioasă, dar pusei aceasta Îîi seaima bîs- cuitului care era cam pr«a ars; apoi

recunoscu! că era vorba de cevai cu mult mai grav. Mirosi untul şi mirosul pătruzător de acid aproape că-ini ^ tăia respiraţia, Din fericire gustasem foarte puţin din el, aşa că, în afară de o greaţă uşoară, nu mai resimţi nimic altceva. Eram gata sa spun ce mi s'a întâmplat, când' îmi trecu prin minte să le |oc o festă cftinuitorilor mei.

— Jm! — strigai eu cu o voce răguşită.
Ce dracu aţi pus în untul acesta?

— Vai, domnule! Sper că n'ai mâncat din el! Cine naiba l-a pus aici pe masă?

— Nu.,, nu ştiu... Ah.** ah! ah! AVam otrăvit! Am mâncat o cantitate mare!.,, Vai, ce dureri
Soaznice! Simt cum îmi arde stomaculI Mor! or!...

$i începui să mă , vaiet, svâreotodu-mâ şi ţi- nându-mă cu o mână de pântece.

Fu o consternare generală; iat Wallace, care, deşi se speriase şi el, nu~şi pierdu cumpătul, voi să mă silească si beau lapte condensat. Cum nu voiam să-l astiult, îmi prinse capul între mâ?ni încercând să-mi deschidă gura, în încăierarea care urmă, reuşi să-i lovesc cu cotul în burtă. Profitai fcje micul răgaz. în care-mi dete drumul, ca să-i Spun în şoaptă:

J— A fost o glumă! A fost o glumă! [dîotule, nu vezi că mă prefac. Am vrut sa-I sper iu pe Jim şi să -mi iau revanşa faţă d£ Frank Aju* lă-mlă mai bine şi da-1 înesolo de lapte. Strigă!, urlă, oornpuneti o faţă tragică.

Daca îmi amintesc bine de clip® aceea, trebuie să recunase c® teatrul a pierdut în Waiîact
«a marc ai^isî. Cu «a gest aâtet. şl impresion nant, care ar fi făcut să-mi îngheţe sângele îtj vine dacă n'aş fi ştiut cum stau lucrurile, ar uncî cutia ai lapte condensat spre Jones , care fu prea Buimăcit ca să mai reacţioneze.

— Om neprevăzător! — exclamă el sprijinirn du-mi cu o mână, ca şi etan s'ar fi ţinut să nu cad. — Asasinule! Acum e prea; târziu, prea tfir* zîu! Numai este nid o speranţă I ESetul băiatfc bietul băiat! Cine va avea curajul să-i anunţ® părinţii?

Prietenii mei încremeniseră ca nişte stane de piatră. Frank era alb ca un cearceaf spălat, iar Jim părea distrus, buimăcit. In clipa când Wallace cu o voce de tunet îi poruncea lui Jones să cadâS im genunchi şi să se roage pentru mine, mă rî* jdicai dintr'un salt şi»! rugai pe Jim cu vocea cea mai naturală din lume:

— Vrei sa fi bun Jim[1] şi Isăi-mî dai un altfpişcotfli

Nenorocitul sgâi nişte ochi stupefiaţi, apoi
făril să scoată! un cuvânt îmi întinse câ+iva bis* euiţi. La rântid său Jones mă apira de brajj şi cu o voce cum numai auzisem până atunci urlă:

— Cum! Poţi să mănânci! Te simţi ceva maţ bine?

— Drace! — replicai eu liniştit, —- Şi ce naiba vroiai să-mi facă untul acela?

Frank murmură ceva despre cai, apoi dispăru !n obscuritate. Cât despre; Jones, el continua si ,frJ8 . privească neîncrezător; apoi, deodată[1], faţa
;i se lumină de un zâmbet, mă! cuprinse ta pe-uif copil în braţe şi mi strânse cu putere la piepfl gestul acestui vânător aspru, trecut pjrj® dur şi dărmon, trebuie aiă recunosc că' m'a Induio-

prin

şat până la lacrimi;

Cantonamentul nostru fusese făcut pe unul din pintenii Bukskînului, aşa că în curând furăm si* Bţî să coboram. Clarke care mergea în fruntea noastră ne conduse pe creştetul unui canyon prăpăstios, de unde avurăm o privelişte de o fru^ museţe sălbatecă. II auzi p2 Clarke dând câteva explicaţii:

— Intr'adevăr !o:uI acesta este p'în de &1ânri prăpăstioase — zicea el — şi ra,* se întâmplă ca cineva să ajungă până ale?, în afară de vână~ toril de cai, Intr'un eanyon ca acesta am ţinut jp herghelie de mustangi timp de doi ani Cred că nu vom găsi nicăieri un ioc mai nim rit pentru cantonat Auziţi sg-omoiul acela? Este Cascada Tunetului, de aici nu se poate zări căci este foarte departe. Cât despre apă pentu cai ne vom servi de râul ceîa de colo, Ceva mai încolo se găseşte §i zăpada; şi pe zăpadă, în regiunile acestea, se merge mai uşor.

— Şi aceasta este regiunea jaguarilor d€ care ne-a vorbit Stewart? -- întreba Jones, care până atunci privise împrejur fără să pronunţe nici un
cuvânt.

— Cred că da. Jaguarii roiesc pe aid cu duiumul 'In fiecare an, zeci de cai cad victima a- cestor animale nesăţioase. Te asigur Jones că nu este uşor să vânezi prin meleagurile acesiea

— Până aici suntem perfect d£ acord — replică plainsman-uj, -— N'am vânat nici odată ja~ guari prjn regiunile acestea>₃ dar voiu încerca ta* tuşi să le viu <£e hac. Sper ci o voiu scoafe* îa capăt. \
Vezi în special daqăi poţi sjSrl ucm ja Mм Tom, '

trânul

— îl vot fi prinde de viu. N'atn venit aci s& ' ucidem jaguarii, ci să-i capturăm — replică Jones.

— Cum? — exclamă Clarke privindiu-l fix p« Jones, şi faţa sa> bronzată schiţă un jumătate zâmbet.

— Exact cum a⁻- auzit — răspunse Frank. — Jones prind»* jaguarii cu lassoul şi apoi îi leagă. Simplu ca bună ziua.

— Ei bine. mă las să fiu ars die viu dacă el va reuşi să prindă cu lasso pe Bătrânul Tom, — isbucni Clarke, scuipând la distanţa o salivă nea* gră de tutu». — Uite, vezi cicatricele pe care Ie are calul acele negru? Le-a făcut Bătrânul Torn în loamna trecută, şi mai mult încă', chiar aici la
cantonament

— Şi cum a scăpat de ai fî ucis? — întrebi! jones.

— N'aş putea să-ţi spun. probabil Qă s'a spe* riat jaguarul câini. Cine ştie? Bătrânul Tom este m adevărat demon şi dacă vreţi să-mi asU adiaţi sfatul, lăsaţii în pace.

După ce descărcarăm caii de povară, porni* râm „să aruncăm” o privire, după expresia Tui Frank, în ‘jurul nostru.

Rătăceam astfel de vreun sfert ora, admî* taiid 'mă reţii ie naturii, când îi auzii pe Jonefe strigând ceva şi agitând ou frenezie braţele sp? t torarâşii noştri, cari se îndreptară imediat spre tS. SA îndreptai şi eu înlr'acoîo şf aflai că bl*
descoperise urmele jaguarului ta cărărueî pe care cu puţin mai înainf#

-ânul

începutul

coborîse

Clarke

' '-r Sunt aici, băieţi! Suni aici! —, repeta ci
(MK 0M ti&î'ţkm în-
________________..... . * . , * ’ '•

f

cipî?rriv pe pcfrii>anp m^rarşir sunt staur c& mâine vom prinde un jaguar.

CAPITOLUL XII.

*

BATRANUL TOM

Odată cu ivirea zorilor, Jones ne sid Ia Bruma' căzuse în timpul nopţii în cantitate atâfc mare încât pământul părea că este ’acoperif \m un strat de zăpada, iar aerul rarefiat în-* |epa ca în mijlocul iernii. Pădurea era cenuşia şi solemnă, în timp ce canyonul dispărea învăluit într’o ceaţă groasă s*o tai cu cuţitul La circa

O milă distanţă pădurea de pini se sfârşea* brusc, şi o centură largă' de stejari pitici împodobea creş^ fetul canionului, pierzându-se departe în zare,

— Aduceţi imediat câinii! — porunci pe neaşteptate Jones, care dispăruse pe după un gfrup mic de arbuşti,

Nu ne pierdurăm timpul, şi câteva minute după aceea îl găsirăm pe bătrânul plainsman cu ochii fixaţi pe pământul nisipos.

De îndată ce ne zări exclamă:

— Priviţi aici, băieţi! Un jaguar mascul destul de mare, a trecut în noaptea asta pe aici. Sun- ’der, Don, Moze, aici!

Jude fu cel dintâiu care se apropia de Jones şi l'ritră; apoi Sunder făcu să se audă lătratul său ca un tunet, şî înainte ca Jones să se fi urcat pe cal, un şir întreg de câini fugeau direct spre pădure, lătrând.

— înainte, băieţi! — urlă Frank îmboldind! Cil pinteni pe Spot.

Călăuziţi de el pătrunseră^ în pădurea pint»

Eu eram ultimul In curând rămăsei singur, de- oarece Wallace care mă preceda, dispăruse şi ci }il rândul său. Atunci dădui drumul hăţu l or şi-l aţâţai pe Sa; ana urlând ca un disperat. Rezultatul fu extre,ordinar- Animalul se repezi înainte ca slobozit dintr’un arc. Sbu;-a literalmente ca o săgeată. In câteva minute îl ajunsei din urmă pe Waîla:e şi-l zări pe Jones la o mică distantă ceva mai în faţ£.

— Ascultaţi, băieţi — ne zise el, de îndată c« furăm cu toţii în jurul lui.

Ciulirăm urechile, dar nu furăm în stare să percepem nici un sgomot.

— Frank este undeva în faţa noastră — continuă Jcmes. — Nu reuşesc însă să-l văd şi nid nu mai aiud} lătratul câinilor. 'Don şi Tige au luat-o din nou razna pe urma unui cerb. Jude m fi urmat pista» jaguarului, dar eu l-am oprit. Esîoi toeva pe care pentru mom^t nu-1 pot înţeleg fcoafe că’ Frank va reuşi săi m dlea o explicaţi

,* — Waa-hoo! strigă el dtacâîld mâinile pâlnii lâ gura.
U La auzul semnalului convenit răspunse un alcul asemănător, şi puţin după aceea zărirăm calul a'b toi Iui Frank aplărând printre arbori la o distantă cam de o milă. In curând fu lângă! noi şi văzu- tim că era urmat şî de Sunder.
! — Undezi Moze? — întrebă’ Jones.
— Ultima oară când l-am văzut fugea în direcţia canyonuîui. Părea că urmăreşte o pistă,
. — In cazul acesta putem fi sîgiuri de un lucru? dacă este vorba de urma unui eferb, atunci de* sigur că Moze nu se va întoarce imediat înapo', Dar cu Somider, ce s’a întâmplat?
După un scurt sfat, hotărârăm să ne fa*
toarecm x[a] aintoaic-rnent cooîfno danyonm pfc Ia sud, Călăream iarăşi singur, deoarece rămăsesem în urmă, rând deodată auzi In spatele meu un zgomot Mă întorsei brusc şi-l zârî pe Moze carfl tr;ă urma îndeaproape* La strigătul meu de <he* ti, o re Jones se opri în Ioc;
Ei, drăcie! — exclamă el zărind câine’e. —* îa vino niţei încoace, ticăloşiile!
Drept răspuns, <[i]âinele mişcă nervos din coadă, privindu-ne drept în faţă ca şi cum ar fi vrut să spună: putea să ştiu şi eu ce doriţi dela muie?”
Băieţi .... reiuă Jones după ce-! privi litnp
de câteva secunde cu atenţie — im ştiu de ce dăr îmi vine să mă întorc înapoi şi să-I pun pe Jude pe aceeaş urmă, Sunt sigur că Moze a urmărit de data aceasta un jaguar şi că l-a silit să se urce într’un copac.
Puţin mai departe dădurăm peste o pădurice mică de cedrii şi de pini Ici colo zărirăm fugind câtîva cerb?; şi urmele lor se încrucişau în toate sensurile. în aceeaş clipă, observai că Sunder, după ce se oprise lângă[1] tm mărăcini^ să miroase!,, ridici capitl spre rrv.ne, \ * I'n'du-mă tfe o rr,şuier# foarte expresivă»
- (a te uită! Ia te uită! — urlă[1] Jones» — Ce-o fi descoperit Sunder? Daţî-vă Ia o parte! Hai Sunder, tfâ^î înainte! Caută, caută mereu!
Moze mârâi, Don lăt’ră, şi Tigfc le ţinu isonul, împreună începură să scotoeeasdB stjîişul apoi Jude făcu să' răsune lăfratul său asctijifc Jones des* rnVcă *~Î;Y clîpît?. ?

•?

Pe lo*i sfinţii! — exclamă- eu — Cs.c czm aîci!
; . . n
i. . .— flicî, „colonel^ tete Mi$uî utidef §
săgeată
T'under, Văd nişte întipărituri adânci în nisip slrigai şî eu la rândul meu.
Jones se aplecă spre tufişul pe care i-1 ară fa- wjn eu, apoi sie îndrepţi Imediat, cu faţa roş e de emoţie, spre calul său, urlând cai un disperat.
— Repede, dup# Sunder! Este Bătrânul Tom! e Bătrânul Tom! Este Bătrânul Tom.
Auzirăm cu toţii lătratul sonor al lui Sunder în aceeaş clipă[1] în care Jones făcea descoperi- rr a se, Moze îi descoperi Urma şi goni înaintea 'jiuastră.
I — Hi! Hi I Hi! striga Jones încurajări du ~şi
[1] ^fA ^ ' ♦ ♦
fainii.

*   Frank înfipse pintenii în coapsele lui Spot,«car** <4mră ca o
Atmosfera erai impregnată de a-âţarea provo afa de. prezenta Oribilului jaguar. Din. când în cnid jones lansa strigătul âe răsboiu al Comanzi lor. iar Wallace îi răspundea printr’un puternic: „Wa^ Ur >l'\ ângă un grup de pini auzirăm[1] o h&rfliăi&ig <îi;. ’ică de urlate şi de lătrături Opărim brusc
caii, esfcăkcarăm şi pornirSîtf printre copaci, II
v; âsn pe Jones, apoi pe Frank, care agitau !r cinele, în timp ce Sunder şi Moze se în vâr- cau în loc, lătrând cai apucaţi de furii.
—   priveşte! — mugi. la urechile mele o voce, Jones Iovi $u friâna peste spate,
pe un pin mic şi gros, la o cfistamţăl de şas$ $au şapte metri de ftoî, se afta uît jaguar uriaş, Iftare cât o leoaică africajnă, având' labele mart rotunde sprijinite pe câte o Craci* Din când in *iforcea fpr$ .eginii înfăşaţi ri$şfe ochi mari
tfctpul iătt # agitând coada
’&tt rA
scuturând
lungă care se termina pMV'm smoc de peri negri.
—   Este Bătrânul Tom! — urlă din nou jones* —• Nu sunt doi jaguari la fel în toată regiunea aceasta. Aşteptaţi să vie Jude. Staţi pe loc şi nu vă mişcaţii
Intr’adevăr câinele sosi şi începu să miroase pământul. Descoperind urma jaguarjutui se îndreptă spre pomul pe care acesta se afla cocoţat Apoi ridică capul şi începu să urle cu sălbătăcie«
Moze şi cii Sunder se apropiară la rândur lor şî îi ţinură isonul.
—   Aici, Moze! Aici! -- urlă Jones cu o voce răguşită.
Fără să-i dea vre~o atenţie, Moze încercă să se urce în copac»
—   încarcă armai — strigă Jones întorcându-se spre mine. — Dar să nu tragi decât dacă iagua* ruj va încerca să-mi sară în spate,
ftpoi . se repezi în direcţia pinului, îl apucă ne Moze de piciorul dela spate şi-l trase în ios.
—   Băieţi! - strigă din nou bătrânul vânător de bizoni. - Bestia nu va sta cocota($ mult timp colo sus. Când va încerca să sară jos, ţineţi-vi rât mai departe posibil. Probabil că vom fi chiar obligaţi să ne eătărăm în copac.
Dar proiectul nu fu executat; dintr’un salt, jaguarul fu jos, îndreptându-se îu săritmi uriaşe, cti coada în vânt., comic si fioros to’odată. In mai puţin de urt minut disoăru din fata privi Hor noastre stupefiate.
—   Ce ghinion! — exclamă Jones nebun de; turte şi roşu la faţă ca un rac. — Dar .nu trebuie
ne pierdem curajul, băieţi! II vom găsi noi din nbu. Trebuie să fie ascuns' pe undeva oe aoroaoe.
Pornirăm fiecare în direcţiuni diferita, cerc&* tfind cu atenţie fiecare tufiş în parte.
Două strigăte de „Waa-hoof’ în spatele mm mk făcură să mă răsune brusc pe călcâie. Z&rîl pe trei din prietenii mei adunaţi în jilţul unei spăr* turi adânci fntr'o stâncă*
—   A dispărut pe aici! W^lace l-a zărit robe* rând pe după stânca aceea»
—   Să nu ne trezim pe neaşteptată îtţ fa ta acelei: pisici uriaşe — zise Frank ajungândiu-mă din urm§«

Intr’adevăr la baza staticei se aflau mai muta ieşituri şi crăpături în care un jaguar s ar fi putut ascunde cu multă uşurinţă.

— Priviţi, priviţi î — exclamă Frank. —.< Uitese văd urmele sale! Aţi mal văzut cândva ceva aş?e* mănător?

Nu, desigur, în viaţa mea rmmai văzusem rv’şta amprente rnai monstruoase, s*ar fi zis că erau nişte labe uriaşe de pisică,

— Ţine câinii, Frank! Jim câini H - strkţai eu. ~ Atenţiune: mi s’a părut că am auzit semnalul.

Ciulirăm cu toţii urechile, şi înt^adevăt puţfei după aceea percepurăm un strigăt, atenuat diti cauza distanţei, dar în care reeimosciirăfn cu iişih rintă semnalul lui Jones.

Lfrcându-fle pe ieşi’ura unei stând, îl văzurăm că se căţăra în dârecţi» noastră*.

— Aşteptaţi-mă! Aşleptaţi-mă! Am văzut ja* jguarul intrând într*o peşteră, — m drigi el di» depărtare de. îndată re ne zări* .

Câteva minute mm. târziu, vânătorul de bizoni &e afla în faţa noastră, învftttmdii~şi lassoul prii* aer. Avea maxilarul inferior ieşit în alară‰ în timp

Ultimul vânător

ce ochii săi aruncau săgeţi <fe foc#'

— Mi se pare, băieţi, că de data aste Bătrânul Tom nu ne mai poate scăpa. Cu puţin rnai înainte l-am zărit trecând pe aici cu limba scoasă de un cot. De ce vă miraţi? Este doar un animal greoi, <ae nu p m este obîşnu t cu curse lungi, Să mergem: nu cred să fie departe. Reţinui câinii. Tu, Grey, cu puşca ta, treci în faţă şi ţine ochii bine deschişi.

fntr’un monom indian ocolirăm o[1] stâncă uriaşa.

O urmă foarte vizibilă se ză ea în prafu! împrăştiat pe jos.

— Vedeţi nu m’am înşelat — zise Jones. — Sunt urme de Jaguar acestea, Şi apoi, nu simţiţi, un miros pătrunzător ca de pisică?

Ocolind Ieşitura unei stânci, zărirăm nişte a- nitriale, pe care nu te recunoscui, dispărând în salturi lungi într’o pădurice din apropiere.

— Animalele Munţilor Stanteoşi! exclamă Jones. — Şl aceasta nu este o descoperire inu^ «ia. * ⁝ I

Dar gândul lat ameninţarea perpetuă[1] fi Bat trânuluî Tom ne făcu aproape imediat să uităm de această circumstanţă,

4

Continuarăm să înaintăm cu toate simţurile încordate, gata să facem faţă unui atac neaşteptat* La un moment dat, Jones ne făcu semn să n« oprim.

— Priviţi, băieţi! Vedeţi gaura aceia mtune:oa* să? Ei bine, îmi pun capul csă[1] Bătrânul Tom se află acolo.

— Ce aveţi de gând să' feceţi? — iî întrebă*

pe neaşteptate Frank*

Aveţi nutină! m)o4%r& Şăj maî înaintăm' penW

fru

a recunoaşte mas.

• Făcurătn câţiva paşi pe tăcute, aproape lipiţi de peretele stâncos, şi ne oprirăm înfcr’un loc de unde puteam domina' întreaga regiune, Urna ia* guarului se sfârşea brusc, în faţa unei peşteri întunecoase Ceva* mai încolo se înălţa o stâncă care pan a de netrecut Eram prinşi ca într’o cursă.: iRoparle stânca uriaşă, de altă parte o prăpastie fară fund.

— Frank - zise Jones — tu şi cu mine ne vom furişa dea’unyul

peretelui până la pinul acela de colo, din faţa peşte* ei. Dacă voiu fi silit să a* runc lassoui. arborele cela îmi va fi de mulf folos.

Apoi mt(>reâridu~S£ spre mine continuă:

— Putem conta pe tine?

— Pe mine? — replicai eu; simţeam cum mi se taie respiraţia. — Şi ce trebue să fac?

— Să te adăposteşti sub stânca aceia din fata peşterii. De acolo vei puteai domina cu arma ta întreaga regiune. In cazul când eu sau Frank vom fi în primejdie, trage fără teamă*

Privi liniştit la fâţa lui Jones şî răspunsei «cu o hotărâre prefăcută:

— Da, îl voiu ucide.

— E în regulă. Şi acum, Frank, dă drumul Câinilor.

Im* luai postul în primire şî privi cu atenţie în jurul meu, Vocea sonoră a lui Jones domina lătratul furios al câinilor. Bătrânul vânător de bizoni se instalase solid printre ramurile pinului şî învârtea lassoui prin aer.

pe neaşteptate, o msssi neagră, întunecoasă sări afară din peşteră şi că^u la o mică distanţă de Tocul unde rnă, aflam adăpostit eu» Lassoul şuieră prin aer, isbi îtl capul sburîit al Jaguarului, dar nu-l prinse

— Truge! Trage! Ucide-U — mugi Jones.

Instinctiv ridicai arma la ochi şi trăsei. Glontele porni cu un sgomot care mă buimăci. Bestia îşi arătă ameninţătoare colţii, apoi sări din nou. Simţii cum mi se întunecă privirea. Apoi zuzii •câţiva bolovani rostogolindu^e râră îa picioarele mele. Urmă o învălmăşeală, urlete, mârâituri furioase, apoi nimic... Când îndrăzni să deschid! iochii, îl zări pe Bătrânul Tom, făcând neînsu- . fleîît la picioarele melc.

CAPITOLUL XIII SINGING CLIFFS

/lh, cât aş fi ţinut să-l fi putut prinde de viu! — exclamă Jones deziluzionai

— Nu te mai văita — replică Frank, pe un ton sec, Mulţumeşte lui Dumnezeu că mai eşti încă în viată.

Ne înapoterăm la cantonament morţi de obo* scala. Primul lucru ce-l făcui de îndată ce descălecat, fu să întind pe jos pielea jaguarului' şi să-T măsor.

— Peste trei metrii! — exclamai eu cu' un aer dc triumf.

— Un adevărat Meni! — comcntâ Jim, care părea că se trezeşte din veşnica sa stare de apatie

— Bătrânul Tom întrece cu câţiva centimetri pe cei mai mari jaguari pe care i-atn văzut — continuă Jones. Trebuie să ft cântărit peste trei

148 sute de livre. Acum haideţi să tăbăcim pielea*

IM, fu, Jim, întinde~o pe un copac şi îndopat-, teeiză orice urmă de grăsime*

Luarăcu toţii parte la tăbăcirea pielei jaguarului. Era cu mult maî deasă de cât aceea obişnuită de vacă.

In aceeaş seară, Jones se amuză să ne povestească întâmplări cu vânătorii cuprinşi oe neaşteptate de frică.

— In orice caz, — continuă el adresându-mi-se mie, ceeace ţi

s’a întâmplat astăzi ţie, este o nU mica toată, ţinând seamă de ceeace mi s*a în* tâmplat, mie odată împreună cu un oarecare Williams. Eram unul din cercetaşii care preceda o caravană în drum spre Santa Fe. Williams se tot lăuda eă era un vânător fără pereche şi ardea! de dorinţa de a ucide un bizon, in cele din urmă xm lăsai convins să-l iau cu mine. Zărisem' în a~ propierea unui râu, undeva în preerie, o turmă de bizoni, aşa[1] că pornirăm într’acolo. Ne op~î* serăm să ne odihnim, puţin într’un tufiş, când auzf un galop înăbuşit, şi ridicând cu precaujiune ev* pul deasupra ierburi^r, zări un b'zon uriaş, a
o distanţă de numai patru sau cinci metri de noi* Şopti la urechea lui Williams: „Pen.ru numele luî Dumnezeu, nu trage şi nu te mişːa!” Ochii mici ai bizonuhn păream că aruncă scântei. Din când în când, scotea câte un muget furios. Pândii momentul prielnic, apoi murmurai din nou la urechea lui Williams: „Ocheşte cu atenţ'e şi trape!” Aşteptai să pornească glonţele, dar nu auzi ni-» mic. Inforcându-mă intrigat,, remarcai că bietul Williams era alb ca un linţoliu şî. c$ tremura. Fruntea îi era îmbrobonită’ dfc sudoare, iar dinţii li clănţăneau în giură- car şi cum! ar ii fost cuprins . pe neaşteptate de febră. Uitase până! şi de fap-
tul ca mai avea o puşcă în mână»

Râse ram cu toţii, de această curioasă întâmplare, apoi fiecare ne întinserăm pe locuri e rtcasirţ pentru a dormi.

Pe la miezul nopţii mă trezî un urlet 'lung, sir/.niu şi necunoscut. Trăsei cu urechea şi auzi] cum urletul se repeta din nou. Moze, r*re se culcase lângâ mine, scoase un mârâit surd.

Jones! Jones! - chemai eu, întinzând bi^ţul sprs bătrânul vânait»* care dormea lângă mine.

Acesta se trezi imediat.

— O întâmplat? — mlă întrebă el perfect
lucid la minte,

- flm auzit strigătul anei sălbătădunl, un &Ingăt cum n’am mai auzit în viaţa meat,., dori sa ştiu despre ce animal este vorba.

Jones trase cu urechea şi urletul se repetă, d« claia aceasta cu mult mai aproape de coliba nostră*

~ Jaguari!, Jaguarii — exclamă Jones.

Ce este? Ce s*a întâmplat? — întreb 3 la rândul său Frank, trezit de lătratul neaşteptat al câinilor.

Pe rând, se treziră şi ceilalţi; dar urletul nu s€ mai repetă. Probabil că jaguarii fuseseră înspăimântaţi de lătratul furios al câinilor. Apoi Jones se ridică şi începu să-şi strângă paturile.
Unde vrei să mergi, acum, Ia ora asta? pro* Jones cu o voce somnoroasă.

“ Mă 'duc să dau o mică raită pc afară.

Şî zicând acestea^ trecu o curea pe dupta gâtul tui Sunder şi a lui Don, apoi cu paşi lungi de Indian se îndepărtă printre arbori, ducând pătura cu sine. O singură dată maj auzi lătratul sonor al lui Sunder, urmat de o poruncă aspră a lu£ Jones; apoi tăcerea se întinse asupra pădureţ
festă
şl riurnaf fu întreruptă de ffimîc, Readbftnî. Când mă trezi "din nou era ziuă. Ieşî din sacul în eare^mi pe'recusem noaptea, scormoni focul Care aproape că se stinsese, apoî părăsi cabana.

— Obişnuieşti să te scoli cam devreme —* îrri zise Jim pe care-1 întâlni afară,

— Mi-a venit poftă să admir un răsărit de soa- re, — replicai

eu scurt

Când ajunsei îa locul Cunoscut sub ^urnele de >,cărăruia lui Cl^rke", îl zării pe Jones dormind[1] sub un pi», înfăşurat în nişte pături groase, şî având lângă ef pe Sunder şf pe Don, Mă îndepărtai fără să-l trezesc şi-mi continua! plimbarea începută prin pădure.

Dinspre răsărit soarele se ridica încet ca un disc uriaş de purpură. Rămăsei mult timp aşezat pe o stâncă admirând splendorile naturii ăirt fa^a mea.,,

La un moment dat, atenţiunea îmi fu atrasă de un fup uriaş ocupat sîLşi şfâşie prada pe care o doborâse, cine şt/e unde. Mă furişai cu mii <ie precauţiuni până în apropierea locului unde sg ospăta dihani'a şi mă ascunsei într'un tufiş. C& şi cum ar fi presimţit că-1 pândeşte o primejdie, lupuî rămase timp de câteva secunde nemişcat,'
adulmecând neliniştit aerul* Cum vântul batea tocmai' înspre mine, nu rnă simţi, şLşi văzu mai iteparte de ospăţul sau. Rămăsei să-l mai pri- vesc Câteva minute, apoi dusei arma ta ochi* ţi'slobozii un glnte,

Detunătura se repercuta dea'ungul stâncilor împrăştiate prin pădure, pierzându-se ca un ecou în depiărtare. Animalul făcu un salt prin aer şî sţ^mpe înemişc^! m$rt în

S£we| uti
idfe bWcurîe şî «ni rejpe^i s$ jtipjol blaft$ luj
* ax* cmc
*
-* *)t

Iu md puţin de o jumătate dtef ona(fui gata ş* ml înapoia! triumfător la cabană cu trofeul met* în spate.

— Eram sigur că vei sfârşi prin a ucide uii lup — îmi zise Jim foarte încântat d« succesul meu. i

După cină, care avu loc cam p£ Ja cînd, pro- fitai de o ocazie pentru a m® duce să mai fac o plimbare, convingându4 pe Jones şă mă însoţească. Ne îndreparăm spre Singing Cliffs şî ajunserăm acolo odată cu lăsarea şefii.

Poposirăm mtr'un lot, la adăpost dfe vântul! cat« începu să sufle cu putere, şi râmaserăm mult lin-p duşi pe gânduri.

Tocmai voiam să^i cer o explicaţia Iul Jones,, joând pe neaşteptate se auzi un vaet uşor, cara încetul cu încetul se trausfoilmă înVo muzici plăcută şi trist#.

— Ascultă! Ascultă! ■— exdamai eu cu vioU
dune. — lata stâncile care cântă!

însfârşit găseam explicaţia cuvintelor Singmci Cliffs care înseamnă „Stând cântătoare".

— Ce greu -este m. înţelegi natural — isbucm m îa un moment diat plin de entuziasm*

— Lumea eslse adfâsea stranie şi misterioasă — 'replică ptâejţjenu] unjeu dar cmtyoml adesrta este mai simplu decât îţi poţi imagina, dragul meu, Cel puţin im$e îmi dă. ni(şfciu dece, un senii- trent <te linişte desăvârşită* de pac*.

Pentru vânătorul de bibani Marele Canyon m era dfcdâfc un simplu capriciu al naturii... „Omul eate mic şi vanitos, întocmai ca o umbră cart dispare. Mâine însă, el nu va mai fif Natura însă
este veşaidă m frumoasă. PaoeP Unde am
ausit eu oatE acest* cuvinte?.,.

el

nlte

XIV. V
■ V.
Tun EROI IN AFARA DE UNUD.
j \
*

In timp ee înaintai călări pe Bukskin în sus^ poarele tocmai răsărea trimiţ&ndu~ite salutul vz* al radelor sate aurii. Regiunea iu care ne a-am ere extrem de sălbatică. Păduricile de p nl meu, eu p răpăit H adânci f&tjfi fimkî şi cu âtici coîţui^joâ^ cu ftemiltâtaL La rândul Im iăibătatiunile abundau şi ele, era iraposibil săi priyeşti într’o parfe făîlăi cai sa zăreşti cel puţin «i cerb fugind ca şi cum ar fi fost gonit de 'urii. Câinii ra'nrcan pe urmele aninnle'o", la* irând şi ni-r'H tara întrerupere, t De^bea îa:.u:>.uu cu Satana vie~o doua bu e dfc aşi înainte, când pădurea deveni înttmefcoaş^ a noaptea, iar cerul se acoperi de nouri qroşî « zăpadă. Calul se opri brusc In faţa unui ar* | >ore cu tulpina (groasa, iar eu îl lăsai în voʳe. efcul vântului, care se înteţise, răsuna prinţ*
ii pădurii ca 'm teet de cascada, iar în cu* rând fulgii uriaşji de zăpadă aooperiră totul cu te pătură subţire argintie. In faţa mea se deschid
f VJI. _ ... .. f
. t _

Mug
arbor

fidea o regiune întinsa, care cobori într’un povâr* jniş uşor, închisa de jur împrejur de coam» verde |a arborilor. Mă pregiăteam tocmai să fac o foto* [grafie interesantă', când ajunse până. la mine*
flftintr’un punct imposibil de precizat, lătrata! câî»

uior; apoi urmă o detunătura, in care recunocui' |si uşurinţa puşca lui Wallace. Urmă' o tăcere.
“ 'ată cu sgomotul detunăturii, încetase brusc şi râtul câinilor, ceeaee mi îacu SĂ presupun oS ' linsese ucis un jaguar.
‘"'xDusei mâinile jalnic la gură şi lansai semnalul

Pd
Jet

158

de alarmă' „Waa-hoo!** Ascultai cu atenţie
spre marea mea uimire auzii răsunând în Că* iiiyon lătratul sonor aî îui Sunder. Privii cu fenţie în jurul meu, dar nu putui să zăresc nî^ rdc. Lătratul se repetă din nou, dar de data ceasta provenea dîntr'un punct dife/it. Alte MW ! frături succesive păreau că vin când din sptfj [1] dreapta când dinspre stânga* Era evident câ ftfaW prietăţiîe acustice ale prăpastie! în ca e mă aflam! f
întreceau cu mult înţelegerea mea* Dar lătrăturîfe; creşteau mereu în intensitate, şi pe reaşteptafe, zări în fundul prăpastiei o formă mică neagră \ £are se mişca cu multă preeauţiune. Ere Sun-] der. Lansai un strigat de încurajare, dar carnete; \ părea că nu auzise nimic, şî pttţ'n după scesa | dispăru pe după nişte stân:i uriaşe.

Fiind aproape sigur că şi prietenii mei trebugj să iie pe undeva prin apropiere, începui să eo**.\ bor în prăpastie cu mii de precauţi uni. Nu mici; îmi fu însă mirarea, când, ocolind ieşitura u?; nei stânci, dădui pesle Jones, care şedea linîştili pe jos. Obosit la culme de efortul pe care-1 fă^i cusern, mă lăsei la rândul meu să cad lângă e$*j Mnd sigur că niciodată nu voiu mai fi in s să mai mă scol de jos,

— Stau aîcx de două ore — zise jones ce mă observă câtva timp. — ŞI sunt sigur că joi; trebue să se fi întâmplat ceva. i

După ee mă odihnii puţin, îl pusei la rândujj meu în curent cu cele ce mi s'au întâmplat, Irt clipa aceasta îşi făcu apariţia şi faţa roşie a îu|] Frank > Era numai în eămaşe, trar-spira din; abţin denţă şl pirea mal înctunţaf ea orfcânld: Gâfâ ®H iq Jocto^nrjotivlăi v«n| sH & aşieze ljâWgS tioî

tare
f
t'
iU
după
r
cuvânt
—
întrebă
după
Bmp ide câteva minute fu incapabil .vă scoată un
!
• .

09 1 > [1] Unde,., naiba*** v'aţi ascuns..* $î*. voî? —« eî însfârşit cu o voce întretăiată. Apoi O clipă continuă: — Ştiţi dă asta rm se ftnaî

poate numi vânătoare! Cât p’aci, din vânător $ra să devin vânat. Blestematul acesta de canion ikprcă este vrăiît. Bukskinul mişună pur şî sim- gyiu de iannnri. Oh! dat iară ea vine şi limf
tiello,! jim!
\ In1:rV?euM\ în clipa aceea apăru fi Jim pe mar* ligînes prăpastiei, urmat de Do», Tige si Ranqef, tare dădeau cu totiî semne de oboseală extremă« îjrmă nn potop de întrebări, Ia care bietul cowboij Mc! nu avu timp să răspundă.
; — Pe drept cuvânt, canyonul aceesta este uit loc al infernului! — începu el însfârşit — Dar voi pe unde aţi mai fost. l>icte şi cu Ranger au Mat peste un jaguar şî Lau silit să se urce în-» :tr*un copac. M*am retras cu Ranger sjib un pin . şi 1~am lăsat pe Tige să fac de gard lângă jaguar. Am repetat de mai multe ori semnalul con-
i venit, dar nu mi-a răspuns nimeni. Abia după o,
\ &ră sau iftmă îşi făcu apariţia LWallace. E^ami ■ ■! sigur că vom pune .mâna pe jaguar, când blesW temata aceea de pisică făcu un salt şî dispăru
i ca prin farmec. Să ştiţi, băieţi, că nu esfe lu- scru curai: cu canyonut acesta.
;; Şi Jim îşi scutură semnificativ capăt
După & jumătate de oriă de aşteptare îşi făcu apariţia şî Walace. Bietul savant mergea & utl om beat şi de îndată ce aiunisei’lânbăj îioi, se
trânti
pc jos respirând cu greutate « — Qne se laudă că a fădut ascensiune, apoî si ştiţi că acela n’a văzut încSS un munte — i&-
bucnî la un moment dat, Wallace.
— O-ar fi să ne întoarcem la cantonament? sugeră Frank. ’ ’
>c la cinci ne găsirăm reuniţi cu toţii în jurul unui foc vesel, mâncând cu poftă dinfcr’un cas*> tron fumegând.
Şi astfel se sfârşi acea zi memorabilă de vânătoare, în care cu toţii se comportară eroic în afară de trine..

CAPITOLUL XV.

JONES „REGELE JAGUARILOR'*

A doua zi după întâmplările zilei precedente* Jones consimţi să ne vorbească despre obiceiurile anitr.aV:;r sălbalece şi în special despre jaguari# Fu o conScrinţă mică, foarte interesantă şi de ^actualitate” din care nu lipsiră amintirile sale personale.
Iată pe scurt ceeace ne spuse:
Jaguarul sau „tigrul american” nu este nici mal mult ,nici mai puţin decât o panteră, de ca^e diferă numai prin forma, culoarea şi prin mărimea cere variază după regiunile* prin care animalul, cbişuneşte să trăiască. Cei depe Munţii StâncoşI sunt de obicei sprinteni şl capătă culoarea cenuşie a stâncilor; în general este cu mult mai puternic decât consângenii săi din regiunile o*
rientale.
Bl zonele frecventate de oameni, sau chiar şî acolo unde oamenii se arată din când în când* jaguarul este extraordinar de timid, şi foarte rar, se îndepărtează de vizuina sa, petrecâ-ndu~$i 156 ore întregi să doarmă la soare în locurile cel6
mal neprevăzu^e şî inai dîfHV Nume! î*1 tirntmî no; :cşte după hrana pe urmele unui biet cerb pe ca^e îşi pusese ochii de cu ziua. Şiretenia şi fcrocita'ea sa sunt în raport direct cu foamea sa, şi atunci rar îşi

greşeşte ţinta. Odată ce şi-a înfiot gh ia rele în carnea sâr^e~ând£ * victimei, anÎTa'ul poate fi considerat ca şi mort.

D- îndată ce şLa ucis prada, jaguarul nu îl suge sângele cum în General se crede, nici nu deschide a*egata victimei, ci îi sfâşie numai coastele, şi primul lucru pe care-1 devorează este ficatul, b" îndată ce se satură, el tîansoortfcăf hoitul în r’un loc ascuns şî îl acoperă cu frunze* ramuri, sau cu pământ, poale pentru a-1 sus-- trage celorlalte animale.

Cât despre pfoporţia între cele două sexe, de bicei sunt cinci jaguari femele pentru un mascul, Acesta din urmă este în general extrern de gelos, chiar pe propriii săi pui. Adesea îe« mei a care îşi alăptează puiul, îndură toate malU tratările posibile ca să şi-l apere de furia sălbatecă a s<v;u[1]ui. De altfel singurii duşmani al micilor jaguari sunt adulţii şi vânătorii albi indienii nu u id niciodată; jaguarii.

Singura posibilitate de a vâna această uriaşă pisică, constă din a o scoate din bârlogul lot €U ajutorul câinilor, dresaţi special pentru cest gen de vânătoare.

Pe când era în serviciul lui jellovvstone National Park, Jones avu de maî multe oii ocaziune^ Să vâneze jaguari şi să le cunoască obiceiurile* Fiind însărcinat într’tm rând să captureze d<2 viu un jaguar, Jones porni in fruntea unei haite de câini, bine dresaj spre miluţele Everett. Du* pă cc rătăci câte /a zi'e printre nişte stânci pră-»
păstioasfe, vânătorul de bteonî, dădu de urma unui jsguar cate-şî instalase bârlogul într’o mină părăsită de cărbuni. Fără a sta o clipă pe gâri'- : duri, numai' cu iassoul în mână, ci pătrunsă
unlru. La apariţia neaşteptată a vânăîom’ui, bes tia feroce îşi rânji colţii. Mai repede ca fulgerul Jones aruncă lass oul şi trecu cealaltă extremitate afară din mină, predând~o soldaţilor ce~I însoţeau cu ordinul formal de a nu trage decât atunci când le va zice el; apoi începu să se târzie cu precauţiune înspre jaguar cu intenţia evidentă
de a-i lega picioare V- Şi reuşii.

Foarte rar se întâmplă ca un jaguar sa atace o fiinţă omenească pentru a o devora» In general* victimele sale sunt cerbii, caii sălbateci şi eo- goţii.,.

,

J;

Ca încheiere, Jones ne spuse, cu simplicitatea care-'i caracteriza, că în timpul scurt cât fusese în serviciul lui Jellowstone Park, capturase de!" viu o sttaiedenie de jaguari şi că ucisese m mai pu'in de şaptezeci şi 4oL

CAPITOLUL XVI.

KYTTY.

Aveam impresia că de^abia aţipisem, când stri* gatul sălbatec al lui Jones mă făcu să tresar pe ne8Şieptate> Afară se crăpa de zîttă.

Stelele şî luna începeau să pălească. Pădurea era acoperită de o brumă deasă şi părea argintată* Bătrânul Moze se culcase lângă mine şî acum mă privea cu un fel de reproş evident. Lawson se întorcea tocmai cu caii dela păscut, iar Jim t ei în jurul focului» La 5, eram de-acurn p?

bаlиіа

Bukskin, Indr^ptându-ne spre caiiyonul care cu ■Câteva zile mai înainte ne dăduse atâta de furai* mai înainte ne dăduse atâta de furcă.

; Soarele care răsărea colora cu roşul s^ti de purpură cortina de nouri

care plutea deasupra carbonului: spectacolul acesta rnăreţ ma atrase într'atâJ încât rămăsei timp de câteva cline, săd admir, in timp ce prietenii mei mai practici, Continuau să mărşăluiasca înainte. Dar în milocuJ contemplării un „Waa-'hoo!⁵* îndepărtat mă t ezi la realitate, amintîndu-rni care-mi era dato ia r;e Care o aveam de îndeplinit în ziua aceea; aşa < ă îmi îmboldi calu¹, care făcu un salt înainte, pornind apoi îfltr'un goîop moderat.

In câteva minute îmi ajunsei prieteiii din urină. Aceştia descălecaseră şi acum duceau caii de căpăstru printre arborii deşi sî pădurii.'înţelesei Iflupă maniera în care scrutau cu atenţie oa- mântui, că trebuie sa se fi întâmplat ceva noii*

r— Declar că nu mai înţeleg; nimic! — exc-^mă Jones furios de îndată ce mă zfiri. — Am întâiwi până acuma patru urme de jaguari. îmi vine cred că Garke & avut dreptate! Şi, totuşi avem un ghinion nemat pomenit.. Ah! semnalul! Probabil că vine deîa Wafecef Waa-hooî Uite-1 ca se întoarce.

Intr'adevăr, puţin după aceea, ne ajunse din urmă uriaşul şi înţeleptul californian, însoţit de Şutider, Ne grăbirăm pasul ca să-l ajungem oe Frank care ne aştepta pe ieşitura din peretele canyonuluî,

— Don urmăreşte un jaguar, colo jos, — zise cowboyul, — L/arrr văzut ji etl«« Ah! ascultaţii

[faţit î| • !t ; i M 1 ; ' i l ■

Iii SroliAiz&nea cawuoîiuluî aîun$£ pani to

Ascul D

tioi lătratul înăbuşit şi îndepărtat al unui câ&te.

— Este Don! Este Don! — exclamă Jones.

— Trebue să fi dai: <le urm®* unul jaquar. Unde este Sunder? Aici Sunder! ici 1 Drace, iat& oă porneşte şi d înţr'acolo! Auziţi nutnai cum latrff. GrCij, tu rămâi aici; noi ceilalţi pornim după Sunder. D^schid^ţi-v», însă bine, urechile şi o* chil. Cea mei mică neatenţie ne poale fi fatalăl

La marginea pădurii, Satana ajunse calul luî Jones, aşa că intrai împreună cu plainsnranul sub' un?brarul copacilor, După o cursă nebună şi qrea *din cauza desimii arborilor, zărirăm însfârşit în faţa noastră câinii; Don în frunte, apoi Sunder şi Ia urmă ffîoae, cari urmăreau un jaguar ce fugea ca un disperat. Dintr'un salt, acesta din urmă se căţăra intr'un copac, în ti?nf> ce bieţii câini râmaseră să se învârtească în iurul trunchiului, lătrând in prada unei furii oarbe,

— O femelă adultă, — zise liniştit Jones in timp ce dejscS!«cam. O putem considera t'a şi a noastră şt o vom numi Kitfcy. Kitty era frumoasă¹, sveltâ, cu părul strălucitor, albă pe pântece şt cu urechile fi coada pătate ax negru.

Moze, aiprins de uvi adevărat delir, făcu Uit sa^t neprevăzut şi atinse o cracă ia o înălţimi de peste doi metri Kittjj începu $â se agite'

păimântat

— Mei! Ticăîosulc! Coboară imediat/ — porunci Tones care urmărise ca a ten ţie scena <#s tiîs*î sus. I

Dar Mo#? «ici nu-! lui în scârnă. Atunci Vânătorul îşi scoase vestonul, înfăşură cu atenţie îessoul şi începu să se caţere dealuHţjul

pinului

— Jos., blestemăţiile! — urlă el când[1] ajuna# lângă câine; $f <?u o loviiură dfe picior îl făcu
s& cadă jos. Dar încăpăţânatul,.animal încercă' să sc urce din nou.

— Ţineţi-1 careva din voi! — strigă Jones. i

— Eu nu, mulţumesc! — răspunse Frank. —< Trebue să am grije de mine însumi,* :

— Şi tu la fel —.adăugaîeu; şi într’adevăf, îit> tî’o mână ţîncsm apara; ul fotografic, iar în cealaltă puşca. [1]

— Atunci "ăsaţi4 ci.icu’ui i[11] pace zise din nou Jones, în timp ce Moze se urcă dintr’un salt In copac. *'

Kittu devenea din ce în ce mai neliniştită, şl Ide data aceasta părea că este mai mult furioasă decât înspăimântată. Rânjea arătându-şi colţii şl agita cosda cu o mişcare din ce iu ce mai vio
lentă.

** — Fii atent, Jonesî Fii atent!- -strjqă Frank.

Dintr’o săritură Kittţi fu jos şi începu să a- Iţcrge cu o iuţeală uimitoare. Don feufşl cJ(î diW* tei s’o ajungă. Dar Kitty se întoarse ca ful gerul şt cu o lovitură de labă îi trimise să se rostogolească până hăt departe. In clipa aceea îşi făcură apariţia Sunder şi Moze care o Încolţiră din fiecare parte.. Un moment după aceea, cele trei animale se rostogoleau pe jos într’o massâ informă. Jones şi Frank, urlând ca nişte demoni. h> săriră în ajutor- Dar în clipa aceea, jaguarul reuşind să se elibereze de adversarii săi, sări într’un copac din apropiere, care creştea pe mar-* ginea unei prăpăstii.

Acum sunt sigur că o avem în mână — the Jones.

îndrăzneţul vânător sc furîşia până în apropie* tea arborelui pe cave se refugiase Kitty şî aruncă

Ultimul vânător

fassoul, care sbură prin aer şuerând ca un şarpe. Rezultatul fu însă nul. De unsprezece ori repeţi Jones tentativa de a prinde jaguarul cu lasso, dar nu reuşi nici odată. Intre timp Kitty devenea «iin ce în ce mai furioasă. A douăsprezecea oară însfârşit, laţul se strânse în jurul unei labe; dar vânătorul trase prea tare de funie, aşa că nodul alunecă şi Kitty fu iar liberă. Cu o răbdare de înger Jones înfăşură din nou laţul în mână.

încă odată şueră lassoul prin &er. De data a- eeasta latul prinse animalul gât. în zadar în*, cerca Kitty sa rupă frânghia cu colţ iii eî ascuţiţi, căci nu reuşî.

— încet! încet! Trageţi ele funie, dar </â<; s« poate de încet! — urlă eowboyul.

Salutarăm captura noastră cu urlete să!bati;e de triumf care făcură să răsune întreaga pădure.

hi mai puţin de jumă'ate de oră. Kitty fu legată fedeleş şi lăsată singură Infr’o peşteri

— Acum ne putem întoarce la cabana noastră

— zise jones ştergându-şi fruntea de sudoare*

In timp ce ne înapoiam călări la cantonamentul nostru, Jones mi se adresă':

— Sunt mulţumit c’am prins-o pe Kitiy. Cât se poate dfe mulţumit. Cât timp am fost în serviciu la Jeliowstone Patk, din câţi jaguari am capturai vii, n’am putut să-nu păstrez nid unul Ofiţerii mi-i luau pe toţi. De data aceasta mi^am împlinit încă un vis.

Ne continuarăm drumul duşi pe gânduri, îări a mai schimba nici un

cuvânt între noi* Tăcerea din jurul nostru nu era turburată! de cât clin* chetu! argintiu at clopoţelului* pe care îl Ie* gassm ife *Mil Satanei

ÎNCHEIERE.

.•.Şi cur&.id sosi şi ziua despărţirii. In^ dimineaţa a&eea toată lumea se trezi încă de cu noaptea SI cap. Jones clmm câinii, Jim trebăluia în jurul biscuiţilor, Wailaoe îşi făcea bagajul, iar Frank mătura bruma groasă care se depusese pe şeile lăsate în curte. Dinspre pădure se auzea un sunet v^sel de clopoţei şi puţin după aceea, sosi şî La w son mimând caii dela păscut Mă grăbii $$ pun şeaua pe Satana, iar o oră! după aceea, ne aflam adunai t u toţii Ia marginea drumului care ducea spre camion. La răsărit cerul se colora într'un to^u viu. O ceaţa albăstruie acoperea munţii, câmpiile şî piscurile canyonului. Lawson păşi primul pe drumul canionului. Frank îl ducea de căpăstru pe Baldy încărcat de bagaje*

— Haide! - zise el simplu — este ora r*ă te aşterni pe drum.

Imî luai pentru ultima oară rămas bun dele* fiecare ,apoi înfipsei pintenii în coastele Satanei..

Când după un minut întorsei capul, îl ză* iii pe Jones în picioare pe marginea prâpastiei cu faţa iluminată de lumina glorioasă a suroreiL

SFÂRŞIT

a

TI \ I i

